

Jürgen Gerhard Todenhöfer ve Batı izlenimleri | Yonca Necan

İDE AKADEMİ | DÖNEM ÖDEVİ 2020-2021

I. Dr. Jürgen Gerhard Todenhöfer Hakkında

Jürgen Gerhard Todenhöfer yaklaşık dört ay önce kendi siyasi partisini kurmuş eski bir Hristiyan Demokrat Birlik Partisi milletvekili ve aynı zamanda bir aktivisttir. 12 Kasım 1940'da Almanya'nın Offenburg şehrinde doğmuştur. Todenhöfer Ortadoğu'ya yapılan askeri müdahalelere karşı çıkan bir uzman eleştirmendir. Yaklaşık altmış yıldır Ortadoğu ülkelerini ve bilhassa savaş bölgelerini inceleyen Todenhöfer yazdığı eserlerle savaşların iç yüzünü ortaya koymayı ve böylelikle savaşları zorlaştırmayı hedeflemektedir.

Kurduğu siyasi partinin ismi "Team Todenhöfer"dir. Şu sıralar yeterli üye sayısına ulaşmış bu sonbahar seçimlerle birlikte Alman Federal Cumhuriyeti'nin parlamentosuna girmeyi hedeflemektedir.

II. Eserleri Hakkında

1. INSIDE IS – 10 Tage im Islamischen Staat

(INSIDE IS – İslam Devleti'nde 10 Gün)

Jürgen Todenhöfer ve oğlu Frederic Todenhöfer, 10 gün boyunca, ilk batılı araştırmacılar olarak, silahlı cihatçılar eşliğinde "İslam devletinde" seyahat edip araştırmalar yapmışlardır. Sonu belli olmayan maceralı bir teşebbüs! Fakat dünyanın en tehlikeli teröristlerinin dünyasını, hayatlarını ve motiflerini anlamak, sadece bu şekilde mümkündür. Bu zamana kadar İD'yi [1] bu kadar yakından araştırmak, kimse için mümkün olmamıştır.

Todenhöfer: "İD fenomenini anlamak için, orada bulunmuş olmak gerekir. Düşmanını alt etmek isteyen, onu tanıması gerekir."

Bu eserinde Todenhöfer, keskin bir şekilde İD'nin radikal ve insanlık dışı hedeflerine karşı uyarılmaktadır, ki bunların asla bir mazeretinin olmayacağını söylemektedir, hele islamî bir mazeretinin hiç olmayacağını vurgulamaktadır. İD'nin, Irak'a karşı başlatılmış, insan haklarına aykırı savaşın bir eseri olduğunu savunmaktadır. "Kötünün imparatorluğundan" yaptığı dramatik raporla Todenhöfer, Ortadoğu'da ki şiddet helezonundan siyasi bir çıkış yolu, yani daha akılcıca bir terörle mücadele siyaseti için şiddetli bir ihtar yapmaktadır.

2. Du sollst nicht töten – Mein Traum von Frieden

(Öldürmemelisin – Barış Hayalim)

"Neden çocuk öldürebiliriz?" – Jürgen Todenhöfer çocukluğundan beri Hanau'a, 1945'de düzenlenen bombalı saldırıya cevap bulamamıştır. Bugün yıllarca savaş bölgelerine seyahat etmiş ve herkesin sadece düşman görmek istedikleri yerde, insanları fark etmişken, hatırlıyor ve şu belirleyici soruyu soruyor: "Nasıl olurda, kendi ülke sınırlarında adi bir suç sayılan şey, sınırların ötesinde bir kahramanlık olabiliyor?" Nezih bir şekilde Arap baharı esnasındaki maceralarından beslenmiş kitabı, nefretin, aşağılamanın ve yıkımın, dün ve bugün şahitliğini yapmaktadır. Todenhöfer kendisine sürekli insanların ahlaki sınırları neden aştıklarını sormaktadır. Sadece tecavüz eden, işkence eden ve öldüren değil, masa başında özgürlük ve barış adı altında, başkalarını gönderenlerde. Aleni yapılan savaşların çizdiği resmi, oraların gerçekliği ile sürekli karşılaştırmaktadır. Todenhöfer isimsizlere bir yüz vermekte ve bizlere utanç verici düşman resimlerimizi göstermektedir.

3. Feindbild Islam – Thesen gegen den Hass

(Düşman Resmi İslam – Nefrete Karşı Tezler)

Freinbild İslam'da Todenhöfer günümüz Müslüman terörüne ve İslam karşıtlığına karşı bir pozisyon alır. Vardığı sonuç: Bu terörde atlatmamızın tek yolu, onun derin sebeplerini yok etmekte yatmaktadır ve bu sebepler bilhassa Batının İslam'ı hiçe sayan tavırlarının altında aranmalıdır. Müslüman dünyasına, ne zaman kendimize davranılmasını istediğimiz gibi, adil davranırsak, işte o zaman terörist azınlığın şiddetinden kurtulacağız.

On yıl 11 Eylül. Todenhöfer elli yıldır (şimdi altmış) Müslüman dünyasına yaptığı seyahatlerinin ve Batının on yıldır 11 Eylül'ün meydan okumasına karşı sergilediği yanlış tepkinin bilançosunu ortaya koymaktadır.

4. Teile dein Glück – und die Welt verändert sich

(Mutluluğunu Paylaş – ve Dünya Değişsin)

Todenhöfer siyaset ve ekonomide başarılı olan, fakat mesleki ve özel hayatında yenilgilerde tatmış, aynı zamanda rahatsız edici gerçekleri inandırıcılığı ile savunan bir yazardır. Bu kitabında Todenhöfer macera dolu hayatının en önemli tecrübelerini aforizma şeklinde özetlemiştir. Todenhöfer şu hedefsiz zamanda, hedefler koymuş ve onları bazen şen bazen de hüznü ve düşünmeye zorlayan anekdotlar ile aydınlatmıştır. Açık ve kendini eleştiren bir şekilde otobiyografisini, erdem, adalet ve bilgelik hakkında ki büyük insanî sorularla birleştirmiştir.

Bu etik yol gösterici eser kusurlarını bilsede, mizah, hoşgörü ve serinkanlılıkla başarı, mutluluk, zayıflık ve yenilgi tecrübelerini cesaretle paylaşmaya çalışmış ve örnek olarak aktarmak istenmenin sonunda ortaya çıkmıştır.

5. Warum tötest du, Zaid?

(Neden Öldürüyorsun Zeyd?)

Jürgen Todenhöfer'in bu eseri madalyonun diğer yüzünü gösterme denemesidir. Iraklı insanların, tehdit altında olmadıkları zaman, savaş hakkında ki gerçek düşüncelerini aktarmaktadır. Helikopterlerin ve askeri araçların, siyasiler ve basın konvoyu için yolları temizlemedikleri ve sokakları güvenlik çemberine almadıkları bir zamanda, Iraklıların ne düşündüklerini ortaya koymaktadır. Bu eser Pentagon'un, basın yönetmenlerinin ziyaretçi heyetlerini asla götürmedikleri ve göstermedikleri kişilerin sesi olma çabasıdır, yani Iraklı direnişçilerin. Eser neden bu direnişin sadece Amerika işgaline karşı değilde aynı zamanda el-Kaide teröristlerine ve yabancı güçlerin desteklediği, Iraklı siyasilerin özel milislerine karşıda da olduğunu açıklamaya ve teröristlerle direnişçilerin arasındaki temel farkları ortaya koymaya çalışmaktadır. Eser gerçekten hak ve özgürlük için savaşanlara söz hakkı vermeye çalışmaktadır.

6. Andy und Marwa – zwei Kinder und der Krieg

(Andy ve Merve – İki Çocuk ve Savaş)

Irak Savaşı onların hayallerini yıkmadan önce, Merve Bağdat'ın yoksul bir semtinde yaşayan on iki yaşında bir kız çocuğudur. Andy ise o sıralarda on sekiz yaşında ve Florida'da bir öğrencidir. Todenhöfer eseri ile mağdurların gözünden dünya tarihini anlatmaya çalışmaktadır. Birbirlerine 12.000 kilometre uzaklıkta yetişen bu iki çocuğun hayatları ise bir kaderde birleşir. World Trade Center'e 11 Eylül'de düzenlenen saldırı henüz her ikisine de uzak bir olaydır. Bu olayın onların hayatlarının seyrini baştan sona kadar değiştireceğini tahmin edemezlerdi.

Merve bir gün doktor olup ailesini bulundukları bu yoksulluktan kurtarma hayali kurmaktadır. Andy ise deniz kuvvetlerinde, onların süper antrenmanlarına katılabilmek ve yanı sıra para kazanabilmek için, askerî yükümlülük altına girmiştir. Irak Savaşı baş göstermeye başladığında, Kuveyt'e bir birlik gönderilir. 7 Nisan, her ikisinin de kader günüdür! Andy'nin birliği Bağdat surları önünde ve Merve'den sadece birkaç kilometre uzaklıktadır. Merve'nin şehrine bu zamana kadar dokunulmamıştır, çünkü orda yerle bir edilecek bir şeyler kalmamıştır. İkisinde hayalleri, Iraklı bir bombanın Andy'yi, zırhlı aracından savurduğunda ve Amerikalı bir

bombanın, Merve'nin bacağını parçalayıp kardeşini öldürdüğünde, bitmişti. Andy ve Merve savaşımlara karşı ve insanî bir siyaset için yazılmış savunmadır. Todenhöfer şundan emindir: Bütün bu manasız ölümler, kültürlerin birbirlerine saygı duyması ile son bulacaktır.

7. Wer weint schon um Abdul und Tanaya? – Die Irrtümer des Kreuzzugs gegen den Terror

(Kim Ağlar ki Abdul ve Tanaya İçin? – Haçlı Seferi'nin Teröre Karşı Hataları)

Kim intikam uğruna adaletten şaşarsa ve insanları görmez hale gelirse, kendi geleceği ile oynuyor demektir. Todenhöfer bu eserinde, bir yalan muharebesinin hatalı ve tehlikeli stratejisi hakkında analiz yapmaktadır. Eser savaşımlara karşı yazılmış bir savunma niteliğindedir. Todenhöfer olay yerine yıllarca seyahat etmiş ve oradaki insanlara yardım etmiştir. Aynı zamanda birçok insanın ümitsizliklerle dolu hikayelerini dinlemiş ve dünyada neler gördüğünü anlatmıştır.

III. Jürgen Todenhöfer'in Vakfı ve Projeleri – Stiftung Sternenstaub

Sternenstaub vakfı 2008 yılında Dr. Jürgen Todenhöfer tarafından kurulmuştur. Vakfın sloganı "Hayat Sevinci Hediye Etmek"dir.

Sternenstaub Münih'te yalnız ve yardıma muhtaç yaşlılarla, hem Almanyada hem yurtdışında, mülteci çocuklar ve yardıma muhtaç insanlarla ilgilenmektedir. Yurtdışında ise vakfın küçük ekibi kendini bilhassa savaş ve kriz bölgelerinde bulunan kadın ve çocuklara adanmıştır. Sternenstaub vakfı: "Dünyada büyük şeyler değiştirmeyeceğimizi biliyoruz ama en azından birkaç insan için dünyayı tekrar yaşamaya değer bir yere çevirmek ve onlara yeniden geleceğe dair güven vermek istiyoruz. İşte bu bizim hedefimiz. Bunun için büyük bir tutku ile çalışıyoruz."

Vakfın Projeleri

AGO – Jung für Alt, München

(AGO – Yaşlılar İçin Gençler, Münih)

Bu proje ile vakıf sosyal hayattan soyutlanmış, yalnız kalmış ve yardıma muhtaç yaşlıları tekrar sosyal hayatın bir parçası haline getirmeyi ve kendilerini değerli hissetmelerini hedeflemektedir. Bu bakıma yaşlıların gözetimi ve onlarla ilgilenmeleri için vakıf, farklı alanlarda tahsis yapan üniversite öğrencilerine iş imkânı sunmaktadır. Bu öğrenciler yaşlıları haftada birkaç defa ziyaret eder ve onlara zaman ayırırlar, mesela birlikte sinemaya, bir kahve içmeye veya yemek yemeye giderek, yaşlıların hüznü ve monoton hayatlarına az da olsa yaşama sevinci getirir ve bir değişiklik katarlar.

Sternenstaubkinder, München

(Yıldıztozu Çocukları, Münih)

Çocuklar ve gençler toplumun geleceğidir sözü ne kadar banal olsada, hakikatin bu olduğunu vurgulayarak, vakıf bu projeyi 2014 yılında başlatmıştır. Projenin amacı şehirde ki her çocuğun aynı şans ile hayata başlayabilmesidir. Bunun içinde bilhassa göçmen ailelerin çocukları için tasarlanmış, derin Almanca kursları ile göçmen çocukların Almanya'da başarılı olmaları sağlanılmaktadır. Bu proje iki gruptan oluşur ve her grupta 10-17 yaş arası, 15 çocuk bulunmaktadır. Öğrenciler haftada dört kez saat 15:00 – 18:00 arası ders görmekteler ve ek olarak da haftada bir kez matematik dersi. Projenin kapsamında beş Pedagog bulunmaktadır. Pedagogların görevi ise çocuklara ödevlerinde yardım etmek, dil açısından desteklemek ve onları hayatlarındaki hedefler noktasında teşvik etmektir. Proje bunların yanı sıra çocuklara şu an ki memleketleri olan Münih'i tanıtmayı da amaçlamaktadır. Öyle ki çocuklara kültür gezileri organize ederek onları motive etmektedirler. Bu bağlamda çocuklarla müzeler, sanat sergileri, spor aktiviteleri ve Münih'in turistik mekanları ziyaret edilir. Aynı zamanda çocukların serbest zamanlarını şekillendirmek adına, onlarla birlikte

belirli bayramlar; örneğin Noel, Paskalya ve Ramazan bayramları için kurabiyeler ve hazırlıklar yapılır.

Bu projeyi baz alarak vakıf, çalışma kampları ve “odak gruplar” kurmuştur. Mülteci çocukları ve eğitim mağduru olan göçmen kökenli ailelerin çocukları için bu çalışma kampları, okul derslerine ve sınavlarına daha derinlemesine bir hazırlanma sağlamaktadır. Bu çalışma kampları senede üç kez organize edilir ve üç veya dört gün sürmektedir. Bu kamplar için özellikle Bavyera’nın gençlik otelleri tercih edilmektedir. Böylelikle çocuklara bir değişiklik olması ve yaşam çevrelerini daha iyi tanımaları sağlanmaktadır. Çocukların büyük bir kısmı sosyal zorlukların yanı sıra, savaş bölgelerinden travmatik bir şekilde kurtulmaktadır. Bunlar ise eğitim hayatlarındaki başarılarını engelleyen bariyerlerdir. Fakat en büyük bariyer ise dil sorunudur. Almancayı çok iyi bilmeyen çocuklar için uzmanlık çok zor hatta imkânsız görünmektedir. Bu yüzden bu kamplar vasıtası ile çocuklar derinlemesine bir Almanca eğitimi görmektedirler.

Münih’te Mülteci Yardımları [2]

Birçok mülteci için halka açık tesislerde yaşamının zor olması ve birçok mahrumiyetle karşı karşıya kalmalarının zorluğunu baz alan bu proje, yabancılık çeken, ailelerini, dostlarını ve vatanlarını kaybeden, sosyal bağımsızlıklarını yitiren insanların hayatlarına az da olsa bir sevinç katmak adına, onlara boş zamanları için farklı imkanlar sunmaktadır. Çocuklarla birlikte öğle sonları hem el işleri hem de pasta, kek tarzı aktiviteler planlanılıyor ve bu aktivitelere yetişkinlerde dahil ediliyor. Geleneksel yemekler pişirme gibi aktivitelerle, onların gündelik hayatını biraz renklendirebilmek amaçlanmaktadır.

Gençlere İtalya’nın Güney Tirol Dağlarında Tatil İmkânı [3]

Sternenstaub Vakfı Arche derneği, Tillmann Yetimhanesi ve Projekt-Laden Derneği ile iş birliği yapmaktadır. Die Arche [4] – Suizidprävention und Lebenshilfe e.V. 1969 da kurulmuştur. Dernek intihar eğilimli ve kriz dönemlerinde bulunanlara ve hatta intihar girişiminde bulunan insanlara ve intihar etmiş bir insanın aile fertlerine de danışmanlık yapmaktadır. Projekt-Laden Derneği [5] , Uluslararası Gençlik Çalışmaları Derneği’nin (Verein für Internationale Jugendarbeit) sağladığı bir imkandır aslında. Bu dernek 1882 yılında kurulmuştur. Amacı ise uyruk ve din farklılığını önemsemeksizin, gençlere ve ailelere danışmanlık, refakatçilik ve destek olmak. Çocukları eğitimlerinde destekliyorlar ve ailelere entegrasyonda yardımcı oluyorlar. Aynı zamanda uluslararası düşünmeye ve uluslararası diyalog sağlıyorlar. Kendi bünyelerinde barındırdıkları birçok farklı kurum arasında Projekt-Laden’de bulunmaktadır. Projekt-Laden ise Haidhausen’de bulunan farklı uyruklu ailelere, çocuklara ve kadınlara bir buluşma mekânı sunmaktadır. Bu buluşma mekânı insanlara aktiviteler, iletişim ve düşünce alışverişi sağlamaktadır. Bilhassa da farklı kökenli kadın ve kızlara. Sternenstaub vakfı ise bu kurumlar aracılığı ile farklı uyruklara sahip, 6-16 yaş arası çocuklara ki bunlar Alman, Afgan Iraklı olabilir, İtalya’nın Suldén Köyü’nde tatil imkânı sunuyor. Bunun için Dr. Jürgen Todenhöfer kendi tatil evini çocukların barınma ihtiyacını karşılamak için açıyor. Burası hem yazın hem kışın ziyaret edilebiliyor ve çocuklara bir hafta boyunca doyuya eğlenebilecekleri bir tatil sağlanıyor. At binme, dağ gezintileri, yüzme ve mangal gibi aktiviteler sunuluyor.

“PJB” & “KIS” – Demokratik Kongo Cumhuriyetinde İki Vakıf projesi [6]

“PJB” (Promo Jeune Basket) Doğu Kongo’da bir basketbol projesidir. Proje sahibi ise Kongolu Dario Merlo. Bu proje kapsamında Kongolu gençler çetelerin elinden kurtarılacak ve onlara gelecek perspektifleri sunulmak amaçlanmıştır. Aynı zamanda çocuklara sağlıklı bir özgüven ve düzgün bir gelişim sağlamak istenmektedir. Bu proje hem okul eğitimi hem de spor eğitimi veriyor ve çocukları her bakımdan en güzel şekilde yetiştirmeyi hedefliyor. Her bakımdan iyi yetiştirilen gençliğin ülke için faydalı bireyler olmaları bekleniliyor. Bu projenin ilk mezunları Avrupa ve Amerika basketbol liglerinde uluslararası başarı elde etmiş durumdadır. Sternenstaub vakfı PJB ile birlikte maddi durumu kötü olan çocuklara okul ve üniversite için burs sağlamaktadır. PJB’nin yanı sıra Kongo’da „Kivu International School”(KIS) açılmıştır. Sternenstaub Vakfı ise bu okulun kurucularından bir tanesidir. Okulun hedefi Kongo’nun en iyi okulu olup nitelikli öğrenciler yetiştirmektir. Okulun kültür merkezi, konferans salonu, kütüphanesi, dans ve sanat odası bulunmaktadır. Sternenstaub Vakfı PJB ve KIS ile birlikte

Doğu Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nde toplumsal ve sosyal değişimi, pozitif yönde etkilemek istemektedir.

Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nin Beni Bölgesi'nde [7]

"We are the World School"

Beni bölgesi Kongo'nun en kritik bölgelerinden bir tanesidir. Sürekli olayların vuku bulduğu, karmaşık bir güvenlik durumu ve sömürgeci bir hükümet altında olan Beni'de çocuklar ailelerine yardım etmek için çalışmak zorundalar. Sternenstaub Vakfı burada çocukların eğitim alabilmesi için bir ana okul kurmuştur. Projenin amacı, maddi durumu olmayan ailelerin çocuklarının da iyi bir eğitim alabilmelerini sağlamak ve onlara geleceğe dair iyi imkanlar sunmaktır. Okulun meyve ve sebze bahçeleri bulunmaktadır. Bunların hasılatı pazarlarda satılıyor ve okulun giderleri için kullanılıyor. Bu okulda çok fazla sayıda kız öğrenci ve aynı zamanda engelli öğrenciler okumaktadır. Zaten "We are the World School" bölgenin tek engelsiz okuludur.

Afganistan'da "Dar ul Omeid" (Ümit Evi) [8]

Afganistan'da yıllardır süren işgal ve savaş neticesinde maalesef çok fazla sayıda yetim çocuklar mevcuttur. Sternenstaub Vakfı ise Kabil'de 2010 yılında bir arsa satın alma girişiminde bulunmuştur ve sonrasında buraya üç bina dikmiştir. Birisi kızlar, diğeri erkekler ve üçüncüsü ise yönetim için düşünülmüştür. 2012'de ise kırk çocuk için kurulan bu yetimhanenin açılışı yapılmıştır. Arazinin boş alanları ise yeşillendirilmiş ve çocuklar için oyun alanı yapılmıştır. Yetimhanede kalan bütün çocuklar Afganistan'da bir devlet okulunda okumaktalar. Sonrasında becerilerine göre tekrardan vakıf tarafından burs alarak Üniversitelerde okuma imkânı kazanmaktadırlar. Proje şu anda Afganlı uzmanlar tarafından yönetilmektedir ve böylelikle bireysel sorumluluk konsepti olan Afganistan için Afganlılar'a destekte bulunmaktadır.

Deniz Feneri Projesi, 2017 Afganistan [9]

Sternenstaub Vakfı Afganistan'ın Celalabat şehrinin bir köyünde gerçekleştirdiği bu projede, köy muhtarlığı ve okullarla sıkı bir iş birliği yapmıştır. Hedefleri ise çocukların yaşam kalitesini arttırmaktır. Bu sebeple iki okula güneş enerjisi ile çalışan birer su kuyusu açtırılmıştır. Çocuklar bu su kuyularından önce bayat acı su tüketmek zorunda kalıyor ve bu yüzden sürekli mide ve bağırsak hastalıkları çekiyorlardı. Proje kapsamında çocukların eğitimi içinde bir şeyler yapılsın istenilmiştir. Bu çerçevede iki kız okuluna ve bir erkek okuluna güneş enerjisi ile çalışan birer bilgisayar laboratuvarı ve bir ilkokul arazisine salıncaklı, kaydıraklı ve tırmanma duvarı olan bir oyun parkı kurulmuştur. Projenin yıldızı olarak tanımladıkları bir diğer parça ise, yeşillendirilmiş futbol sahasıdır. Üstelik bu futbol sahası tribünlü kurulmuş , oyuncular için giyinme odası ve duş odaları da düşünülmüştür.

Bangladeş – Rohingya'lara Acil Yardım [10]

Cox's Bazar'da şu anda neredeyse bir milyon Rohingya sığınma kamplarında yaşıyor. 2017 yılında bu insanlar askerler tarafından, vatanlarından, yani Myanmar'dan sürüldüler. Myanmar'da ise artık onlar için ne güvenlik nede uygun hayat şartları için bir garanti var. Rohingya'lar vatanlarında iktidar tarafından dinleri yüzünden, yani Müslüman oldukları için, vatandaşlık hakları ellerinden alınmıştır. Şu anda yaşamak zorunda kaldıkları sığınma kamplarında ise vaziyet içler acısı. Ne elektrik, nede kanalizasyon sistemi mevcut. Gıda ise çok az bulunmaktadır. Hijyenik olmayan şartlardan dolayı, ağır isal hastalıkları çok hızlı bir şekilde yayılmakta en çokta çocuklar tehlike altındadır. 2017 yılında ise Sternenstaub ekibinden birtanesi yerli bir doktorlar ile birlikte, bu sığınma kamplarına ve Cox's Bazar'ın yerli hastanesine ziyarette bulunmuşlardır. Tıbbî bakımı çok yetersiz bulan Sternenstaub ekibi yardım kuruluşu "Hasene" ile birlikte bir otobüs satın alarak, onu mobil bir kliniğe dönüştürmüşlerdir. Böylelikle Rohingya'lara az da olsa bir tıbbi yardımda bulunmayı hedeflemişlerdir. Vakıf aynı zamanda orada küçük bir okulun "Bright Star" yapımını üslenmiştir.

Ortopedik Atölye "Ousrat al İkhah", Suriye [11]

Dr. Jürgen Todenhöfer kitaplarından elde ettiği yazarlık maaşını bu ortopedik atölyeye devamlı olmak sureti ile bağışlamaktadır. En son 18 Mayıs 2019'da tezime konu olan eserinden elde ettiği 50.000 Euro'yu bu atölyeye

bağışlamıştır. Burada savaş neticesinde kollarını ve bacaklarını kaybeden çocuklara protezler yapılmakta ve ortopedik yardım sunulmaktadır. Vakfın iş birliği içerisinde olduğu kişi ise bu atölyenin kurucusu olan Rahip Soliman'dır. Ülkenin dört bir yanından çocuklar bu atölyeye tedavi olmak için gelmektedirler. Onların ne kökleri ne siyasi düşünceleri ve ne de dinleri önemsenmektedir. Vakıf aynı zamanda çocuklara psikolojik danışmanlık hizmeti de sunmaktadır. Çocuklara protezleri yaptırdıktan sonra ise protezlerin gelişmesi süresinde ve tedavi süreçlerini aynı şekilde takip etmektedir. Vakfın bu noktada Rahip Soliman ile bir anlaşması bulunmaktadır. Anlaşma gereği Savaşa katılan hiç kimse bu atölyeden hizmet göremeyecektir.

Diyar Kız Spor Takımları, Betlehem [12]

Vakıf birkaç yıldır Betlehemde'ki Filistinli yardım kuruluşu olan "Diyar"'ın spor takımlarını destelemektedir. Diyarın kurucusu olan Rahip Dr. Mitri Rahep oradaki durumu kitaplarının birtanesinde şöyle açıklıyor: "Ufuk kap karanlıktı ve gelecek için hiçbir ışık yoktu. Tüm halkımız depresyondan boğulup gitme tehdidi altındaydı. Aylarca şehirden ve köylerden çıkma yasağı konuldu. Bu yasak yüzünden çocuklarımız, ki onlar toplumumuzun yarısını oluşturuyor, kendilerini dar ve karanlık bir çadırdaki kalan İbrahim gibi hissediyor. Çocuklarımızla bizlere seyahat etmeyi yasaklayan bu işgal, bizleri kendi vatanımızda tutuklu yapıyor." Vakıf buradaki en büyük zorluğun çocuklara ev hapsinin, onların kaderi olmadığına ve bir beton duvarının onların ufkunu sınırlayamayacağına inandırmaktı diyor. Bu yüzden Leuchtende Sterne (parlayan yıldızlar) projesi çocukları farklı kulüplerde buluşturmayı sağlamıştır. Her çocuğun saygıyı hak ettiğini, onların yüreklendirilmeye ihtiyaçları olduğunu ve fikirlerini geliştirmede imkanlara sahip olmalarını isteyen vakıf, çocukları resim, müzik ve spor gibi kulüplerde buluşturmuştur. Kulüplere ise yeteneklerine ve eğilimlerine göre yerleştirilmişlerdir. Bütün bu kulüplerin amacı ise, çocukların duygularını, korkularını, düşüncelerini ve ümitlerini ifade edebilecekleri bir alan sağlamaktır. Projeye 6-16 yaş arası Müslüman ve Hristiyan çocuklar alınmaktadır.

Futbol Sahası "Five-a-side" ve Çocuk Parkı, Gazze [13]

(Gazze'nin Çocukları – Dünya Tarafından Unutuldu mu?)

2014 yılı yazın, savaştan sonra vakıf yerle bir olan Beytül Lahiya semti çocukları için bir şeyler yapmak istemiştir. Sloganları "Hayat Sevinci Hediye Etmek"e sağdik kalarak çocuklara bir nebze de olsa yaşadıkları ıstırapı unutturmak ve onları mutlu etmek için, onlara bir macera oyun parkı ve büyük bir spor ve futbol sahası kurulmuştur. Bu sahaları sulamak içinse birde su kuyusu açtırılmıştır ve bu su kuyusu aynı zamanda halkın su ihtiyacını gidermeye yaramıştır. Beytül Hanun şehrinde ki çocuklar içinde sonrasında tekrar bir oyun parkı kurulmuştur.

Spor Yetenekleri – Yaz Yüzme Kampı ve Yüzme Antrenmanları [14]

Gazze, Akdeniz sınırında olmasına rağmen, oradaki çocukların yüzme bilmesi tabii bir durum değildir. Çocukların günlük hayatı yoksulluk, kısıtlama, işgal, savaş ve ağır travmalar ile şekillenmiş durumda. Todenhöfer 2016'nın Mart ayında ise bir futbol maçı esnasında Filistinli bir yüzme hocası ile tanışır, ismi Amjed Tantish. Amjed Tantish'in hayali ise öğretebildiği kadar çok çocuğa, yüzme öğretmek. Ve hakikaten de 2016 yılında, Gazze tarihinde, sosyal mağduriyeti ve ağır travmalar altında olan çocuklara, en büyük yaz yüzme kampını organize ediyor Betül Lahiya sahilinde. Bu çocukların arasında yetimler, öksüzler ve savaş yüzünden kardeşlerini kaybetmiş birçok çocuk bulunmaktadır. Vakıf ise bundan sonra yüzme kampına katılabilmeleri için, yüz öğrencinin masraflarını üstlenmiştir. 2017'den beri ise özel yetenekler ayrıca teşvik edilmeye başlanılmıştır. Bu hedef doğrultusunda en iyi yüzücüler, küçük gruplarda devam çalıştırılmakta ve yarıştırlılmaktadırlar. Böylelikle onlara yeni bir perspektif kazandırmak hedeflenmiş ve aynı zamanda da çocukların eğlenmesi amaçlanmıştır.

IV: Jürgen Todenhöfer'in İzlenimleri

1. İslam Medeniyeti ve Avrupa Medeniyeti Yazar bu başlık altında Hristiyanların Orta çağ Avrupa'sını düşündüklerinde, gurur verici şeylerin akıllarına geldiklerinden bahsetmektedir. Mesela krallar, şövalyeler ve

büyük saraylar. Fakat aslında gerçek bu değildir. Orta çağ Avrupa'sı 5. yüzyıldan 15. yüzyıla kadar tamamen karanlık bir çağa tekabül eder. Örneğin o zamanın insanları bilimi, araştırmaları, hijyeni ve hatta yıkanmayı şeytanın işleri olarak görür, pis olmanın Tanrıya yakın olmak anlamına geldiğine inanırlar. Bilimsel araştırmaların dahi günah sayılmasından da örnek veren yazar, Orta çağ Avrupa'sında hakikati vaaz edenin sadece İncil olduğunu ve başka yollarla hakikat arayışına girilmesinin ise yanlış birşey olarak görüldüğünü vurgulamaktadır. Bundan dolayı da birçok kral ne okuma nede yazma bilmektedir. Hristiyan Orta Çağ'ı ise aynı zamanda Avrupa'nın Güneyinden bazı masalsı anlatımlar duyar, görkemli Endülüs'ü ve sonrasında Sicilya'yı, fakat onları "Kafir Muhammedîler" olarak tanımlarlar ve Hristiyan Garb kendisine, Müslüman Şarkın üstünlüğünü itiraf etmek istemez. Nitekim Gustav Le Bon'a göre birçok Avrupa bilgini, Rober Bacon ve Albertus Magnus gibi, Arap bilginlerin eserlerinden kopya çekmiştir fakat bunları itiraf edememişlerdir. Haçlı seferleri ise Avrupalılar için geleceğe bir yolculuktur. Sefere çıktıkları ülkelerde, örneğin Suriye ve Filistin'de, Üniversitelerle, Okullarla, Hastanelerle ve Kütüphanelerle karşılaşır, hatta oranın insanının günde birçok kez yıkanan temiz insanlar olduklarını görürler fakat döndüklerinde bunlardan bahsetmemeyi yeğlerler. Avrupa ise mevcut kimliğini Arap-Müslümanlar ile olan çekişmeleri sayesinde elde etmiştir. Yıllar önce Paris'te küçük bir kitapçada inanılmaz bir keşif yaptığından bahseden Todenhöfer, Gustav Le Bon'un "La civilisation des Arabes" eserini bulduğunu ve orada şu ifadelerin onu derin bir hayrete düşürdüğünü söylemektedir: "Avrupa'yı medenileştiren Araplardır! Eğer Arapların bilimsel çalışmalarını ve buluşlarını derinlemesine incelersek göreceğiz ki, hiçbir toplum böylesi kısa bir zamanda bu kadar şey üretmemiştir." Sonrasında yazar tam olarak şu ifadeleri kullanmaktadır: "Zihnimde Batı'nın hafızasından defettiği, ülkelere ise genç yaşımdan beri seyahat ettiğim büyük bir Medeniyet, daha berrak çizgilerle oluşmaya başlamıştı. Hem de İslam dünyasının Batı'ya, sekiz yüzyıllar boyunca daha üstün olduğunu bilmeksizin. Birçok saatlerimi geçirdiğim, o zamana ait olan mimari sembolleri hatırıma getirdim. Kudüs deki Mescid-i Aksa'yı, İspanyol Granada'da ki El-Hamra sarayını veya İsfahan'daki Nakş-ı Cihan meydanını. Büyük İslam Medeniyeti dünya tarihinin en büyüleyici Medeniyetlerinden bir tanesiydi. Sekiz yüzyıl boyunca rakiplerini gölgede bıraktı. Bugün ise bunu neredeyse kimse bilmiyor. Unutuldu mu yoksa bilerekmi bastırıldı?" İslam dünya imparatorluğu Hz. Muhammed'in Mekke'yi fethinden sonra Arap yarımadasını birleştirmesi ile başlamış ve vefatından iki sende sonra bu yeni dinin verdiği özgüven, onun sahabesinde devam etmiştir, böylelikle eşsiz bir zafer alayı başlamış ve sırasıyla Filistin, Suriye, Mısır, Kuzey Afrika ve Pers imparatorluğu fethedilmiştir. 120 yıl içerisinde İslam imparatorluğu Hindistan'a kadar genişlemiş ve Roma imparatorluğunun iki katından fazlasına tekabül eder hale gelmiştir ve İslam'ın Altın Çağı başlamıştır. Dünyaca ünlü, fakat sadece Avrupa'da tanınmak istenmeyen merkezi şehirler ise Şam, Bağdat, İsfahan ve İspanyol Kurtuba olmuştur. Hristiyan dünyasının ve Müslüman dünyasının fetihlerini karşılaştırırken Todenhöfer, şu ifadeleri kullanmaktadır: "Dünya tarihinde neredeyse bütün fetihlerde olduğu gibi, Müslümanlarda da toprak fetihlerinin birçoğu ordu gücü ile vuku bulmuştur. Fakat burada en belirgin fark, Hristiyan yöneticilerin elde ettiği askeri başarı arasında, Müslüman muzafferlerinin mağlup ettiklerine karşı sergiledikleri hoşgörüdür. En çokta inanç meselelerinde. Hiç kimse İslam'a inanmaya zorlanılmamıştır. Hristiyanlığın tam aksine, İslam zorbalıkla yayılmamıştır. Hristiyanların fetih hareketleri ya farklı inananların zorla din değiştirmesiyle ya cinayetle ya da sürgünle neticelenmiştir. Araplar, Romalılar gibi din savaşları değil, sadece toprak savaşları sürdürmüştür. Müslüman olmak bir ayrıcalıktı ve bu ayrıcalıklık zorlanılacak bir şey değildi. Müslüman fatihleri tahripçi kimselerde değillerdi. Efsanevi hoşgörülerinin yanı sıra şövalyelikleri ve insanlıkları ile de İslam medeniyetinin guru olmuşlardı. Şövalyeliğin kurallarını Avrupalı bir soylu şövalyelik ruhuna aykırı olan Haçlı seferleri esnasında Müslüman Araplardan öğrenmiştir. İslam parlak döneminde Hristiyanlıktan çok daha kozmopolit ve dünya yurttaşydı. Belki de bunun sebebi uluslararası ticaretin önemi idi, nitekim bu ticaret Arap Şark'ın çarkıydı." Hz. Ömer Kudüs'ü fethederken Hristiyanlara zarar vermemiş ve kendi dinlerinde kalmalarına izni vermiştir. Haçlılar ise yüzyıllar sonra Kudüs'ü fethetmeye geldiklerinde Müslümanları acımasızca katletmiş ve Yahudileri yakmışlardır. Hristiyanlar kendi aralarında sürekli kavga ve çekişme halinde olduklarından, Müslüman yöneticiler bundan faydalanmıştır. Nitekim girdikleri ülkelere insanlara güven ve barış vadetmişler, onlara ve dinlerine saygı göstermiş ve güvenlerini kazanmışlardır. Bu güvence karşılığında ise onlardan Cizye almışlar fakat bu Cizye vergisi, insanların bir önceki yöneticiye ödediklerinden çok daha

düşük olmakla birlikte, Müslümanların ödemesi gereken Zekâtı ise aşmamaktaydı. Güneydoğu Asya'da ise birçok ülke, ülkelerine askeri bir giriş yapılmadan İslam'ı gönüllü olarak kabul etmiştir. Todenhöfer Endülüs'ü anlatırken, orada halifenin neredeyse 600.000 kitabı bulunan bir kütüphanesi olduğundan bahseder ve dört yüzyıl sonra Paris'te açılan milli kütüphanenin 900 Cildi anca topladıklarını anlatmaktadır. Aynı zamanda Londra sokakları pislik içinde, Endülüs'ün sokakları ise aydınlatılmış, kanalizasyon sistemi ise çoktan kurulmuş ve temiz su sistemide mevcut bir vaziyettir. Todenhöfer Endülüs örneğinden yola çıkarak, birçok Müslüman ülkesinde Müslümanların, Hristiyanların ve Yahudilerin barış içerisinde birbirleri ile yaşayabildiklerine örnek göstermektedir ve Endülüs örneğinin etkileyici bir şekilde farklı kültürlerin ve ırkların beraber, birbirleri için çalışabileceğini gösterdiğini vurgulamaktadır. İslam Medeniyeti sosyal devletin ve deneysel fen bilimlerinin ise öncüsüdür. Kim İslam Medeniyetinin tarihine dalarsa, şaşkınlık içerisinde kalacaktır. Yoksulları tespit edebilmek için, yöneticiler tarafından gönderilen davulcular, bütün güçlerini okullar ve üniversiteler kurmak için sarf edenler ve tertemiz hastaneler, hem de Avrupa'da hastane diye bir şeyin bulunmadığı bir dönemde. Araplar ise bilimde asla yenilemezlerdi. Bir şehir fethettiklerinde oraya sadece camii değil aynı zamanda okullar kurmaktaydılar. İslam Medeniyeti Tıp, Matematik, Astronomi, Coğrafya, Sosyal bilimler, Fizik ve Kimya alanlarında büyük gelişmeler sağlamıştır. Ve tamda bu yüzden Arapların başarısı sadece Antik çağı keşfetmelerine indirgenemezdi. Yazar bu başlık altında Müslümanların başarılarına birçok örnek vermektedir. Todenhöfer sonrasında büyük Arap-İslam Medeniyetinin Antik Çağ ve modern Batı Medeniyetinin arasında vazgeçilmez bir parça olduğuna değinmektedir. Bu önemi vurgulamak içinse tekrar Gustave Le Bon'dan bir alıntı yapmaktadır: "Onlar Avrupa'yı medenileştirdi, (...) entelektüel ve ahlaki (...). Onlar hem bizim öğretmenimizdi hem de bizi uygarlaştıranlardı (...). Batı gündelik hayatında İslam kültürünün ne kadar etkili olduğunu asla tahmin edememektedir. Kullandıkları eşyalardan tutun kullandıkları kelimelere kadar. Milliyetçi muhafazakârlar için "İslam ve onun Kültürü, Almanya'ya ait değildir" cümlesi, neredeyse bir şahadet niteliğindedir fakat bu sadece onların vurdumduymazlığının ispatıdır. Nitekim gündelik hayatlarında ne kadar çok Arapça, Farsça ve Türkçeden gelen kelimeler kullandıklarının farkında değillerdir. Fakat Todenhöfer her Medeniyetin kaderinin illaki bir gün son bulacağını söylerken, İslam Medeniyetinin de aynı Roma ve Yunan Medeniyetleri ve hatta birçok farklı Medeniyetlerin de son bulduğu gibi, tarihin tozlu raflarında yer aldığını söylemektedir. Bazı kimseler bunun sebebinin 13. yy'da Bağdat'ın Moğollar tarafından işgali olarak görselerde, elbette Müslümanların kendi içlerinde de buna yol açan tutumları olmaktadır. Sert Ortodoks Alimler daha etkili olmaya başlamış, Hz. Muhammed'in aksine Kur'an-ı Kerime daha motomot, sert ve dar anlamlar yüklenilmeye başlanılmıştı. Hatta açık görüşlü Halifeler İslam'ı bir ilham, motivasyon ve güç kaynağı olarak görürken, İslam artık ilerlemenin bir prangası haline gelmişti ve İslam'ın parlak döneminde düşünce özgürlüğü varken artık Kur'an'ın harfleri onun ruhundan daha önemli bir hale gelmişti. Hristiyanlar artık kör bir şekilde İncil'e bağlanmaktan vazgeçmeye başlamışken İslam dünyası, dünyayı fethetme dinamizmini kaybetmişti ve donmuştu. 1299'da Türkler tarafından kurulan Osmanlı devleti birçok Avrupa şehrinin gıpta ile baktığı bir seviyeye ulaşmıştı fakat Endülüs devleti ile büyük Arap-İslam Medeniyeti çoktan silinmiş, Rekonkista kapsamında engizisyon mahkemeleri birçok entelektüel Müslümanı katletmiş ve İslam'ı Orta Çağ'a geri göndermişti. 1922 yılında Osmanlı devletinin yıkılmasında, dünyanın ikinci güçlü İslam imparatorluğunun sonu olmuştu. Fakat Hz. Muhammed'in mesajı yayılmaya devam etmişti. Todenhöfer bu paragrafın altında Batıya retorik bir soru yöneltmektedir: "Evet, Batı Medeniyeti bugün hiçbir Medeniyetin ulaşamadığı bir Altın Çağa ulaşmıştır. Peki hangi bedellerle? Endülüs'te olduğu gibi, Hristiyanlar, Yahudiler ve Müslümanlar birbirlerine karşı değil, birlikte çalışsalar, daha fazla ilerlemez miydik?" Fakat Hristiyan Avrupa İslam'ın başarılarını hiçbir zaman hazmedememiştir. Aziz piskopos Bernhard von Clairvaux Haçlılara: "Hristiyan askeri (...) alırsız öldürür ve dahi ölür. Ölür ya da öldürürse, kendisini İsa'ya teslim etmiş olur. Çünkü o kılıcı boşuna taşıyor. Kötülük yapanları cezalandırmak için Tanrının emri altındadır. (...) Hristiyan kafirin ölümü ile yüceltilir. Kilisenin düşmanlarına karşı savaşanlar, katil değildir." Martin Luther 1530'da kudurmuş bir şekilde, Kur'an'ın yalanlarla dolu, lanetli ve adi bir kitap olduğunu söylemektedir. Dante Alighieri ise İlahi Komediya eserinde Hz. Muhammed'i ilelebet Cehenneme mahkûm etmektedir. Müslümanların ciddiye alınabilecek tarafından Hristiyanlık ile ilgili buna benzer nefret söylemi bulunamamaktadır. Bulunamaz da zaten, nitekim Hz. İsa

İslam'da Allahın bir Peygamberidir. Annesi Meryem ve Yahudilerin Peygamberi olan Hz. Musa gibi Kur'an'da saygı ile anılmakta, hatta Hz. Muhammed'den bile daha fazla adı geçmektedir. Fransız kumandanı Henri Gouraud 25 Haziran 1920'de Şam'a girdiğinde, Selahattin Eyyubi'nin kabrine gitmiştir. Tabutunu tekmeleyerek coşkulu bir konuşma yapmıştır: "Haçlı seferleri şimdi bitmiştir! Kalk Selahattin! Biz geri döndük. Ben burada bulunuşumu, Haçın Yarımaya üzerinde ki galibiyetine takdis ediyorum." Bunun yanı sıra Osmanlı devletinin 18. yy'da çökmesi Avrupalılar için büyük bir fırsat olmuştur. İslam dünyasına kendini nihayet kanıtlayabileceklerdir. Napolyon'un Mısır'a 1798'de girişi ise yeni bir miladın başlangıcı olmuştur ve Arap dünyası artık dünya güçlerinin oyun topu haline gelmiştir. Müslümanlar içinse bugüne kadar süren bir aşağılanma ve ıstırap zamanı başlamıştır, Todenhöfer'e göre. Avrupa ülkelerini utandırması gereken bir başka vaka ise "Arabistanlı Lawrence'dir". 1915'de Mekke emiri olan Hüseyin bin Ali'ye İngilizler, büyük bağımsız bir Arap devleti vadetmişlerdi. Karşılığında ise Osmanlı devletine isyan etmeleri istenilmişti. 1920'de 1. Dünya savaşı sonrası Osmanlı devleti Sevr antlaşması sonucunda parçalanmıştır. Bunu ise Skyes Picot anlaşmasının üzerine bina etmişlerdir. Osmanlı devleti ise beş parçaya bölünmüş ve bunun büyük bir kısmı ırkları, dinleri ve tarihi önemsemeksizin, cetvel ile yapılmıştır. İngilizler müttefiklerini en azından şeklen muhafaza etmek için Şam'da Hüseyin'in oğlu Faysal'a giriş töreni hazırlamışlardır. Fakat aslında Suriye Fransızlarada söz verildiği için, 1920'de Faysal İngiliz sürgününe kadar bombalamışlardır. İngilizler sonrasında Faysal Irak'ın direktiflere bağlı kukla kralı yaptılar. Aynı zamanda ama Churchill 'police bombing' kapsamında Irak'ı bombalamaktaydı. Faysalın kardeşi Abdullah'ta Trans Ürdün'de kukla kral pozisyonundaydı. Arapların bağımsızlığından eser bile kalmamıştı, nitekim Arabistanlı Lawrence yaptığından utanmış fakat Batı'da bir kahraman olarak ilan edilmişti. Skyes Picot'un yapay sınırları bugün hala derin bir yaradır. Bugün neredeyse her sınırında bir savaş vardır. Amerikanlı bir tarihçi olan David Fromkin 1. Dünya savaşıdan sonra dikte edilmiş bu barışı şöyle tanımlamaktadır: "Tüm barışları bitirecek bir barış" (A peace to end all peace). Bu yapay parçalama teröristlerin çoğalmasında büyük bir etken olmuştur. Ebu Bekir el-Bağdâdi el-Nuri Camiinde yaptığı tek açık konuşmasında şunu söyler: "Skyes Picot komplosunun son çivisini tabuta gömmeden, ilerleyişimizi durdurmayacağız." 2014'de ise Suriye ve Irak arasındaki tesisleri yıkmışlardır. İslam ve Müslüman dünyası son iki yüz senedir her açıdan saldırıya uğramaktadır. İslam'ın ve Kuran'ın şiddet içerdiği o kadar çok iddia edilmiştir ki, artık bu tartışılmamaktadır bile. Fransız tarihçi Alexis de Tocqueville şöyle yazmaktadır: "Ben Kuran'ı derinlemesine okudum/inceledim. (...) İncelemelerim neticesinde, dünyada insanlar için Muhammed'in dini kadar ölümcül bir dinin çok az bulunur olduğu kanaatine vardım." Bir başka örnekte ise Alman bir İslam bilim adamı olan Hans Peter Raddatz: "Hiçbir Kültür'de ve hatta hiçbir dinde cinayet, soygun, köleleştirme ve vergi zorunluluğu yasa olarak bir dini sorumluluk olmamıştır. Ve başka hiçbir dinde şiddet, kutsal bir meşruiyetle farklı inananlara karşı, Tanrının arzusu olarak bulunamaz. Fakat bu İslam'ın ideolojisinin ayrılmaz bir parçası olarak Kuran'da kodlanmış ve tarihi uygulamalarda da onaylanmıştır." Todenhöfer Tocqueville'nin Kuran'ı gerçekten okuyup okumadığını ve gerçekten anlayıp anlamadığını, aynı zamanda Raddatz'da, bir bilim adamının nasıl olurda olgulara bu kadar aykırı bir şey yazabildiğini sorgulamaktadır. Bu paragraf altında Todenhöfer aynı zamanda Almanya başbakanı Angela Merkel'ide eleştirmektedir: "Peki ya normalde her söylediğini dikkatli ifade eden Angela Merkel "İslam kendisini terörden ayırıştırması lazım", dediği zaman biz daha ne diyebiliriz ki? Böyle yaparak İslam'ın temsilcilerinin sanki bunu yapmadığına dair bir izlenim yaratıyor ve onlar binlerce kez kendilerini terörden ayırıştırdılar. Ve Başbakanımız bunu çok iyi biliyor! Peki hiç, Hristiyanlık kendisini Hristiyan Batı'nın insan haklarına aykırı savaşlarından ayırıştırması gerekiyor dedi mi? Mesela Irak savaşında? Neticesinde George W. Bush bu savaşı İncil ile temellendirmişti. Ve Angela Merkel bu savaşa muhalif siyasi olarak açıkça ve kararlı bir şekilde katılmıştı. Öyle bir savaş ki, ADB askerleri 'İsa silahları' kullanılmış ve bunların dürbünlerine ise Yeni Ahit'ten pasajlar oyulmuştu." Kuran'da, İncil'de ve diğer kutsal kitaplarda olduğu gibi, savaşla ilgili ifadeler yer almaktadır ve hatta Hz. Muhammed'in ve Sahabesinin, Mekkelilerin saldırılarına karşı, savunma savaşlarında nasıl hareket etmeleri gerektiğine dair Tanrının tavsiyeleri de yer almaktadır. Fakat 624'de Bedir savaşı için indirilmiş ayetleri, günümüze taşımak çok gülünç bir harekettir. İslam düşmanları da teröristlerde şaşılacak bir şekilde aynı şeyi yapmaktadırlar. Kuran ayetlerinin sebebi nüzullerini bilmeden, arka planını anlamadan yorumlamak doğru olmayan bir harekettir ve bu tarz

okumalar elbette yanlış anlaşılmalara müsaittir. Burada Todenhöfer Bakara suresinin 191. Ayetini örnek vermektedir. Tarihi bağlamından koparıldığı taktirde, elbette Tanrının Müslümanlara, farklı inanları öldürmelerini emrettikleri anlaşılmaktadır. Fakat burada kast edilenlerin Mekkeliler olduğunu ve bu Mekkelilerin Hz. Muhammed'i ve Sahabelerini öldürmeye çalıştıklarını dolayısı ile Tanrının buna hitaben bu ayetleri gönderdiğini ifade etmektedir. Todenhöfer Kuran'ı manipüle edenleri eleştirirken ayetlerin bir önceki ayet ve bir sonraki ayetlerden bağımsız yorumlanmasının da doğru olmadığını, yukarıda bahsi geçen ayetin bir önceki ayetinde ise Tanrının abartmamaları, yani yasak olanları yapmamalarının buyrulduğunu nakletmektedir. Maide suresinin 32. Ayetinde ise Tanrının sivilleri öldürmelerini, Müslümanlara açıkça yasakladığını da vurgulamaktadır, bir masumu öldürmenin, tüm insanlığı öldürmek manasına geldiğini açıklamaktadır. İslam nedir sorusuna ise Hz. Ebu Bekir'in askerlerinden talep ettiği ve hatta Hz. Muhammed'in de askerlerine öncesinde emrettiği, şu sözle tanımlamaktadır: "İhanet etmeyin! Yağmalamayın! Kötü niyetli olmayın! Kimseyi deşmeyin! Çocukları, kadınları ve yaşlıları öldürmeyin! Hurmalıkları yakıp yıkmayın! Fayda veren ağları kesmeyin! Yemek için değilse, koyunları, inekleri ve develeri kesmeyin! Dünya hayatından feragat etmiş ve kendini geri çekerek yaşıyan insanlarla karşılaşacaksınız. Onları ibadetlerinde huzur içinde bırakın!" Todenhöfer devamında sözde Hristiyanların, Eski Ahit'in onlar için geçerli olmadığı argümanına karşılık her Pazar kiliselerde Eski Ahit'ten vaaz edildiğini ve Hz. İsa'nın da inandığı tek kutsal kitabın bu olduğunu vurgulamaktadır. Yeni Ahit ise aynı diğer kitaplar gibi şiddet içermektedir. Örneğin Matta 10/34'de İsa'nın şu ifadeleri bulunmaktadır: "Sanmayın ki ben dünyaya barış getirmek için geldim. Ben dünyaya barış getirmek için değil, kılıç getirmek için geldim." İncilin bu tarz ifadeleri günümüzde mitolojik anlaşılmaktadır ve kimse onları günümüze taşımamaktadır. Fakat Kuran'a gelince onun anlamı manipüle etmeye çalışılmaktadır. Dünyadaki tüm zulümlerin sebebi Monoteist dinlerin olduğunu savunanlara karşı ise Todenhöfer ateistlerin dünyaya yaşattıkları zulümlerden örnek vererek, dinlerin insanları değil, insanların insanları öldürdüklerini vurgulamaktadır. Avrupalılar, Müslümanlar ve İslam şiddete eğilimlidir dedikleri zaman, oturup bir düşünmeleri gerekir, kolonileşme zamanında neredeyse 50 milyon insanı Müslümanlar öldürmedi, 2. Dünya Savaşı da Müslümanlar tarafından başlatılmadı ve bunun neticesinde 80 milyon insanın ölümüne de Müslümanlar sebebiyet vermedi. Aynı şekilde 6 milyon Yahudi'yi de Müslümanlar katletmedi. Ve hiçbir medeniyet son yıllarda Batı medeniyeti kadar şiddetli ve kanlı olmamıştır. Fakat İslam düşmanlığı Avrupa'da her geçen yıl artmaktadır. Nitekim Alman Parlamentosunun 2016 yılı için açıkladığı antisemitizm raporunda, Alman halkının yüzde yirmi bir oranının Müslüman bir komşu istemediğini ortaya koymaktadır. Ayrıca seçim kampanyalarında başarı elde edilmek içinde İslam düşmanlığı malzeme olarak kullanılmaktadır. Çok az sayıda yönetici kişiler bu İslam düşmanlığına karşı bir duruş sergilemektedir. Bunlardan bir tanesi de Papa Franziskus'tur. Ona yöneltilen, neden terör konusunda İslam'ı hiç anmıyorsun? sorusuna, şu cevabı vermektedir: "Eğer İslam'ın şiddeti hakkında konuşursam bu taktirde Hristiyan şiddeti hakkında da konuşmam gerekir. (...) Her Katolik'in şiddete meyilli olmaması gibi, her Müslümanda şiddete meyilli değildir. (...) Her dinde şiddete meyilli insanlar vardır. (...) Her dinde aşırı grupların var olduğuna inanıyorum. Bizde de böyle gruplar var." İslam'ı şiddetle eşitlemek, Papaya göre ne adil nede gerçektir. İkiyüzlülüğün Tarihi Batı ne zaman bir yerlerde öldürür ya da yağmalarsa, bunu her zaman iyilik için yaptığını iddia etmektedir. Yüzyıllardır Batı Hristiyanlık, medeniyet, özgürlük, eşitlik, kardeşlik, demokrasi ve insan hakları adı altında insanları katletmektedir. Son zamanlarda ise iddiası bunu "Responsibility to Protect" yani dünyayı koruma sorumluluğu altında yapmasıdır. Artık Batı siyasetleri bütün bu uzun sebepleri kısaltıp "değerlerimiz uğruna" savaşıyoruz demektedirler. Todenhöfer Amerika'nın 1776 yılında ilan ettiği bağımsızlık bildirisinin bir parçasını vermektedir: "Her insanın aynı yaratıldığı hususunu tabii olarak görmekteyiz. Tanrı herkesi devredilemez haklarla donatmıştır. Bunların arasında yaşama, özgürlük ve mutluluk arayışı vardır." Todenhöfer bu büyük sözlerin sadece beyazlar, zenginler ve erkekler için geçerli olduğundan bahsederek Thomas Jefferson'un, bağımsızlığın babası olarak kabul edilirken, sonrasında ABD başkanı olduğu esnada evinde yüz tane kölesinin bulunduğunu ifade etmektedir. Amerika'nın bu bağımsızlık ilanı belki de bugünün ikiyüzlülüğünün büyük annesiydi. Amerika ise hiçbir zaman değerler uğruna değil her zaman çıkarları uğruna savaşımıştır. Aynı şekilde 1789'da ki Fransız devriminin insan ve vatandaşlık hakları bildirisi de kulağa insani gelmektedir. Fakat onlarında özgürlük, eşitlik ve kardeşlik sloganı, giyotin terörüne dönüşmüştür. Alman

anayasası da büyük sözleri sevmektedir. "İnsan onuru dokunulmazdır. Ona saygı duymak ve korumak devletin tüm organlarının sorumluluğudur." Bu sözleri duyan yaşlılar ve göçmenler kim bilir ne hissetmektedir. George W. Bush'un Irak savaşı sonrası yaptığı konuşması da aynı şekilde ikiyüzlülüğün bir örneğini teşkil etmektedir: "Nereye giderlerse gitsinler, gittikleri yerlere ümidin haberini götürmektedirler. (...) Todenhöfer bu başlık altında Batı'nın değerleri uğruna Ortadoğu'da ne kadar çok ve acımasız zulümler yaptıklarını örneklerle açıklamaktadır. Ve her kim olursa olsun ister Amerika ister Avrupa, bunlar için hiçbir zaman değerler önemli olmamıştır. Tek amaçları güç, piyasa ve paradır. Örneğin Bill Clinton'a göre ABD'nin her zaman, piyasaya enerji kaynaklarına ve ham maddelere engelsiz bir erişim sağlamak için ordu gücünü tek taraflı kullanmaya hakkı vardır. Tabi Batı aynı zamanda müdahale edebilmek için birçok kez de sebep yaratmıştır. Çünkü Batı toplumu da her zaman bir askeri müdahaleyi hoş görmemektedir. Neticede bütün bu müdahaleler esnasında kendi yurttaşları olan askerlerin canı tehlikeye girmektedir yahut ölmektedirler. En çarpıcı örneklerden bir tanesi ise Kuveyt'tir. 1990'da Saddam Hüseyin Kuveyt'e baskın yaptığında, Amerika onları Kuveyt'ten defetmek için karar alır. Amerikan halkı ise bundan memnun değildir, ta ki Kuveytli Nayirah'ı televizyonda görene kadar. Nayirah sonrasında ABD kongresinde göz yaşları içinde, Iraklı askerlerin hastanelerine baskın yaptıklarını ve bebekleri yerlere fırlatıp, ıstırap içinde can verdirdiklerinden bahsetmektedir. Bunu duyan dünya ayaklanmıştı. Herkes bebek katili olan Saddam Hüseyin'in yok edilmesini istemiştir. Bugün ise PR-Firması Hill & Knowlton tarafından bütün hikâyenin uydurulmuş olduğu bilinmektedir. Kuveytli Nayirah ise Amerika'nın Kuveyt büyükelçisinin kızıdır. Todenhöfer Batı'nın ikiyüzlülüğüne Aleksandr Soljenitsin, Alexis-Charles-Henri Clérel de Tocqueville, Mohandas Karamchand Gandhi ve Muhammed Abduh gibi filozof, yazar ve düşünürlerin düşüncelerini aktarmaktadır. Bunlardan bazı örnekler: Gandhi'ye Batı Medeniyeti hakkında ne düşündüğü sorulduğunda, cevabı: "İyi fikir olabirmiş!" Mısırlı Abduh ise Batının Ortadoğu insanına olan sempatisini, kurdun koyuna olan sevgisi ile kıyaslamaktadır. Bilindiği üzere, onu yemeği arzu eder. Terörle Mücadele Savaşları Todenhöfer: "Afganistan, Irak, Libya ve Batının diğer "terörle mücadele" savaşlarını düşündüğümde, gözümün önüne ağır yaralı çocukların yüzleri geliyor. Bana şaşkın bir şekilde şunu soran çocuklar: "Biz size ne yaptık?" Afganistan'da yetimhane yaptırdığım Kündüz'lü çocukların yüzünü görüyorum. Onlar, fazla yüklenilmiş bir Alman federal ordu albayının emri ile NATO hava saldırısı neticesinde babalarını, amcalarını, abilerini kaybettiler. Bu saldırıda yüzden fazla masum Afganlı canını verdi. Albay ise terfi etti ve general oldu. Peki ben bunu Kündüz'lü çocuklara nasıl açıklayabilirim?" [15] 2013'de Noam Chomsky PressTV'ye verdiği bir röportajda şunları söylemektedir: "Terörle ilgili bütün resmi tanımları topladım, ki bunlar çok iyi tanımlardı. Onları Amerika ve İngiltere yasasında nasıl yazıyorsa, o şekilde aldım. Ama tek bir sorun vardı. Tanımları uyguladığımızda ortaya çıkan sonuç: Birleşmiş devletler dünyanın öncü terör devletlerinden bir tanesidir." [16] a. Afganistan Savaşı Alman parlamentosunda hayalet müzakereleri yapılmaktadır. 22 Aralık 2001'de "ISAF barış misyonu" [17] altında Alman ordusu Afganistan'a birlik göndermeye karar vermiştir. Bu müzakerenin kapsamında sözcü olan kimse Afganistan'da bulunmamıştır fakat her şeyi biliyormuşçasına konuşmaktadırlar: Galibiyet, el-Kaide, Taliban ve okul çağındaki kız çocukları. Bu savaşın hedefi ise Afgan, okul çağındaki kız çocuklarını kurtarmak ve onların tekrar okula gidebilmelerini sağlamak olarak belirlenmiştir. Todenhöfer bu bağlamda birçok Alman siyasi ile Afganistan savaşı hakkında hem alenen hem de özel olarak konuştuğunu ve ona hiçbir kimsenin Almanya'nın bu savaşa neden katıldığını anlatamadığını ifade etmektedir. Bu savaşa katılma konusunda az da olsa Amerika'yla olan müttefiklik geçerli bir sebep olarak gösterilebilmektedir. Bugün hiçbir siyasi, Afgan kızların durumunu bilmemektedir. UNİCEF ve Human Rights Watch raporlarına göre 2/3 Afganistanlı kız çocukları hala okula gidememektedirler. Afganistan'da okulların yüzde otuzunun temiz içecek suyu yoktur, yüzde altmışında tuvalet ve yüzde kırkının bir binası. [18] Todenhöfer burada şu soruyu yöneltmektedir: "Gerçekten terörizme karşı mı savaşmak istemiştik?" Ve buna birde karşı soru yorumlayarak : "Batı, Bavyera Alplerinde yabancı teröristlerin bulunduğunu bilseydi Münih'i bombalar mıydı? Biz Almanya'da hiç, yabancı teröristlere karşı savaşmak için bomba ve füze kullanır mıydık? Tabikide hayır! Bunu yapan herkes gözümüzde deli ve savaş suçlusu olurdu. Sırf teröristlerle savaşmak için, insanların evlerine bomba yağdırırlar, onları gerçekten aşağılık görüyor olmaları gerekir ." [19] Todenhöfer'e göre bütün bu bombalamaların sonucu başarısızlıktır. Terörizme karşı savaşırken, daha fazla terörist üretilmiştir ve Bin Ladin bir eşeğin üzerinde

Pakistan'a kaçmayı başarmış ve tam on yıl sonra yakalanabilmiştir. Yani Afgan kız çocuklarının eğitimleri hakikatte hiç kimsenin umurunda değildir. Aslında Amerika'nın amacı Ortadoğu'yu yeniden şekillendirmektir. Bunun içinde 11 Eylül saldırısını da suiiistimal etmektedir. Afganistan ABD için jeostratejik olarak mkemmek bir konumdadır. Hem Çin'e hem de Rusya'ya yakın, ideal bir uçak gemisi bölgesidir. Nitekim Amerika buraya dört büyük hava silahları üssü kurmuştur: Bagram, Kandehar, şindend ve Helمند bölgelerinde. Todenhöfer bu başlık altında NATO eski başkomutanı, emekli Orgeneral Wesley Clark'ın itiraflarına da yer vermektedir. Clark 2007 yılında bir genelkurmay subayının ona ABD'nin sadece Afganistan'a değil, Irak'a da saldırmayı planladıklarını söylemektedir. Birkaç hafta sonrasında aynı subayla karşılaştığında, subayın ona, her şeyin daha kötü olacağını söyler ve Clark'a gizli bir belge göstererek, ABD'nin tam beş yıl içerisinde, yedi ülkeye saldırmak istediğini göstermiştir. Bu yedi ülke ise Irak, Suriye, Lübnan, Libya, Somali ve Sudan'dır. Clark'ın 2007'de nihayi sonucu: "Bu siyasi bir ihtilaldir. (...) Ortadoğu'yu kontrol edebilmek için destabilize ve tepe taklak hale getirdiler." Ve: "Irak'ı mahvedip Suriye'ye geçmek için sabırsızlanıyorlar." Todenhöfer bir NATO eski başkomutanın bu itirafından dört sene sonra Suriye'de iç savaş başladığını söylemektedir. [20] b. Irak Savaşı 2003 yılında Irak'ta bir milyona aşkın insan öldürülmüş ve dört milyon insan ülkelerinden kaçmak zorunda kalmıştır. [21] Bu savaş, olmayan kitle imha silahlarını ve Saddam Hüseyin'le iş birliği yapan teröristleri (olmayan teröristleri) yok etmek için başlatılmıştır. Başta var olmayan bu teröristler Irak savaşı sonrası, hızlı bir şekilde remeye başlamıştır ve bunların en tanidik temsilcisi el-Zerkavi'dir. El-Zerkavi Irak'ta el-Kaide rgtnn kurucusudur ki bu terör grubundan sonrası İşİD meydana gelecektir. Bu savaşla elbette terörizm yok edilememiştir. Tam aksine teröristler kaçmayı başarmış ve farklı yerlerde varlıklarını sürdürmeye devam etmişlerdir. Aynı zamanda bu savaş ile Irak'ın çok dinli yapısı da yok edilmiştir. Irak'ı destabilize eden Amerika ister istemez İran'ın karşı ağırlığını yok etmiş ve İran'ı güçlendirmiştir. Musul'da iki –  bin teröristi öldürebilmek için, Iraklı hükümet yetkilileri, Obama ve Trump'ın yaklaşık 20.000 sivil ldrttklerini kaydetmektedirler. [22] Obama ve Trump bombalama stratejileri ile gurur duyabilirler nitekim insansız hava araçları ile masum insanları bombalatırken, savaşta ölen asker sayısını azaltmayı başarmışlardır ve 2004 – 2011 yılları arası 4.474 asker hayatını kaybederken, İşİD'e karşı sürdürülen savaşta, 2014'den beri sadece on dört asker ve bunlardan sadece iki tanesi Musul'da hayatını kaybetmiştir. Amerika'da hayatını kaybeden bütün askerlerin isimleri ilan edildiği için Obama bu stratejisine yoğunlaşmıştır ve kara ordusunu korumaya yönelmiştir. Böylelikle Nobel barış dln de riske atmamıştır. 2017 yılında ABD silahlanmak için 610 milyar dolar harcamıştır buda Rusya'ya kıyasen on kat daha fazladır. 2018 yılında ise bu bt 700 milyar dolara ykseltirmiştir. [23] Oysaki Amerika'nın kendi içinde halletmesi gereken birçok şey vardır. Nitekim 18,5 milyon insan aşırı yoksulluk çekmektedir. Yollar, trenler, köprüler ise çok eski ve yenilenmeye ihtiyaçları vardır. Fakat Amerika tüm parasını ordusuna harcamaktadır. Gallup'un dünya çapında yaptığı bir anket neticesinde ise, ABD'nin dünya barışı için en büyük tehdit olarak algılandığı kaydedilmiştir. [24] Todenhöfer: "Evet lkeler kendilerini savunma kuvvetlerini ihmal ederlerse, yok olabilirler. Ama sadece silahlara önem verirlerse de yok olabilirler. Sovyetler Birliği'nin 1991'de çok fazla silahlarla donatılmış bir halde içten içe çökmesi gibi. ABD tehlikeli bir yolda. Aslında başkalarının ülkelerini yıkmaktansa kendi ülkelerini tamir etmeleri gerekir." [25] c. Yemen; Unutulan Savaş Todenhöfer: "Yemen'i çok kez hatırıma getiriyorum. Bundan on iki yıl önce orada hayatımın en güzel tatillerinden bir tanesini yapmıştım. Yemen 1001 gece masallarının bir masalı gibiydi. Arap yarımadasının güneyinde, hayalimin ülkesiydi. Saraylar ve dağlardan oluşan bu ülkeyi, kocaman gözlerle geçtim. Lübnan ve Sahra'nın maceralı karışımı. Birçok gecemi Sana'a' nın, tarihi kentinin dar sokaklarında geçirdim. şeker fırınına benziyordu ve dünya kültür mirasıydı. Çocuklarla futbol oynamış ve yaşlılarla şark'ın baharatlı hakkında konuşmuştum." [26] 2015 yılının ilk baharında Arapların yönetimi altındaki bir askeri birlik Kuzey Yemeni bombalamıştır ve bunun aktif destekçileri ABD ve İngiltere'dir. Bombardımanın sebebi ise 2014 yılında ülkenin Kuzeyini işgal etmiş ve böylelikle yaşam alanının yüzde yetmişini ele geçirmiş Husi isyancılarının Sudi yancısı olan Başbakanları el-Hadi'yi ülkeden sürmeleridir. Sud'lar ve Birleşmiş Arap Emirlikleri bunun üzerine ülkenin kuzeyini tamamen sürgülemiştir. Bunun neticesinde ise ülkenin açlık ve kolera ile imtihanı başlamaktadır. Todenhöfer, ülkenin kuzeyinin durumunu kendi görmek istediği için ülkeye girmenin yollarını aramaktadır. Fakat tüm yollar kapalı görünmektedir. Bir senelik çabaların neticesinde sürpriz bir şekilde Yemen

Büyük elçisi ona yardım etmektedir ve böylelikle Todenhöfer'in 2017'de Amman üzerinden güney Yemende ki Aden şehrine yolculuğu başlamıştır. Yolculuk 2 Aralık gecesi saat 3'de gerçekleşir. Yolculuk esnasında yolculuğunun neticesinin neler olabileceğine dair derin düşüncelere dalan Todenhöfer, uçağın kaptanının birden yanında belirdiğini ve ona Mekke üzerinden uçtuklarını, şu anda aşağıya baktığında onu görebileceğini söylemektedir. Bunun üzerine Todenhöfer şu düşüncelerini nakletmektedir: "Demek İslam'ın zafer alayı şurada başlamıştı. Dünya çapında hala büyümekte olan bu din, bir gün dünyanın en büyük dini olacak olan din. Sadece nesil zenginliğinden de değil üstelik, farklı dinlere mensup insanların ihtida etmesiyle de. İslam'ın mesajı aslında o kadar berrak ve basit ve beş şartı o kadar kolay anlaşılır ki: Allah'tan başka tanrı yoktur ve Muhammed onun kulu ve elçisidir. Namazı kılmak, zekât vermek, Ramazan'da oruç tutmak ve hayatında bir kez Mekke'de hac etmek. Ve Mekke şu anda gümüş bir yıldız gibi aşağıda duruyor. Işıl ışıl, göz kamaştırıcı ve parlak. Merkezinde Allah'ın evi, küp şeklinde Kâbe. Müslümanların en kutsal yeri. Şu anda bu epeyce yaşlı şehrin sokaklarından yürüdüğümü hayal ediyorum. Bir zamanlar Muhammed'e düşmanlık güdülen bu şehrin sokaklarından, aynı Kudüs'te İsa'ya düşmanlık güdüldüğü gibi. Büyüleyici bir rüya gibiydi. Mekke karanlıkta kaybolmaya başladığında, bu parlayan yıldızın asla zihnimden silinmeyeceğini biliyordum." [27] Uçak Aden'e indikten sonra Todenhöfer ve refakatçisi Ali Nouraldine, Filistinli bir savaş fotoğrafçısı direk sorgulama odasına alınmıştır. Sorgudan kurtulan ikili şehir merkezinde ki otellerine doğru yol alır. Otelin lobisinde büyük bir tartışma başlamaktadır. Çalışanlardan bir tanesi Todenhöfer'e telefonu uzatır ve ona Yemen'in eski başbakanı Ali Abdullah Saleh'in birkaç dakika önce öldürmesinin kaydını gösterir. Bu olayın neticesinde Husi'lerin arasında ilişki kurduğu ve onu Kuzey Yemen'e geçirecek olan kişiden mesaj gelir. Sana'a'nın kaotik ortamı sebebiyle onu alamayacakları bildirilir. Fakat Todenhöfer bu zamana kadar hiçbir seyahatini yarım bırakmadığı için pes etmeyi düşünmemektedir. Uçakta birkaç Yemenliden, Aden'den Sana'a'a bir otobüsün gittiğini öğrenmiştir. Husi'leri ikna eder ve Kuzey ve Güney'in arasındaki sınırdan alınacaktır. Todenhöfer için tek bir sorun vardır, oturumu yoktur ve oturumu olmadan ülkede bulunması yasaktır. Her şeye rağmen yolculuğu göze alır ve yolculuk esnasında yüzden fazla kontrol noktasında durmak zorunda kaldıklarını ve her birinde tek tek uzun süreli sorgulandıklarını nakletmektedir. Nihayet Sana'a'a vardıklarında onları Husi isyancısı olan Muhammed karşılamaktadır. Ali ve kendisi şehir merkezinde büyük bir otele yerleşirler ve bu otelin tek misafirleridirler. Neredeyse her gece Sudi savaş uçakları şehrin üzerinden geçmektedir ve onların Sana'a daki ikinci gecelerinde ise otelin yakınlarına bir bomba düşmüştür. Ertesi sabah olay yerini incelemeye giden Todenhöfer 36 kişinin hayatını kaybettiğini ve 32 yaralının bulunduğunu ve muhtemelen bu olayın medyada ya küçük bir haber olarak nakledileceğini yahut hiç nakledilmeyeceğini ifade eder. Neredeyse on bin kişi Kuzey Yemende Sudi bombardımanları neticesinde ve yüz bin kişi, en çokta çocuklar, açlıktan hayatını kaybetmiştir. Bu savaşta birçok strateji kullanılmaktadır fakat kullanılanlardan bir tanesi aç bırakmaktır. Deniz yolları, havalimanları ve ülke sınırları sürgülenmiştir. Öncesinde de zaten fakirlik çeken Yemen'de gıda maddelerinin yüzde sekseni ithal edilmekteydi. Dolayısıyla kapalı sınırlarla Kuzey'in hiçbir şansı kalmamıştır. Todenhöfer her yerde zayıf düşmüş bebekler gördüğünü ve neden hiç kimsenin bu toplu bebek katliamına dur demediğini sorgulamaktadır. Zamanının büyük bir kısmını tarihi kentte geçiren Todenhöfer, bir gece Cami'ul Kebir'e, yani dünyanın en eski üçüncü camisine gittiğinden bahsetmektedir. Bu cami 1400 sene önce bizzat Hz. Peygamber'in emriyle inşa edilmiştir. Sütunların dibinde oturup, büyükçe bir Kur'an okuyan ve ona nazik bir el hareketiyle yer gösteren bir ihtiyar vardır ve bu ihtiyar ona sessizce Kur'an okumaktadır. Muhammed onu camide bulduğunda, hep birlikte ibadet ederler ve sonrasında tüm cemaat birbiri ile tokalaşır. Todenhöfer burada bulunanların hangilerinin Şafi-Sünni olduğunu yahut kimin Şii olduğunu sorar ve Muhammed ona, bunun kimseyi ilgilendirmedığını, Yemen'deki savaşın sebebinin dini olmadığını açıklamaktadır. Yemen'e dair en güzel olaylardan bir tanesi ise Sana'a' da bir Yahudi ile geçirdiği öğle vaktidir. İsrail 2016 yılında gizli bir operasyonla on dokuz Yahudi'yi daha İsrail'e nakletmiştir. Fakat elli Yahudi Yemen'de kalma konusunda karar kılmıştır. Bazıları ile düşündürücü vakitler geçirdiğini anlatan Todenhöfer Yahudi Salamon ile konuşmalarını aktarır. Salamon ona her birisinin Yemen'in çocukları olduklarını ve buna dayanacaklarını, burasının yüzyıllardır onların vatanı olduğunu ve her zamanda vatanları olarak kalacağını anlatmaktadır. Yemende kaldığı üç hafta boyunca otuz Müslüman Yemenli ile özel bir araştırma yaptığını da kayda alan Todenhöfer bu kapsamda onların İsrail'e ve Yahudilere karşı

tutumlarını sormuş, İsrail'in politikası ile ilgili büyük çekincelerin yanı sıra Yahudilerle ilgili hiçbir olumsuzluk duymamıştır. [28] Todenhöfer'i Yemen'in kuzey doğusundaki savaş bölgelerine götürerek ona refakatçi olan Husi komutanının ise, Yemenli Yahudileri çok sevdiğini ve onları her zaman koruyacaklarını ifade ettiğini de nakletmektedir. Üç haftalık Yemen ziyareti izlenimlerini aktaran Todenhöfer, bombalar, açlık ve salgının ülkeyi uçurumun kenarına sürüklediğini anlatır. Her yerde Sudi Arabistan'ın askeri müdahalelerinin izlerini görmüş ve fakat İran'ın izlerine rastlayamamıştır. Ya İran daha akıllıca davranmaktadır yahut Batılılar yine büyük bir yalana şahit olacaklardır. Todenhöfer her tarafla konuştuğunu ifade eder: Güney'de başbakanla, vali, terörle mücadele uzmanları, gazeteciler ve Yemenin sokaklarında insanlara. Kuzeyde de durum böyledir ve Husi isyancılarıyla da görüşmeler yapmıştır. Yemen insanının savaş yorgunu olduğunu ifade eden Todenhöfer, insanları rahat bıraksalar onlar çoktan birbirleri ile barışmaya hazır demektedir. Batı ise Sud'lara silah göndererek, havalimanlarının ve deniz yollarının sürgülenmesine göz yumarak tekrar asıl amaçlarını, yani her şeyi yine çıkarları için yaptıklarını ortaya koymuştur. Almanya'da onun gözünde Yemen konusunda suçlu olmuştur. d. Suriye; Kanlı Satranç Tahtası Todenhöfer: "Her iç savaşta olduğu gibi Suriye savaşında suçtur, hem de her açıdan. Asıl suçlular ise bu iç savaşı dış ülkelerde güvenli hükümet merkezlerinden işleten, arka plandaki adamlardır: Katar, Sudi Arabistan ve ABD. Diğer Körfez ülkeleri, Ürdün, Türkiye ve Avrupalılarında rolleri vardı. İsyancılar ve Esad sonuç itibarı ile daha büyük bir oyunun, sadece birer satranç taşı oldular. Amerika ve müttefiklerinin sonunda tamamen kaybettikleri bir oyun. Ve Amerika'nın arka planda, ipi en güçlü çeken olarak rolünü aydınlatmak, anlamlı olacaktır." [29] John Kerry (ABD dış işleri bakanı) Suriye konusunda, 2016'nın güz döneminde isyancılar ile yaptığı görüşmede şaşırtıcı bir itirafı bulunmaktadır. Fakat yaptığı bu itirafın kayda alındığından habersizdir. Şu anda ise bu kayıt herkesin ulaşımına açıktır: John Kerry: "İŞİD'in büyüdüğünü görüyorduk ve buna göz yumduk. İŞİD'in güçlendiğinin de farkındaydık. Sandık ki böylelikle Esad baskı altında kalır ve bunu Esad'ın bizimle pazarlık yapma noktasına kadar idare edebileceğimizi düşündük. Esad ise bizimle pazarlık yapacağına, Putin'i getirdi." [30] Suriye savaşı ile ilgili birçok sözlü hikâye anlatılmaktadır. Bunlardan bir tanesi Batı tarafından, barışçı isyancıların kanlı diktatörleri Esad'a karşı başlattıkları, asil savaştır. Suriye'de çok öncesinden bir devrimin planlandığını ise, Fransız dış işleri bakanı, Ronald Duman 2013'de Fransız parlamentosu televizyonuna verdiği bir röportajda doğrumaştır: Duman: "Ben size bir şey söyleyeceğim. İki sene önce, Suriye'de daha düşmanlıklar başlamamışken, tesadüfen İngiltere'deydim. (...) İngiliz sorumluları ile buluştum. Bazı dostlarım bana (...) Suriye'de bir şeylerin kaynadığından bahsettiler. Benim de bu konuda desteğimi rica ettiler, İngilizler isyancıların devrimi için hazırlıkta bulunuyormuş. Bana eski bir dış işleri bakanı olarak, onlarla beraber olup olmayacağımı sordular. Bende tabiki hayır dedim! (...) Bununla şunu demek istiyorum. Bu operasyonun uzun yıllar öncesinde hazırlığı başlamıştı. Hazırlandı, geliştirildi ve organize edildi (...)." Moderatör: "Özür dilerim ama maksat neydi?" Duman: "Aslında basit, amacı Suriye hükümetini devirmektir. Bu bölgede İsrail karşıtı söylemleri bilmek önemlidir. Bu yüzden (...) Ben İsrail başbakanından yıllar önce samimi bir mesaj almıştım ve burada bana şunu söylüyordu: "Biz etrafımızdaki ülkelerle anlaşmaya çalışıyoruz. Anlaşamadıklarımızı ise yok edeceğiz." [31] Suriye savaşının iç yüzünü ise Pentagon istihbaratı 2012'de net bir biçimde raporlamıştır. Bu raporun yayınlanması içinde "Judical Watch" vakfı mahkemeye başvurmuş ve nihayetinde zorla rapor yayınlatılmıştır. Raporun içeriği: "Selefiler, İhvan kardeşleri ve Irak'ta ki el-Kaide, ayaklanmanın baş güçleridir. Rusya, Çin ve İran mevcut rejimi desteklerken, Batı, Körfez ülkeleri ve Türkiye muhalifleri desteklemektedir. El-Kaide muhalifleri baştan beri desteklemektedir – hem ideolojik olarak hem de medya üzerinden. (...) Aynı zamanda Jaish [Jabhat] el-Nusra ismi altında Suriye'nin çeşitli şehirlerinde birçok operasyon yaptırmıştır. Eğer bu durum tarif edildiği gibi ilerlerse, doğu Suriye'de (Hasiçi ve Deyrizor) açıklanabilen ya da açıklanamayan selefi bir millî bölgenin yerleşmesine imkân sağlayacaktır. Bu ise tam olarak muhalifleri destekleyen güçlerin isteğidir (batı ülkeleri ve bölgedeki müttefikleri). Suriye rejimini izole edip, Şii yayılmasının Irak ve İran'ı stratejik uçuruma sürüklemesini de istiyorlar. Buda el- Kaide'nin Irak'a, eski sömürge alanları olan Musul ve Ramadi'ye geri dönmesi için ideal şartlar oluşturmaktadır. İŞİD'in başka terör gruplarıyla birleşmesi ise, Irak'ta ve Suriye'de bir "İslam devleti" ilan etmelerine yol açabilir." [32] Bütün bunlar 2012'de aslında bilinmekteydi. 2012 yılının sonunda Washington Post'ta, "özgür Suriye ordusu"nun Birleşmiş Milletler departmanına, yaralılarının ve ölenlerinin çoğunun Jabhat el- Nusra'nın savaşçıları olduklarını bildirmeleri

yayınlanmıştır. [33] Buda savaşıların aslında demokrasi uğruna savaşmadıklarını göstermektedir. Suriye savaşını ise Todenhöfer 3 perdelik bir Drama olarak tasnif etmektedir: [34] 1.Perde: On bin kişinin Arap baharı çerçevesinde meşru protestoları ile başlamaktadır. Tunus ve Mısır halkı, Ocak ve Şubat aylarında hızlı bir şekilde diktatörlerinden kurtulmayı başarmıştır. Sonrasında Ağustos'ta Libya halkı diktatörlerini saraydan kaçırtmayı başarır. Todenhöfer bu protestoları o zamanlar içerisinde Kahire ve Bengazi'de bulunarak, yakından takip ettiğini ifade etmektedir. Başta tüm ayaklanmalar meşru çerçevede işlemektedir. Suriye'de ki ayaklanmalarda buna dahildir. Todenhöfer 2011'de Humusta Cuma protestolarının ortasında bulunduğunu ve tüm mitinglerin silahsız gerçekleştiğini anlatmaktadır. Suriyeli Sünni gençlerin Esad'a karşı gösterileri haklılık arz etmektedir, nitekim Esad onları çok uzun bir süre ihmal etmiş, çoğu işsiz ve perspektifsizdir. Katar ve Sudi Arabistan'da başta bu ayaklanmalara karşı sempati hissetmişlerdir. Nitekim Arap dünyasının en büyük iki televizyonu olan al-Jazeera ve al-Arabiya gündelik olarak protestoları naklen yayınlamaktadırlar. Katar ve Sudi Arabistan gelenekçi bir yapıya sahiptir dolayısı ile tüm ayaklanmalarda gelenekçi tayfayı, örneğin İhvan kardeşlerini ve Seleflere destek vermektedir. Ayaklanmalarda modern sekülerleşme sempatisiz olan rakiplerinden böylelikle kurtulabileceklerine inanmaktaydılar. Bilhassa Suriye rejiminden kurtulmayı arzu etmekteydiler, çünkü Suriye rejimi Irak savaşı sonrası, İran ile daha güçlü bağlar oluşturmuştu. Türkiye'de yıllarca Şam'la iyi ilişkiler içinde olmasına rağmen Esad'a yüz çevirmiştir, Esad'a hükümeti İhvan kardeşlerle paylaşmasını yoksa dostluklarını bitireceklerini ilan etmiştir. Türkiye'de tüm Batı gibi Esad'ın bu ayaklanmalara karşı diremeyeceğine inanmaktadır fakat hepsi yanılır, nitekim Suriye rejimi bir türlü düşmemektedir. 2. Perde: Esad'ın arkasında alevi, şii ve Hristiyan azınlıklar vardı. Sünni çevreden ise orta sınıf ve zenginler aynı zamanda da durumu iyi olan esnaf. Böylelikle Esad'ın arkasında halkın yüzde kırkı durmaktaydı. Körfez Arap Birliği ise Esad'ı bu ayaklanmalarla deviremeyeceğini çabuk kavramıştı ve 2011 yılının Temmuz ayında isyancı gruplara silah nakli başlamıştı. Ürdün üzerinden Dera şehrine silah kaçakçılığı yapıyordu ve 2012 yılının yaz aylarında, Körfez ülkeleri ağır silah ve para yardımıyla isyancıları desteklemeye başlamıştı. 2017 yılının Ekim ayında ise Katar'ın eski başbakanı Hamed bin Casim bin Cabir es-Sani katar televizyonuna verdiği bir röportajda isyancılara silah gönderdiklerini kabul etmiştir: "Dağıttım ABD, Türkiye ve bizim üzerimizden gerçekleşti. Ne geldiyse (...) AB silahlı kuvvetleri ile koordine edildi." [35] Sudi Arabistan'ın rolü ise 2017 yılında NSA'nın eski bir CİA çalışanı olan Edward Snowden'nin dosyasında ortaya çıkmıştır. Bu rapora göre Sudi Arabistan, Suriye'de meydana gelen saldırıların bazılarını direk yönetmektedir. Rapora göre prens Selman bin Sultan'a, o zamanın istihbarat subayı olduğu için Suriye'de ki operasyonları incelemesi görevi verilir oda Özgür Suriye ordusuna Şam'ı yakmaları ve havalimanını yıkmaları emrini verir. Ayrıca rapordan anlaşıldığı üzere 120 bin ton patlayıcı ve silahta muhaliflere gönderilmiştir. [36] Suriye'deki devrim artık yerini bir vekil savaşına bırakmıştır. En geç 2012'nin erken yaz aylarında bu iç savaş sadece bir iç savaş olmaktan çıkmıştır ve dış güçlerin vekalet ile sürdürdükleri bir savaş haline gelmiştir. Todenhöfer bu dönemlerde birçok isyancı ile Şam'da, Humus'ta ve Hama'da görüştüğünü ve onlarla uzun uzun tartıştığını anlatmaktadır: "Demokrasiden bahsettiğimde hafiften gülümsüyorlardı! Demokrasimi? Bunu artık hiç kimse istemiyordu? Burada daha çok bir "İslam devleti" için savaşıyorlardı. Bazen daha orantılı bir şekilde bazen de daha radikal – parayı kimin verdiğine bağlıydı." [37] UNO özel dedektifi Carla del Ponto 2017 yılının Ağustos ayında istifa ederken, başta Suriye'de iyi ve kötünün var olduğunu, hükümetin kötü muhaliflerinin ise iyiler olduğunu ama şu anda Suriye'de herkesin kötü olduğunu söylemiştir. [38] 3. Perde 2014/2015 yıllarında savaşın arka planında duran güçler yavaş yavaş sahneye çıkmaya başlamaktadır. ABD fazla güçlendiğini düşündüğü İŞİD'i bombalamaktadır. Todenhöfer bu dönemde İŞİD'le birlikte olduğunu ve her şeyi gözlemlemeye çalıştığını nakleder. Körfez ülkeleri ise her türlü teröriste yardım sağlamaktadır, özgür Suriye ordusundan, el-Kaideye kadar ve tabi ki İŞİD'de de. Esad'a karşı savaşan isyancıların çoğu yabancıydı artık ve Esad'da buna karşılık İran'dan ve Lübnanlı Hizbullahçılardan, Afgan ve Iraklı Şiiilerden askeri destek alıyordu. Suriye savaşı paralı bir savaşa dönüşmüştü. Londra'da ki Suriye İnsan Hakları Gözlemevi'nin raporuna göre Suriye'de 511.000 kişi hayatını kaybetmiştir. Bunlardan 122.000 hükümet askeri, 123 bin isyancı (bunlardan 63.000 yabancı isyancılar ve 106.000 sivil, hapisanede ki ölenler bu rakama dahil değildir. [39] Bu gözlem evi aslında İsyancıların yancısı olarak bilinmektedir ve genelde sivillerin ölümünü de hükümete bağlamaktadır. Fakat her iki tarafın vahşeti yukarıda kayıt edilen rakamlarda sabittir. Todenhöfer

basının her zaman muhalif taraftan ölenlerin haberini yaptıklarını söylemektedir. "Birçok basın organının bildirdiği gibi, eğer bu savaş gerçekten tek taraflı olmuş olsaydı ve eğer sadece hükümet öldürmüş olsaydı, o taktirde bu savaş birkaç ay sonra bitmiş olurdu!" [40] Todenhöfer oğlu Frederic ile 2013'de iki kez Esad'la uzun görüşmeler yaptığını anlatmaktadır. Bu görüşmeler ise hem Federal Alman hükümeti ile hem de Amerika elçisi Philip Murphy üzerinden, Beyaz saray ile sözleşilmiştir. Todenhöfer bu görüşmeler neticesinde çok şaşırdığını, Esad'ın sürpriz bir şekilde tasarlanmış bir barış anlaşması teklifi sunduğunu ve hatta hangi şartlar altında hükümetten geri çekilebileceğini ifade ettiğini nakletmektedir. Hemen Berlin'de ki Amerikan büyük elçisine haberi ulaştırmıştır. Fakat Amerika'nın buna cevabı ise: "Hayır bu böyle kalacak! Bu adamla asla konuşmayız." Todenhöfer iki sene sonra Batı medyasında Esad'ın Almanya'yı bir ara bulucu olarak görmek istediğini okuduğunu, bunun üzerine Angela Merkel'in güvenlik danışmanı olan Christoph Heusgen ve ekonomi bakanı Wolfgang Schäuble'den bilgi aldığını ve bir kez daha Esad'la konuşmasında bir sakınca olup olmadığını sorduğunu ve bunun üzerine 2015 yılının Aralık ayında tekrar Esad'la bir görüşme gerçekleştirdiğini anlatmaktadır. Esad teklifini Angela Merkel içi "non-paper" şeklinde toplayıp imzalamıştır. Todenhöfer bu teklifi hemen Wolfgang Schäuble üzerinden Angela Merkel'in güvenlik danışmanına iletir. Teklifin birinci maddesi: "Biz bütün komşu ülkelerimizle barış yapmaya hazırız. Körfez ülkelerinden İsrail'e kadar. Ve Sudi Arabistan'la İran'ı barıştırmak için yardım etmeye de hazırız." Diğer paragraflarda ise Esad Suriye içinde ve dışında tüm muhalif gruplarla müzakereye ve millî bir barış için hazır olduğunu, iyi niyetin bir göstergesi olarak somut bir jest, yani tek taraflı bir ateşkes yapacağına ve bombardımanı durduracağını, işgal edilen bölgelere ilaç ve gıda göndereceğini ve siyasi rakiplerini serbest bırakacağını teklif etmektedir. Yanlış anlaşılması imkânsız bir şekilde, Suriye'nin huzurlu geleceğinin karşısında durmayacağını yazmıştır. Mektubun sonunda ise Esad Angela Merkel'e: "Bununla, birçok anlaşmazlıkları uzmanlaştırma şekline hayran kaldığım Almanya Başbakanının, bu barış sürecinde bir ara bulucu olmasını ve tüm detaylar için bir orta insan belirlemesini rica ediyorum. Ben ülkemize ve bölgemize gerçekten barış getirecek her türlü yapıcı müzakerelere katılmaya hazırım." [41] Angela Merkel bu teklifi ciddiye almamış ve Essad'la görüşmeye yanaşmamıştır. Buna hem Essad'ın Batı dünyasında ki imajı hem de Amerika ile arasını bozmama isteği ağır basmış olabilmektedir. Fakat bu görüşmeyi gerçekleştirseydi birçok insanın hayatını kurtarabilecek ve hatta 2016 yılının yaz ayında sığınmacı krizinin doruk noktasına ulaşmasına engel olabilecekti. Amerika ise bu savaşta umduğunu bulamamış ve kaybetmiştir. 2012 yılında Wikileaks'in uygun olmayan yollarla Hilary Clinton'a yakın danışman çevresinden gelen bir Email'i erişime açmıştır: "İsrail'e yardım edebilmenin ve İran'ın nükleer gücüyle baş edebilmemiz için en iyi yol, Suriye halkına, Esad rejimini düşürmesi için yardım etmektir. (...) Suriye isyancılarını silahlamak ve Batı'nın "Air Power" faaliyetini Suriyeli helikopter ve uçaklara karşı kullanmak hem kazandırıcı hem de maliyeti düşük bir strateji olacaktır. (...) Böylelikle İran'ı izole etmiş ve Ortadoğu da etkisizleştirmiş oluruz. (...) Yeni bir rejim kendisini muhtemelen hızlıca İsrail ile donmuş barış müzakerelerine açacaktır. Böylelikle Lübnan'da ki Hizbullahçıların İranlı sponsorları ile bağlantısı kesilmiş olur ve Suriye'yi artık İranlı bir eğitim, destek ve raketler için transit geçit olarak kullanamazlar. (...) [42] Stratejik olarak İran'a güç kaybettirmek isteyen Batı, onu daha da güçlendirmiştir. Aynıısı Irak ve Yemen savaşında da olmuştur. Esad savaşın neticesinde Putin'e borçlu kaldığı için Rusya üslerini daha da genişletme imkânı bulmuştur. İsrail'de bu savaşı kaybedenler arasındadır, nitekim artık çok yakınında İran'ın üsleri durmaktadır. V: Kaynakça Necan, Y. (2019). JÜRGEN GERHARD TODENHÖFER ve DIE GROSSE HEUCHELEI ADLI ESERİ. (Yayımlanmamış Lisans Tezi). Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi, Ankara Todenhöfer, Jürgen. Die große Heuchelei – wie Politik und Medien unsere Werte verraten, Berlin: Ullstein Buchverlage GmbH, 2019 [https://juergentodenhoefer.de/buecher/Projekte/Über uns](https://juergentodenhoefer.de/buecher/Projekte/Über%20uns) [1] İD (İslam devleti) = IS (Islamischer Staat) [2] Bkz. EK 5 – Fotoğraf 3

1. İslam Medeniyeti ve Avrupa Medeniyeti

Yazar bu başlık altında Hristiyanların Orta çağ Avrupa'sını düşündüklerinde, gurur verici şeylerin akıllarına geldiklerinden bahsetmektedir. Mesela krallar, şövalyeler ve büyük saraylar. Fakat aslında gerçek bu değildir. Orta çağ Avrupa'sı 5. yüzyıldan 15. yüzyıla kadar tamamen karanlık bir çağa tekabül eder. Örneğin o zamanın insanları bilimi, araştırmaları, hijyeni ve hatta yıkanmayı şeytanın işleri olarak görür, pis olmanın Tanrıya yakın

olmak anlamına geldiğine inanırlar. Bilimsel araştırmaların dahi günah sayılmasından da örnek veren yazar, Orta çağ Avrupa'sında hakikati vaaz edenin sadece İncil olduğunu ve başka yollarla hakikat arayışına girilmesinin ise yanlış birşey olarak görüldüğünü vurgulamaktadır. Bundan dolayı da birçok kral ne okuma nede yazma bilmektedir. Hristiyan Orta Çağ'ı ise aynı zamanda Avrupa'nın Güneyinden bazı masalsı anlatımlar duyar, görkemli Endülüs'ü ve sonrasında Sicilya'yı, fakat onları "Kafir Muhammediler" olarak tanımlarlar ve Hristiyan Garb kendisine, Müslüman Şarkın üstünlüğünü itiraf etmek istemez. Nitekim Gustav Le Bon'a göre birçok Avrupa bilgini, Rober Bacon ve Albertus Magnus gibi, Arap bilginlerin eserlerinden kopya çekmiştir fakat bunları itiraf edememişlerdir. Haçlı seferleri ise Avrupalılar için geleceğe bir yolculuktur. Sefere çıktıkları ülkelerde, örneğin Suriye ve Filistin'de, Üniversitelerle, Okullarla, Hastanelerle ve Kütüphanelerle karşılaşılır, hatta oranın insanının günde birçok kez yıkanan temiz insanlar olduklarını görürler fakat döndüklerinde bunlardan bahsetmemeyi yeğlerler. Avrupa ise mevcut kimliğini Arap-Müslümanlar ile olan çekişmeleri sayesinde elde etmiştir. Yıllar önce Paris'te küçük bir kitapçada inanılmaz bir keşif yaptığından bahseden Todenhöfer, Gustav Le Bon'un "La civilisation des Arabes" eserini bulduğunu ve orada şu ifadelerin onu derin bir hayrete düşürdüğünü söylemektedir: "Avrupa'yı medenileştiren Araplardır! Eğer Arapların bilimsel çalışmalarını ve buluşlarını derinlemesine incelersek göreceğiz ki, hiçbir toplum böylesi kısa bir zamanda bu kadar şey üretmemiştir." Sonrasında yazar tam olarak şu ifadeleri kullanmaktadır: "Zihnimde Batı'nın hafızasından defettiği, ülkelere ise genç yaşımdan beri seyahat ettiğim büyük bir Medeniyet, daha berrak çizgilerle oluşmaya başlamıştı. Hem de İslam dünyasının Batı'ya, sekiz yüzyıllar boyunca daha üstün olduğunu bilmeksizin. Birçok saatlerimi geçirdiğim, o zamana ait olan mimari sembolleri hatırıma getirdim. Kudüs deki Mescid-i Aksa'yı, İspanyol Granada'da ki El- Hamra sarayını veya İsfahan'daki Nakş-ı Cihan meydanını. Büyük İslam Medeniyeti dünya tarihinin en büyüleyici Medeniyetlerinden bir tanesiydi. Sekiz yüzyıl boyunca rakiplerini gölgede bıraktı. Bugün ise bunu neredeyse kimse bilmiyor. Unutuldu mu yoksa bilerekmi bastırıldı?" İslam dünya imparatorluğu Hz. Muhammed'in Mekke'yi fethinden sonra Arap yarımadasını birleştirmesi ile başlamış ve vefatından iki sende sonra bu yeni dinin verdiği özgüven, onun sahabesinde devam etmiştir, böylelikle eşsiz bir zafer alayı başlamış ve sırasıyla Filistin, Suriye, Mısır, Kuzey Afrika ve Pers imparatorluğu fethedilmiştir. 120 yıl içerisinde İslam imparatorluğu Hindistan'a kadar genişlemiş ve Roma imparatorluğunun iki katından fazlasına tekabül eder hale gelmiştir ve İslam'ın Altın Çağı başlamıştır. Dünyaca ünlü, fakat sadece Avrupa'da tanınmak istenmeyen merkezi şehirler ise Şam, Bağdat, İsfahan ve İspanyol Kurtuba olmuştur. Hristiyan dünyasının ve Müslüman dünyasının fetihlerini karşılaştırırken Todenhöfer, şu ifadeleri kullanmaktadır: "Dünya tarihinde neredeyse bütün fetihlerde olduğu gibi, Müslümanlarda da toprak fetihlerinin birçoğu ordu gücü ile vuku bulmuştur. Fakat burada en belirgin fark, Hristiyan yöneticilerin elde ettiği askeri başarı arasında, Müslüman muzafferlerinin mağlup ettiklerine karşı sergiledikleri hoşgördür. En çokta inanç meselelerinde. Hiç kimse İslam'a inanmaya zorlanılmamıştır. Hristiyanlığın tam aksine, İslam zorbalıkla yayılmamıştır. Hristiyanların fetih hareketleri ya farklı inananların zorla din değiştirmesiyle ya cinayetle ya da sürgünle neticelenmiştir. Araplar, Romalılar gibi din savaşları değil, sadece toprak savaşları sürdürmüştür. Müslüman olmak bir ayrıcalıktı ve bu ayrıcalıklık zorlanılacak bir şey değildi. Müslüman fatihleri tahripçi kimselerde değillerdi. Efsanevi hoşgörülerinin yanı sıra şövalyelikleri ve insanlıkları ile de İslam medeniyetinin guru olmuşlardı. Şövalyeliğin kurallarını Avrupalı bir soylu şövalyelik ruhuna aykırı olan Haçlı seferleri esnasında Müslüman Araplardan öğrenmiştir. İslam parlak döneminde Hristiyanlıktan çok daha kozmopolit ve dünya yurttaşıydı. Belki de bunun sebebi uluslararası ticaretin önemi idi, nitekim bu ticaret Arap Şark'ın çarkıydı." Hz. Ömer Kudüs'ü fethederken Hristiyanlara zarar vermemiş ve kendi dinlerinde kalmalarına izni vermiştir. Haçlılar ise yüzyıllar sonra Kudüs'ü fethetmeye geldiklerinde Müslümanları acımasızca katletmiş ve Yahudileri yakmışlardır. Hristiyanlar kendi aralarında sürekli kavga ve çekişme halinde olduklarından, Müslüman yöneticiler bundan faydalanmıştır. Nitekim girdikleri ülkelerde insanlara güven ve barış vadetmişler, onlara ve dinlerine saygı göstermiş ve güvenlerini kazanmışlardır. Bu güvence karşılığında ise onlardan Cizye almışlar fakat bu Cizye vergisi, insanların bir önceki yöneticiye ödediklerinden çok daha düşük olmakla birlikte, Müslümanların ödemesi gereken Zekâtı ise aşmamaktaydı. Güneydoğu Asya'da ise birçok ülke, ülkelere askeri bir giriş yapılmadan İslam'ı gönüllü olarak kabul etmiştir. Todenhöfer Endülüs'ü anlatırken, orada

halifenin neredeyse 600.000 kitabı bulunan bir kütüphanesi olduğundan bahseder ve dört yüzyıl sonra Paris'te açılan milli kütüphanenin 900 Cildi anca toparladıklarını anlatmaktadır. Aynı zamanda Londra sokakları pislik içinde, Endülüs'ün sokakları ise aydınlatılmış, kanalizasyon sistemi ise çoktan kurulmuş ve temiz su sistemide mevcut bir vaziyettir. Todenhöfer Endülüs örneğinden yola çıkarak, birçok Müslüman ülkesinde Müslümanların, Hristiyanların ve Yahudilerin barış içerisinde birbirleri ile yaşayabildiklerine örnek göstermektedir ve Endülüs örneğinin etkileyici bir şekilde farklı kültürlerin ve ırkların beraber, birbirleri için çalışabileceğini gösterdiğini vurgulamaktadır. İslam Medeniyeti sosyal devletin ve deneysel fen bilimlerinin öncüsüdür. Kim İslam Medeniyetinin tarihine dalarsa, şaşkınlık içerisinde kalacaktır. Yoksulları tespit edebilmek için, yöneticiler tarafından gönderilen davulcular, bütün güçlerini okullar ve üniversiteler kurmak için sarf edenler ve tertemiz hastaneler, hem de Avrupa'da hastane diye bir şeyin bulunmadığı bir dönemde. Araplar ise bilimde asla yenilemezlerdi. Bir şehir fethettiklerinde oraya sadece camii değil aynı zamanda okullar kurmaktaydılar. İslam Medeniyeti Tıp, Matematik, Astronomi, Coğrafya, Sosyal bilimler, Fizik ve Kimya alanlarında büyük gelişmeler sağlamıştır. Ve tamda bu yüzden Arapların başarısı sadece Antik çağı keşfetmelerine indirgenemezdi. Yazar bu başlık altında Müslümanların başarılarına birçok örnek vermektedir. Todenhöfer sonrasında büyük Arap-İslam Medeniyetinin Antik Çağ ve modern Batı Medeniyetinin arasında vazgeçilmez bir parça olduğuna değinmektedir. Bu önemi vurgulamak içinse tekrar Gustave Le Bon'dan bir alıntı yapmaktadır: "Onlar Avrupa'yı medenileştirdi, (...) entelektüel ve ahlaki (...). Onlar hem bizim öğretmenimizdi hem de bizi uygarlaştıranlardı (...). Batı gündelik hayatında İslam kültürünün ne kadar etkili olduğunu asla tahmin edememektedir. Kullandıkları eşyalardan tutun kullandıkları kelimelere kadar. Milliyetçi muhafazakârlar için "İslam ve onun Kültürü, Almanya'ya ait değildir" cümlesi, neredeyse bir şahadet niteliğindedir fakat bu sadece onların vurdumduymazlığının ispatıdır. Nitekim gündelik hayatlarında ne kadar çok Arapça, Farsça ve Türkçeden gelen kelimeler kullandıklarının farkında değillerdir. Fakat Todenhöfer her Medeniyetin kaderinin illaki bir gün son bulacağını söylerken, İslam Medeniyetinin de aynı Roma ve Yunan Medeniyetleri ve hatta birçok farklı Medeniyetlerin de son bulduğu gibi, tarihin tozlu raflarında yer aldığını söylemektedir. Bazı kimseler bunun sebebinin 13. yy'da Bağdat'ın Moğollar tarafından işgali olarak görselerde, elbette Müslümanların kendi içlerinde de buna yol açan tutumları olmaktadır. Sert Ortodoks Alimler daha etkili olmaya başlamış, Hz. Muhammed'in aksine Kur'an-ı Kerime daha motomot, sert ve dar anlamlar yüklenilmeye başlanılmıştı. Hatta açık görüşlü Halifeler İslam'ı bir ilham, motivasyon ve güç kaynağı olarak görürken, İslam artık ilerlemenin bir prangası haline gelmişti ve İslam'ın parlak döneminde düşünce özgürlüğü varken artık Kur'an'ın harfleri onun ruhundan daha önemli bir hale gelmişti. Hristiyanlar artık kör bir şekilde İncil'e bağlanmaktan vazgeçmeye başlamışken İslam dünyası, dünyayı fethetme dinamizmini kaybetmişti ve donmuştu. 1299'da Türkler tarafından kurulan Osmanlı devleti birçok Avrupa şehrinin gıpta ile baktığı bir seviyeye ulaşmıştı fakat Endülüs devleti ile büyük Arap-İslam Medeniyeti çoktan silinmiş, Rekonkista kapsamında engizisyon mahkemeleri birçok entelektüel Müslümanı katletmiş ve İslam'ı Orta Çağ'a geri göndermişti. 1922 yılında Osmanlı devletinin yıkılmasında, dünyanın ikinci güçlü İslam imparatorluğunun sonu olmuştu. Fakat Hz. Muhammed'in mesajı yayılmaya devam etmişti. Todenhöfer bu paragrafın altında Batıya retorik bir soru yöneltmektedir: "Evet, Batı Medeniyeti bugün hiçbir Medeniyetin ulaşamadığı bir Altın Çağa ulaşmıştır. Peki hangi bedellerle? Endülüs'te olduğu gibi, Hristiyanlar, Yahudiler ve Müslümanlar birbirlerine karşı değil, birlikte çalışsalar, daha fazla ilerlemez miydik?" Fakat Hristiyan Avrupa İslam'ın başarılarını hiçbir zaman hazmedememiştir. Aziz piskopos Bernhard von Clairvaux Haçlılara: "Hristiyan askeri (...) alırsız öldürür ve dahi ölür. Ölür ya da öldürürse, kendisini İsa'ya teslim etmiş olur. Çünkü o kılıcı boşuna taşıyor. Kötülük yapanları cezalandırmak için Tanrının emri altındadır. (...) Hristiyan kafirin ölümü ile yüceltilir. Kilisenin düşmanlarına karşı savaşanlar, katil değildir." Martin Luther 1530'da kudurmuş bir şekilde, Kur'an'ın yalanlarla dolu, lanetli ve adi bir kitap olduğunu söylemektedir. Dante Alighieri ise İlahi Komedi eserinde Hz. Muhammed'i ilelebet Cehenneme mahkûm etmektedir. Müslümanların ciddiye alınabilecek tarafından Hristiyanlık ile ilgili buna benzer nefret söylemi bulunamamaktadır. Bulunamaz da zaten, nitekim Hz. İsa İslam'da Allah'ın bir Peygamberidir. Annesi Meryem ve Yahudilerin Peygamberi olan Hz. Musa gibi Kur'an'da saygı ile anılmakta, hatta Hz. Muhammed'den bile daha fazla adı geçmektedir. Fransız kumandanı Henri

Gouraud 25 Haziran 1920'de Şam'a girdiğinde, Selahattin Eyyubi'nin kabrine gitmiştir. Tabutunu tekmeleyerek coşkulu bir konuşma yapmıştır: "Haçlı seferleri şimdi bitmiştir! Kalk Selahattin! Biz geri döndük. Ben burada bulunuşumu, Haçın Yarımaya üzerinde ki galibiyetine takdis ediyorum." Bunun yanı sıra Osmanlı devletinin 18. yy'da çökmesi Avrupalılar için büyük bir fırsat olmuştur. İslam dünyasına kendini nihayet kanıtlayabileceklerdir. Napolyon'un Mısır'a 1798'de girişi ise yeni bir miladın başlangıcı olmuştur ve Arap dünyası artık dünya güçlerinin oyun topu haline gelmiştir. Müslümanlar içinse bugüne kadar süren bir aşağılanma ve ıstırap zamanı başlamıştır, Todenhöfer'e göre. Avrupa ülkelerini utandırması gereken bir başka vaka ise "Arabistanlı Lawrence'dir". 1915'de Mekke emiri olan Hüseyin bin Ali'ye İngilizler, büyük bağımsız bir Arap devleti vadetmişlerdi. Karşılığında ise Osmanlı devletine isyan etmeleri istenilmişti. 1920'de 1. Dünya savaşı sonrası Osmanlı devleti Sevr antlaşması sonucunda parçalanmıştır. Bunu ise Skyes Picot anlaşmasının üzerine bina etmişlerdir. Osmanlı devleti ise beş parçaya bölünmüş ve bunun büyük bir kısmı ırkları, dinleri ve tarihi önemsemeksizin, cetvel ile yapılmıştır. İngilizler müttefiklerini en azından şeklen muhafaza etmek için Şam'da Hüseyin'in oğlu Faysal'a giriş töreni hazırlamışlardır. Fakat aslında Suriye Fransızlarada söz verildiği için, 1920'de Faysal İngiliz sürgününe kadar bombalamışlardır. İngilizler sonrasında Faysal Irak'ın direktiflere bağlı kukla kralı yaptılar. Aynı zamanda ama Churchill 'police bombing' kapsamında Irak'ı bombalamaktaydı. Faysalın kardeşi Abdullah'ta Trans Ürdün'de kukla kral pozisyonundaydı. Arapların bağımsızlığından eser bile kalmamıştı, nitekim Arabistanlı Lawrence yaptığından utanmış fakat Batı'da bir kahraman olarak ilan edilmişti. Skyes Picot'un yapay sınırları bugün hala derin bir yaradır. Bugün neredeyse her sınırında bir savaş vardır. Amerikanlı bir tarihçi olan David Fromkin 1. Dünya savaşından sonra dikte edilmiş bu barışı şöyle tanımlamaktadır: "Tüm barışları bitirecek bir barış" (A peace to end all peace). Bu yapay parçalama teröristlerin çoğalmasında büyük bir etken olmuştur. Ebu Bekir el-Bağdâdi el-Nuri Camiinde yaptığı tek açık konuşmasında şunu söyler: "Skyes Picot komplosunun son çivisini tabuta gömmeden, ilerleyişimizi durdurmayacağız." 2014'de ise Suriye ve Irak arasındaki tesisleri yıkmışlardır. İslam ve Müslüman dünyası son iki yüz senedir her açıdan saldırıya uğramaktadır. İslam'ın ve Kuran'ın şiddet içerdiği o kadar çok iddia edilmiştir ki, artık bu tartışılmamaktadır bile. Fransız tarihçi Alexis de Tocqueville şöyle yazmaktadır: "Ben Kuran'ı derinlemesine okudum/inceledim. (...) İncelemelerim neticesinde, dünyada insanlar için Muhammed'in dini kadar ölümcül bir dinin çok az bulunur olduğu kanaatine vardım." Bir başka örnekte ise Alman bir İslam bilim adamı olan Hans Peter Raddatz: "Hiçbir Kültür'de ve hatta hiçbir dinde cinayet, soygun, köleleştirme ve vergi zorunluluğu yasa olarak bir dini sorumluluk olmamıştır. Ve başka hiçbir dinde şiddet, kutsal bir meşruiyetle farklı inananlara karşı, Tanrının arzusu olarak bulunamaz. Fakat bu İslam'ın ideolojisinin ayrılmaz bir parçası olarak Kuran'da kodlanmış ve tarihi uygulamalarda da onaylanmıştır." Todenhöfer Tocqueville'nin Kuran'ı gerçekten okuyup okumadığını ve gerçekten anlayıp anlamadığını, aynı zamanda Raddatz'da, bir bilim adamının nasıl olurda olgulara bu kadar aykırı bir şey yazabildiğini sorgulamaktadır. Bu paragraf altında Todenhöfer aynı zamanda Almanya başbakanı Angela Merkel'de eleştirmektedir: "Peki ya normalde her söylediğini dikkatli ifade eden Angela Merkel "İslam kendisini terörden ayırtması lazım", dediği zaman biz daha ne diyebiliriz ki? Böyle yaparak İslam'ın temsilcilerinin sanki bunu yapmadığına dair bir izlenim yaratıyor ve onlar binlerce kez kendilerini terörden ayırttılar. Ve Başbakanımız bunu çok iyi biliyor! Peki hiç, Hristiyanlık kendisini Hristiyan Batı'nın insan haklarına aykırı savaşlarından ayırtması gerekiyor dedi mi? Mesela Irak savaşında? Neticesinde George W. Bush bu savaşı İncil ile temellendirmişti. Ve Angela Merkel bu savaşa muhalif siyasi olarak açıkça ve kararlı bir şekilde katılmıştı. Öyle bir savaş ki, ADB askerleri 'İsa silahları' kullanılmış ve bunların dürbünlerine ise Yeni Ahit'ten pasajlar oyulmuştu." Kuran'da, İncil'de ve diğer kutsal kitaplarda olduğu gibi, savaşla ilgili ifadeler yer almaktadır ve hatta Hz. Muhammed'in ve Sahabesini, Mekkelilerin saldırılarına karşı, savunma savaşlarında nasıl hareket etmeleri gerektiğine dair Tanrının tavsiyeleri de yer almaktadır. Fakat 624'de Bedir savaşı için indirilmiş ayetleri, günümüze taşımak çok gülünç bir harekettir. İslam düşmanları da teröristlerde şaşılacak bir şekilde aynı şeyi yapmaktadırlar. Kuran ayetlerinin sebebi nüzullerini bilmeden, arka planını anlamadan yorumlamak doğru olmayan bir harekettir ve bu tarz okumalar elbette yanlış anlaşılmalara müsaittir. Burada Todenhöfer Bakara suresinin 191. Ayetini örnek vermektedir. Tarihi bağlamından koparıldığı taktirde, elbette Tanrının Müslümanlara, farklı inanları

öldürmelerini emrettikleri anlaşılmaktadır. Fakat burada kast edilenlerin Mekkeliler olduğunu ve bu Mekkelilerin Hz. Muhammed'i ve Sahabelerini öldürmeye çalıştıklarını dolayısı ile Tanrının buna hitaben bu ayetleri gönderdiğini ifade etmektedir. Todenhöfer Kuran'ı manipüle edenleri eleştirirken ayetlerin bir önceki ayet ve bir sonraki ayetlerden bağımsız yorumlanmasının da doğru olmadığını, yukarıda bahsi geçen ayetin bir önceki ayetinde ise Tanrının abartmamaları, yani yasak olanları yapmamalarının buyrulduğunu nakletmektedir. Maide suresinin 32. Ayetinde ise Tanrının sivilleri öldürmelerini, Müslümanlara açıkça yasakladığını da vurgulamaktadır, bir masumu öldürmenin, tüm insanlığı öldürmek manasına geldiğini açıklamaktadır. İslam nedir sorusuna ise Hz. Ebu Bekir'in askerlerinden talep ettiği ve hatta Hz. Muhammed'in de askerlerine öncesinde emrettiği, şu sözle tanımlamaktadır: "İhanet etmeyin! Yağmalamayın! Kötü niyetli olmayın! Kimseyi deşmeyin! Çocukları, kadınları ve yaşlıları öldürmeyin! Hurmalıkları yakıp yıkmayın! Fayda veren ağları kesmeyin! Yemek için değilse, koyunları, inekleri ve develeri kesmeyin! Dünya hayatından feragat etmiş ve kendini geri çekerek yaşıyan insanlarla karşılaşacaksınız. Onları ibadetlerinde huzur içinde bırakın!" Todenhöfer devamında sözde Hristiyanların, Eski Ahit'in onlar için geçerli olmadığı argümanına karşılık her Pazar kiliselerde Eski Ahit'ten vaaz edildiğini ve Hz. İsa'nın da inandığı tek kutsal kitabın bu olduğunu vurgulamaktadır. Yeni Ahit ise aynı diğer kitaplar gibi şiddet içermektedir. Örneğin Matta 10/34'de İsa'nın şu ifadeleri bulunmaktadır: "Sanmayın ki ben dünyaya barış getirmek için geldim. Ben dünyaya barış getirmek için değil, kılıç getirmek için geldim." İncilin bu tarz ifadeleri günümüzde mitolojik anlaşılmaktadır ve kimse onları günümüze taşımamaktadır. Fakat Kuran'a gelince onun anlamı manipüle etmeye çalışılmaktadır. Dünyadaki tüm zulümlerin sebebi Monoteist dinlerin olduğunu savunanlara karşı ise Todenhöfer ateistlerin dünyaya yaşattıkları zulümlerden örnek vererek, dinlerin insanları değil, insanların insanları öldürdüklerini vurgulamaktadır. Avrupalılar, Müslümanlar ve İslam şiddete eğilimlidir dedikleri zaman, oturup bir düşünmeleri gerekir, kolonileşme zamanında neredeyse 50 milyon insanı Müslümanlar öldürmedi, 2. Dünya Savaşı da Müslümanlar tarafından başlatılmadı ve bunun neticesinde 80 milyon insanın ölümüne de Müslümanlar sebebiyet vermedi. Aynı şekilde 6 milyon Yahudi'yi de Müslümanlar katletmedi. Ve hiçbir medeniyet son yıllarda Batı medeniyeti kadar şiddetli ve kanlı olmamıştır. Fakat İslam düşmanlığı Avrupa'da her geçen yıl artmaktadır. Nitekim Alman Parlamentosunun 2016 yılı için açıkladığı antisemitizm raporunda, Alman halkının yüzde yirmi bir oranının Müslüman bir komşu istemediğini ortaya koymaktadır. Ayrıca seçim kampanyalarında başarı elde edilmek içinde İslam düşmanlığı malzeme olarak kullanılmaktadır. Çok az sayıda yönetici kişiler bu İslam düşmanlığına karşı bir duruş sergilemektedir. Bunlardan bir tanesi de Papa Franziskus'tur. Ona yöneltilen, neden terör konusunda İslam'ı hiç anmıyorsun? sorusuna, şu cevabı vermektedir: "Eğer İslam'ın şiddeti hakkında konuşursam bu taktirde Hristiyan şiddeti hakkında da konuşmam gerekir. (...) Her Katolik'in şiddete meyilli olmaması gibi, her Müslümanda şiddete meyilli değildir. (...) Her dinde şiddete meyilli insanlar vardır. (...) Her dinde aşırı grupların var olduğuna inanıyorum. Bizde de böyle gruplar var." İslam'ı şiddetle eşitlemek, Papaya göre ne adil nede gerçektir. İkiyüzlülüğün Tarihi Batı ne zaman bir yerlerde öldürür ya da yağmalarsa, bunu her zaman iyilik için yaptığını iddia etmektedir. Yüzyıllardır Batı Hristiyanlık, medeniyet, özgürlük, eşitlik, kardeşlik, demokrasi ve insan hakları adı altında insanları katletmektedir. Son zamanlarda ise iddiası bunu "Responsibility to Protect" yani dünyayı koruma sorumluluğu altında yapmasıdır. Artık Batı siyasileri bütün bu uzun sebepleri kısaltıp "değerlerimiz uğruna" savaşıyoruz demektedirler. Todenhöfer Amerika'nın 1776 yılında ilan ettiği bağımsızlık bildirisinin bir parçasını vermektedir: "Her insanın aynı yaratıldığı hususunu tabii olarak görmekteyiz. Tanrı herkesi devredilemez haklarla donatmıştır. Bunların arasında yaşama, özgürlük ve mutluluk arayışı vardır." Todenhöfer bu büyük sözlerin sadece beyazlar, zenginler ve erkekler için geçerli olduğundan bahsederek Thomas Jefferson'un, bağımsızlığın babası olarak kabul edilirken, sonrasında ABD başkanı olduğu esnada evinde yüz tane kölesinin bulunduğunu ifade etmektedir. Amerika'nın bu bağımsızlık ilanı belki de bugünün ikiyüzlülüğünün büyük annesiydi. Amerika ise hiçbir zaman değerler uğruna değil her zaman çıkarları uğruna savaşmıştır. Aynı şekilde 1789'da ki Fransız devriminin insan ve vatandaşlık hakları bildirisi de kulağa insani gelmektedir. Fakat onlarında özgürlük, eşitlik ve kardeşlik sloganı, giyotin terörüne dönüşmüştür. Alman anayasası da büyük sözleri sevmektedir. "İnsan onuru dokunulmazdır. Ona saygı duymak ve korumak devletin tüm organlarının sorumluluğudur." Bu sözleri duyan yaşlılar ve göçmenler kim bilir ne hissetmektedir. George

W. Bush'un Irak savaşı sonrası yaptığı konuşması da aynı şekilde ikiyüzlülüğün bir örneğini teşkil etmektedir: "Nereye giderlerse gitsinler, gittikleri yerlere ümidin haberini götürmektedirler. (...) Todenhöfer bu başlık altında Batı'nın değerleri uğruna Ortadoğu'da ne kadar çok ve acımasız zulümler yaptıklarını örneklerle açıklamaktadır. Ve her kim olursa olsun ister Amerika ister Avrupa, bunlar için hiçbir zaman değerler önemli olmamıştır. Tek amaçları güç, piyasa ve paradır. Örneğin Bill Clinton'a göre ABD'nin her zaman, piyasaya enerji kaynaklarına ve ham maddelere engelsiz bir erişim sağlamak için ordu gücünü tek taraflı kullanmaya hakkı vardır. Tabi Batı aynı zamanda müdahale edebilmek için birçok kez de sebep yaratmıştır. Çünkü Batı toplumu da her zaman bir askeri müdahaleyi hoş görmemektedir. Neticede bütün bu müdahaleler esnasında kendi yurttaşları olan askerlerin canı tehlikeye girmektedir yahut ölmektedirler. En çarpıcı örneklerden bir tanesi ise Kuveyt'tir. 1990'da Saddam Hüseyin Kuveyt'e baskın yaptığında, Amerika onları Kuveyt'ten defetmek için karar alır. Amerikan halkı ise bundan memnun değildir, ta ki Kuveytli Nayirah'ı televizyonda görene kadar. Nayirah sonrasında ABD kongresinde göz yaşları içinde, Iraklı askerlerin hastanelerine baskın yaptıklarını ve bebekleri yerlere fırlatıp, ısırap içinde can verdirdiklerinden bahsetmektedir. Bunu duyan dünya ayaklanmıştır. Herkes bebek katili olan Saddam Hüseyin'in yok edilmesini istemiştir. Bugün ise PR-Firması Hill & Knowlton tarafından bütün hikâyenin uydurulmuş olduğu bilinmektedir. Kuveytli Nayirah ise Amerika'nın Kuveyt büyükelçisinin kızıdır. Todenhöfer Batı'nın ikiyüzlülüğüne Aleksandr Soljenitsin, Alexis-Charles-Henri Clérel de Tocqueville, Mohandas Karamchand Gandhi ve Muhammed Abduh gibi filozof, yazar ve düşünürlerin düşüncelerini aktarmaktadır. Bunlardan bazı örnekler: Gandhi'ye Batı Medeniyeti hakkında ne düşündüğü sorulduğunda, cevabı: "İyi fikir olabilirmiş!" Mısırlı Abduh ise Batının Ortadoğu insanına olan sempatisini, kurdun koyuna olan sevgisi ile kıyaslamaktadır. Bilindiği üzere, onu yemeği arzu eder. Terörle Mücadele Savaşları Todenhöfer: "Afganistan, Irak, Libya ve Batının diğer "terörle mücadele" savaşlarını düşündüğümde, gözümün önüne ağır yaralı çocukların yüzleri geliyor. Bana şaşkın bir şekilde şunu soran çocuklar: "Biz size ne yaptık?" Afganistan'da yetimhane yaptırdığım Kündüz'lü çocukların yüzünü görüyorum. Onlar, fazla yüklenilmiş bir Alman federal ordu albayının emri ile NATO hava saldırısı neticesinde babalarını, amcalarını, abilerini kaybettiler. Bu saldırıda yüzden fazla masum Afganlı canını verdi. Albay ise terfi etti ve general oldu. Peki ben bunu Kündüz'lü çocuklara nasıl açıklayabilirim?" [15] 2013'de Noam Chomsky PressTV'ye verdiği bir röportajda şunları söylemektedir: "Terörle ilgili bütün resmi tanımları topladım, ki bunlar çok iyi tanımlardı. Onları Amerika ve İngiltere yasasında nasıl yazıyorsa, o şekilde aldım. Ama tek bir sorun vardı. Tanımları uyguladığımızda ortaya çıkan sonuç: Birleşmiş devletler dünyanın öncü terör devletlerinden bir tanesidir." [16] a. Afganistan Savaşı Alman parlamentosunda hayalet müzakereleri yapılmaktadır. 22 Aralık 2001'de "ISAF barış misyonu" [17] altında Alman ordusu Afganistan'a birlik göndermeye karar vermiştir. Bu müzakerenin kapsamında sözcü olan kimse Afganistan'da bulunmamıştır fakat her şeyi biliyormuşçasına konuşmaktadırlar: Galibiyet, el-Kaide, Taliban ve okul çağındaki kız çocukları. Bu savaşın hedefi ise Afgan, okul çağındaki kız çocuklarını kurtarmak ve onların tekrar okula gidebilmelerini sağlamak olarak belirlenmiştir. Todenhöfer bu bağlamda birçok Alman siyasi ile Afganistan savaşı hakkında hem alenen hem de özel olarak konuştuğunu ve ona hiçbir kimsenin Almanya'nın bu savaşa neden katıldığını anlatamadığını ifade etmektedir. Bu savaşa katılma konusunda az da olsa Amerika'yla olan müttefiklik geçerli bir sebep olarak gösterilebilmektedir. Bugün hiçbir siyasi, Afgan kızların durumunu bilmemektedir. UNİCEF ve Human Rights Watch raporlarına göre 2/3 Afganistanlı kız çocukları hala okula gidememektedirler. Afganistan'da okulların yüzde otuzunun temiz içecek suyu yoktur, yüzde altmışında tuvalet ve yüzde kırkının bir binası. [18] Todenhöfer burada şu soruyu yöneltmektedir: "Gerçekten terörizme karşı mı savaşmak istemiştik?" Ve buna birde karşı soru yorumlayarak : "Batı, Bavyera Alplerinde yabancı teröristlerin bulunduğunu bilseydi Münih'i bombalar mıydı? Biz Almanya'da hiç, yabancı teröristlere karşı savaşmak için bomba ve füze kullanır mıydık? Tabikide hayır! Bunu yapan herkes gözümüzde deli ve savaş suçlusu olurdu. Sırf teröristlerle savaşmak için, insanların evlerine bomba yağdırırlar, onları gerçekten aşağılık görüyor olmaları gerekir ." [19] Todenhöfer'e göre bütün bu bombalamaların sonucu başarısızlıktır. Terörizme karşı savaşırken, daha fazla terörist üretilmiştir ve Bin Ladin bir eşeğin üzerinde Pakistan'a kaçmayı başarmış ve tam on yıl sonra yakalanabilmiştir. Yani Afgan kız çocuklarının eğitimleri hakikatte hiç kimsenin umurunda değildir. Aslında Amerika'nın amacı Ortadoğu'yu yeniden şekillendirmektir.

Bunun içinde 11 Eylül saldırısını da suiistimal etmektedir. Afganistan ABD için jeostratejik olarak mükemmel bir konumdadır. Hem Çin'e hem de Rusya'ya yakın, ideal bir uçak gemisi bölgesidir. Nitekim Amerika buraya dört büyük hava silahları üssü kurmuştur: Bagram, Kandehar, Şindend ve Helmand bölgelerinde. Todenhöfer bu başlık altında NATO eski başkomutanı, emekli Orgeneral Wesley Clark'ın itiraflarına da yer vermektedir. Clark 2007 yılında bir genelkurmay subayının ona ABD'nin sadece Afganistan'a değil, Irak'a da saldırmayı planladıklarını söylemektedir. Birkaç hafta sonrasında aynı subayla karşılaştığında, subayın ona, her şeyin daha kötü olacağını söyler ve Clark'a gizli bir belge göstererek, ABD'nin tam beş yıl içerisinde, yedi ülkeye saldırmak istediğini göstermiştir. Bu yedi ülke ise Irak, Suriye, Lübnan, Libya, Somali ve Sudan'dır. Clark'ın 2007'de nihayi sonucu: "Bu siyasi bir ihtilaldir. (...) Ortadoğu'yu kontrol edebilmek için destabilize ve tepe taklak hale getirdiler." Ve: "Irak'ı mahvedip Suriye'ye geçmek için sabırsızlanıyorlar." Todenhöfer bir NATO eski başkomutanın bu itirafından dört sene sonra Suriye'de iç savaş başladığını söylemektedir. [20] b. Irak Savaşı 2003 yılında Irak'ta bir milyona aşkın insan öldürülmüş ve dört milyon insan ülkelerinden kaçmak zorunda kalmıştır. [21] Bu savaş, olmayan kitle imha silahlarını ve Saddam Hüseyin'le iş birliği yapan teröristleri (olmayan teröristleri) yok etmek için başlatılmıştır. Başta var olmayan bu teröristler Irak savaşı sonrası, hızlı bir şekilde üremeye başlamıştır ve bunların en tanınmış temsilcisi el-Zerkavi'dir. El-Zerkavi Irak'ta el-Kaide örgütünün kurucusudur ki bu terör grubundan sonrası İŞİD meydana gelecektir. Bu savaşla elbette terörizm yok edilememiştir. Tam aksine teröristler kaçmayı başarmış ve farklı yerlerde varlıklarını sürdürmeye devam etmişlerdir. Aynı zamanda bu savaş ile Irak'ın çok dinli yapısı da yok edilmiştir. Irak'ı destabilize eden Amerika ister istemez İran'ın karşı ağırlığını yok etmiş ve İran'ı güçlendirmiştir. Musul'da iki – üç bin teröristi öldürebilmek için, Iraklı hükümet yetkilileri, Obama ve Trump'ın yaklaşık 20.000 sivil öldürtüklerini kaydetmektedirler. [22] Obama ve Trump bombalama stratejileri ile gurur duyabilirler nitekim insansız hava araçları ile masum insanları bombalatırken, savaşta ölen asker sayısını azaltmayı başarmışlardır ve 2004 – 2011 yılları arası 4.474 asker hayatını kaybederken, İŞİD'e karşı sürdürülen savaşta, 2014'den beri sadece on dört asker ve bunlardan sadece iki tanesi Musul'da hayatını kaybetmiştir. Amerika'da hayatını kaybeden bütün askerlerin isimleri ilan edildiği için Obama bu stratejisine yoğunlaşmıştır ve kara ordusunu korumaya yönelmiştir. Böylelikle Nobel barış ödülünü de riske atmamıştır. 2017 yılında ABD silahlanmak için 610 milyar dolar harcamıştır buda Rusya'ya kıyasen on kat daha fazladır. 2018 yılında ise bu bütçe 700 milyar dolara yükseltilmiştir. [23] Oysaki Amerika'nın kendi içinde halletmesi gereken birçok şey vardır. Nitekim 18,5 milyon insan aşırı yoksulluk çekmektedir. Yollar, trenler, köprüler ise çok eski ve yenilenmeye ihtiyaçları vardır. Fakat Amerika tüm parasını ordusuna harcamaktadır. Gallup'un dünya çapında yaptığı bir anket neticesinde ise, ABD'nin dünya barışı için en büyük tehdit olarak algılandığı kaydedilmiştir. [24] Todenhöfer: "Evet ülkeler kendilerini savunma kuvvetlerini ihmal ederlerse, yok olabilirler. Ama sadece silahlara önem verirlerse de yok olabilirler. Sovyetler Birliği'nin 1991'de çok fazla silahlarla donatılmış bir halde içten içe çökmesi gibi. ABD tehlikeli bir yolda. Aslında başkalarının ülkelerini yıkmaktansa kendi ülkelerini tamir etmeleri gerekir." [25] c. Yemen; Unutulan Savaş Todenhöfer: "Yemen'i çok kez hatırıma getiriyorum. Bundan on iki yıl önce orada hayatımın en güzel tatillerinden bir tanesini yapmıştım. Yemen 1001 gece masallarının bir masalı gibiydi. Arap yarımadasının güneyinde, hayalimin ülkesiydi. Saraylar ve dağlardan oluşan bu ülkeyi, kocaman gözlerle geçtim. Lübnan ve Sahra'nın maceralı karışımı. Birçok gecemi Sana'a'nın, tarihi kentinin dar sokaklarında geçirdim. Şeker fırınına benziyordu ve dünya kültür mirasıydı. Çocuklarla futbol oynamış ve yaşlılarla şark'ın baharatlı hakkında konuşmuştum." [26] 2015 yılının ilk baharında Arapların yönetimi altındaki bir askeri birlik Kuzey Yemeni bombalamıştır ve bunun aktif destekçileri ABD ve İngiltere'dir. Bombardımanın sebebi ise 2014 yılında ülkenin Kuzeyini işgal etmiş ve böylelikle yaşam alanının yüzde yetmişini ele geçirmiş Husi isyancılarının Sudi yancısı olan Başbakanları el-Hadi'yi ülkeden sürmeleridir. Sud'lar ve Birleşmiş Arap Emirlikleri bunun üzerine ülkenin kuzeyini tamamen sürgülemiştir. Bunun neticesinde ise ülkenin açlık ve kolera ile imtihanı başlamaktadır. Todenhöfer, ülkenin kuzeyinin durumunu kendi görmek istediği için ülkeye girmenin yollarını aramaktadır. Fakat tüm yollar kapalı görünmektedir. Bir senelik çabaların neticesinde sürpriz bir şekilde Yemen Büyük elçisi ona yardım etmektedir ve böylelikle Todenhöfer'in 2017'de Amman üzerinden güney Yemende ki Aden şehrine yolculuğu başlamıştır. Yolculuk 2 Aralık gecesi saat 3'de gerçekleşir. Yolculuk esnasında

yolculuğunun neticesinin neler olabileceğine dair derin düşüncelere dalan Todenhöfer, uçağın kaptanının birden yanında belirdiğini ve ona Mekke üzerinden uçtuklarını, şu anda aşağıya baktığında onu görebileceğini söylemektedir. Bunun üzerine Todenhöfer şu düşüncelerini nakletmektedir: "Demek İslam'ın zafer alayı şurada başlamıştı. Dünya çapında hala büyümekte olan bu din, bir gün dünyanın en büyük dini olacak olan din. Sadece nesil zenginliğinden de değil üstelik, farklı dinlere mensup insanların ihtida etmesiyle de. İslam'ın mesajı aslında o kadar berrak ve basit ve beş şartı o kadar kolay anlaşılır ki: Allah'tan başka tanrı yoktur ve Muhammed onun kulu ve elçisidir. Namazı kılmak, zekât vermek, Ramazan'da oruç tutmak ve hayatında bir kez Mekke'de hac etmek. Ve Mekke şu anda gümüş bir yıldız gibi aşağıda duruyor. Işıl ışıl, göz kamaştırıcı ve parlak. Merkezinde Allah'ın evi, küp şeklinde Kâbe. Müslümanların en kutsal yeri. Şu anda bu epeyce yaşlı şehrin sokaklarından yürüdüğümü hayal ediyorum. Bir zamanlar Muhammed'e düşmanlık güdülen bu şehrin sokaklarından, aynı Kudüs'te İsa'ya düşmanlık güdüldüğü gibi. Büyüleyici bir rüya gibiydi. Mekke karanlıkta kaybolmaya başladığında, bu parlayan yıldızın asla zihnimden silinmeyeceğini biliyordum." [27] Uçak Aden'e indikten sonra Todenhöfer ve refakatçisi Ali Nouraldine, Filistinli bir savaş fotoğrafçısı direk sorgulama odasına alınmıştır. Sorgudan kurtulan ikili şehir merkezinde ki otellerine doğru yol alır. Otelin lobisinde büyük bir tartışma başlamaktadır. Çalışanlardan bir tanesi Todenhöfer'e telefonu uzatır ve ona Yemen'in eski başbakanı Ali Abdullah Saleh'in birkaç dakika önce öldürmesinin kaydını gösterir. Bu olayın neticesinde Husi'lerin arasında ilişki kurduğu ve onu Kuzey Yemen'e geçirecek olan kişiden mesaj gelir. Sana'a'nın kaotik ortamı sebebiyle onu alamayacakları bildirilir. Fakat Todenhöfer bu zamana kadar hiçbir seyahatini yarım bırakmadığı için pes etmeyi düşünmemektedir. Uçakta birkaç Yemenliden, Aden'den Sana'a'a bir otobüsün gittiğini öğrenmiştir. Husi'leri ikna eder ve Kuzey ve Güney'in arasındaki sınırdan alınacaktır. Todenhöfer için tek bir sorun vardır, oturumu yoktur ve oturumu olmadan ülkede bulunması yasaktır. Her şeye rağmen yolculuğu göze alır ve yolculuk esnasında yüzden fazla kontrol noktasında durmak zorunda kaldıklarını ve her birinde tek tek uzun süreli sorgulandıklarını nakletmektedir. Nihayet Sana'a'a vardıklarında onları Husi isyancısı olan Muhammed karşılamaktadır. Ali ve kendisi şehir merkezinde büyük bir otele yerleşirler ve bu otelin tek misafirleridir. Neredeyse her gece Sudi savaş uçakları şehrin üzerinden geçmektedir ve onların Sana'a daki ikinci gecelerinde ise otelin yakınlarına bir bomba düşmüştür. Ertesi sabah olay yerini incelemeye giden Todenhöfer 36 kişinin hayatını kaybettiğini ve 32 yaralının bulunduğunu ve muhtemelen bu olayın medyada ya küçük bir haber olarak nakledileceğini yahut hiç nakledilmeyeceğini ifade eder. Neredeyse on bin kişi Kuzey Yemende Sudi bombardımanları neticesinde ve yüz bin kişi, en çokta çocuklar, açlıktan hayatını kaybetmiştir. Bu savaşta birçok strateji kullanılmaktadır fakat kullanılanlardan bir tanesi aç bırakmaktır. Deniz yolları, havalimanları ve ülke sınırları sürgülenmiştir. Öncesinde de zaten fakirlik çeken Yemen'de gıda maddelerinin yüzde sekseni ithal edilmekteydi. Dolayısıyla kapalı sınırlarla Kuzey'in hiçbir şansı kalmamıştır. Todenhöfer her yerde zayıf düşmüş bebekler gördüğünü ve neden hiç kimsenin bu toplu bebek katliamına dur demediğini sorgulamaktadır. Zamanının büyük bir kısmını tarihi kentte geçiren Todenhöfer, bir gece Cami'ul Kebir'e, yani dünyanın en eski üçüncü camisine gittiğinden bahsetmektedir. Bu cami 1400 sene önce bizzat Hz. Peygamber'in emriyle inşa edilmiştir. Sütunların dibinde oturup, büyükçe bir Kur'an okuyan ve ona nazik bir el hareketiyle yer gösteren bir ihtiyar vardır ve bu ihtiyar ona sessizce Kur'an okumaktadır. Muhammed onu camide bulduğunda, hep birlikte ibadet ederler ve sonrasında tüm cemaat birbiri ile tokalaşır. Todenhöfer burada bulunanların hangilerinin Şafi-Sünni olduğunu yahut kimin Şii olduğunu sorar ve Muhammed ona, bunun kimseyi ilgilendirmediğini, Yemen'deki savaşın sebebinin dini olmadığını açıklamaktadır. Yemen'e dair en güzel olaylardan bir tanesi ise Sana'a' da bir Yahudi ile geçirdiği öğle vaktidir. İsrail 2016 yılında gizli bir operasyonla on dokuz Yahudi'yi daha İsrail'e nakletmiştir. Fakat elli Yahudi Yemen'de kalma konusunda karar kılmıştır. Bazıları ile düşündürücü vakitler geçirdiğini anlatan Todenhöfer Yahudi Salomon ile konuşmalarını aktarır. Salomon ona her birisinin Yemen'in çocukları olduklarını ve buna dayanacaklarını, burasının yüzyıllardır onların vatanı olduğunu ve her zamanda vatanları olarak kalacağını anlatmaktadır. Yemende kaldığı üç hafta boyunca otuz Müslüman Yemenli ile özel bir araştırma yaptığını da kayda alan Todenhöfer bu kapsamda onların İsrail'e ve Yahudilere karşı tutumlarını sormuş, İsrail'in politikası ile ilgili büyük çekincelerin yanı sıra Yahudilerle ilgili hiçbir olumsuzluk duymamıştır. [28] Todenhöfer'i Yemen'in kuzey doğusundaki savaş bölgelerine götüren ona refakatçi olan Husi

komutanının ise, Yemenli Yahudileri çok sevdiğini ve onları her zaman koruyacaklarını ifade ettiğini de nakletmektedir. Üç haftalık Yemen ziyareti izlenimlerini aktaran Todenhöfer, bombalar, açlık ve salgının ülkeyi uçurumun kenarına sürüklediğini anlatır. Her yerde Sudi Arabistan'ın askeri müdahalelerinin izlerini görmüş ve fakat İran'ın izlerine rastlayamamıştır. Ya İran daha akıllıca davranmaktadır yahut Batılılar yine büyük bir yalana şahit olacaklardır. Todenhöfer her tarafla konuştuğunu ifade eder: Güney'de başbakanla, vali, terörle mücadele uzmanları, gazeteciler ve Yemenin sokaklarında insanlara. Kuzeyde de durum böyledir ve Husi isyancılarıyla da görüşmeler yapmıştır. Yemen insanının savaş yorgunu olduğunu ifade eden Todenhöfer, insanları rahat bıraksalar onlar çoktan birbirleri ile barışmaya hazır demektedir. Batı ise Sud'lara silah göndererek, havalimanlarının ve deniz yollarının sürgülenmesine göz yumarak tekrar asıl amaçlarını, yani her şeyi yine çıkarları için yaptıklarını ortaya koymuştur. Almanya'da onun gözünde Yemen konusunda suçlu olmuştur. d. Suriye; Kanlı Satranç Tahtası Todenhöfer: "Her iç savaşta olduğu gibi Suriye savaşında suçtur, hem de her açıdan. Asıl suçlular ise bu iç savaş dış ülkelerde güvenli hükümet merkezlerinden işleten, arka plandaki adamlardır: Katar, Sudi Arabistan ve ABD. Diğer Körfez ülkeleri, Ürdün, Türkiye ve Avrupalılarında rolleri vardı. İsyancılar ve Esad sonuç itibarı ile daha büyük bir oyunun, sadece birer satranç taşı oldular. Amerika ve müttefiklerinin sonunda tamamen kaybettikleri bir oyun. Ve Amerika'nın arka planda, ipi en güçlü çeken olarak rolünü aydınlatmak, anlamlı olacaktır." [29] John Kerry (ABD dış işleri bakanı) Suriye konusunda, 2016'nın güz döneminde isyancılar ile yaptığı görüşmede şaşırtıcı bir itirafta bulunmaktadır. Fakat yaptığı bu itiraftan kayda alındığından habersizdir. Şu anda ise bu kayıt herkesin ulaşımına açıktır: John Kerry: "İŞİD'in büyüdüğünü görüyorduk ve buna göz yumduk. İŞİD'in güçlendiğinin de farkındaydık. Sandık ki böylelikle Esad baskı altında kalır ve bunu Esad'ın bizimle pazarlık yapma noktasına kadar idare edebileceğimizi düşündük. Esad ise bizimle pazarlık yapacağına, Putin'i getirdi." [30] Suriye savaşı ile ilgili birçok sözlü hikâye anlatılmaktadır. Bunlardan bir tanesi Batı tarafından, barışçı isyancıların kanlı diktatörleri Esad'a karşı başlattıkları, asil savaştır. Suriye'de çok öncesinden bir devrimin planlandığını ise, Fransız dış işleri bakanı, Ronald Duman 2013'de Fransız parlamentosu televizyonuna verdiği bir röportajda doğrumaştır: Duman: "Ben size bir şey söyleyeceğim. İki sene önce, Suriye'de daha düşmanlıklar başlamamışken, tesadüfen İngiltere'deydim. (...) İngiliz sorumluları ile buluştum. Bazı dostlarım bana (...) Suriye'de bir şeylerin kaynadığından bahsettiler. Benim de bu konuda desteğimi rica ettiler, İngilizler isyancıların devrimi için hazırlıkta bulunuyormuş. Bana eski bir dış işleri bakanı olarak, onlarla beraber olup olmayacağımı sordular. Bende tabiki hayır dedim! (...) Bununla şunu demek istiyorum. Bu operasyonun uzun yıllar öncesinde hazırlığı başlamıştı. Hazırlandı, geliştirildi ve organize edildi (...)." Moderatör: "Özür dilerim ama maksat neydi?" Duman: "Aslında basit, amacı Suriye hükümetini devirmektir. Bu bölgede İsrail karşıtı söylemleri bilmek önemlidir. Bu yüzden (...) Ben İsrail başbakanından yıllar önce samimi bir mesaj almıştım ve burada bana şunu söylüyordu: "Biz etrafımızdaki ülkelerle anlaşmaya çalışıyoruz. Anlaşamadıklarımızı ise yok edeceğiz." [31] Suriye savaşının iç yüzünü ise Pentagon istihbaratı 2012'de net bir biçimde raporlamıştır. Bu raporun yayınlanması içinde "Judical Watch" vakfı mahkemeye başvurmuş ve nihayetinde zorla rapor yayınlatılmıştır. Raporun içeriği: "Selefiler, İhvan kardeşleri ve Irak'ta ki el-Kaide, ayaklanmanın baş güçleridir. Rusya, Çin ve İran mevcut rejimi desteklerken, Batı, Körfez ülkeleri ve Türkiye muhalifleri desteklemektedir. El-Kaide muhalifleri baştan beri desteklemektedir – hem ideolojik olarak hem de medya üzerinden. (...) Aynı zamanda Jaish [Jabhat] el-Nusra ismi altında Suriye'nin çeşitli şehirlerinde birçok operasyon yaptırmıştır. Eğer bu durum tarif edildiği gibi ilerlerse, doğu Suriye'de (Hasiçi ve Deyrizor) açıklanabilen ya da açıklanamayan selefi bir milli bölgenin yerleşmesine imkân sağlayacaktır. Bu ise tam olarak muhalifleri destekleyen güçlerin isteğidir (batı ülkeleri ve bölgedeki müttefikleri). Suriye rejimini izole edip, Şii yayılmasının Irak ve İran'ı stratejik uçuruma sürüklemesini istiyorlar. Buda el- Kaide'nin Irak'a, eski sömürge alanları olan Musul ve Ramadi'ye geri dönmesi için ideal şartlar oluşturuyor. İŞİD'in başka terör gruplarıyla birleşmesi ise, Irak'ta ve Suriye'de bir "İslam devleti" ilan etmelerine yol açabilir." [32] Bütün bunlar 2012'de aslında bilinmekteydi. 2012 yılının sonunda Washigton Post'ta, "özgür Suriye ordusu"nun Birleşmiş Milletler departmanına, yaralılarının ve ölenlerinin çoğunun Jabhat el- Nusra'nın savaşçıları olduklarını bildirmeleri yayınlanmıştır. [33] Buda savaşın aslında demokrasi uğruna savaşmadıklarını göstermektedir. Suriye savaşını ise Todenhöfer 3 perdelik bir Drama olarak tasnif etmektedir: [34] 1.Perde: On bin kişinin Arap baharı

gerçeğinde meşru protestoları ile başlamaktadır. Tunus ve Mısır halkı, Ocak ve Şubat aylarında hızlı bir şekilde diktatörlerinden kurtulmayı başarmıştır. Sonrasında Ağustos'ta Libya halkı diktatörlerini saraydan kaçırtmayı başarır. Todenhöfer bu protestoları o zamanlar içerisinde Kahire ve Bengazi'de bulunarak, yakından takip ettiğini ifade etmektedir. Başta tüm ayaklanmalar meşru çerçevede işlemektedir. Suriye'de ki ayaklanmalarda buna dahildir. Todenhöfer 2011'de Humusta Cuma protestolarının ortasında bulunduğunu ve tüm mitinglerin silahsız gerçekleştiğini anlatmaktadır. Suriyeli Sünni gençlerin Esad'a karşı gösterileri haklılık arz etmektedir, nitekim Esad onları çok uzun bir süre ihmal etmiş, çoğu işsiz ve perspektifsizdir. Katar ve Sudi Arabistan'da başta bu ayaklanmalara karşı sempati hissetmişlerdir. Nitekim Arap dünyasının en büyük iki televizyonu olan al-Jazeera ve al-Arabiya gündelik olarak protestoları naklen yayınlamaktadırlar. Katar ve Sudi Arabistan gelenekçi bir yapıya sahiptir dolayısı ile tüm ayaklanmalarda gelenekçi tayfayı, örneğin İhvan kardeşlerini ve Seleflere destek vermektedir. Ayaklanmalarda modern sekülerleşme sempatanları olan rakiplerinden böylelikle kurtulabileceklerine inanmaktaydılar. Bilhassa Suriye rejiminden kurtulmayı arzu etmekteydiler, çünkü Suriye rejimi Irak savaşı sonrası, İran ile daha güçlü bağlar oluşturmuştu. Türkiye'de yıllarca Şam'la iyi ilişkiler içinde olmasına rağmen Esad'a yüz çevirmiştir, Esad'a hükümeti İhvan kardeşlerle paylaşmasını yoksa dostluklarını bitireceklerini ilan etmiştir. Türkiye'de tüm Batı gibi Esad'ın bu ayaklanmalara karşı diremeyeceğine inanmaktadır fakat hepsi yanılır, nitekim Suriye rejimi bir türlü düşmemektedir. 2. Perde: Esad'ın arkasında alevi, şii ve Hristiyan azınlıklar vardı. Sünni çevreden ise orta sınıf ve zenginler aynı zamanda da durumu iyi olan esnaf. Böylelikle Esad'ın arkasında halkın yüzde kırkı durmaktaydı. Körfez Arap Birliği ise Esad'ı bu ayaklanmalarla deviremeyeceğini çabuk kavramıştı ve 2011 yılının Temmuz ayında isyancı gruplara silah nakli başlamıştı. Ürdün üzerinden Dera şehrine silah kaçakçılığı yapıyordu ve 2012 yılının yaz aylarında, Körfez ülkeleri ağır silah ve para yardımıyla isyancıları desteklemeye başlamıştı. 2017 yılının Ekim ayında ise Katar'ın eski başbakanı Hamed bin Casim bin Cabir es-Sani katar televizyonuna verdiği bir röportajda isyancılara silah gönderdiklerini kabul etmiştir: "Dağıttım ABD, Türkiye ve bizim üzerimizden gerçekleşti. Ne geldiyse (...) AB silahlı kuvvetleri ile koordine edildi." [35] Sudi Arabistan'ın rolü ise 2017 yılında NSA'nın eski bir CIA çalışanı olan Edward Snowden'nin dosyasında ortaya çıkmıştır. Bu rapora göre Sudi Arabistan, Suriye'de meydana gelen saldırıların bazılarını direk yönetmektedir. Rapora göre prens Selman bin Sultan'a, o zamanın istihbarat subayı olduğu için Suriye'de ki operasyonları incelemesi görevi verilir oda Özgür Suriye ordusuna Şam'ı yakmaları ve havalimanını yıkmaları emrini verir. Ayrıca rapordan anlaşıldığı üzere 120 bin ton patlayıcı ve silahta muhaliflere gönderilmiştir. [36] Suriye'deki devrim artık yerini bir vekil savaşına bırakmıştır. En geç 2012'nin erken yaz aylarında bu iç savaş sadece bir iç savaş olmaktan çıkmıştır ve dış güçlerin vekalet ile sürdürdükleri bir savaş haline gelmiştir. Todenhöfer bu dönemlerde birçok isyancı ile Şam'da, Humus'ta ve Hama'da görüştüğünü ve onlarla uzun uzun tartıştığını anlatmaktadır: "Demokrasiden bahsettiğimde hafiften gülümsüyorlardı! Demokrasimi? Bunu artık hiç kimse istemiyordu? Burada daha çok bir "İslam devleti" için savaşıyorlardı. Bazen daha orantılı bir şekilde bazen de daha radikal – parayı kimin verdiğine bağlıydı." [37] UNO özel dedektifi Carla del Ponto 2017 yılının Ağustos ayında istifa ederken, başta Suriye'de iyi ve kötünün var olduğunu, hükümetin kötü muhaliflerinin ise iyiler olduğunu ama şu anda Suriye'de herkesin kötü olduğunu söylemiştir. [38] 3. Perde 2014/2015 yıllarında savaşın arka planında duran güçler yavaş yavaş sahneye çıkmaya başlamaktadır. ABD fazla güçlendiğini düşündüğü İŞİD'i bombalamaktadır. Todenhöfer bu dönemde İŞİD'le birlikte olduğunu ve her şeyi gözlemlemeye çalıştığını nakleder. Körfez ülkeleri ise her türlü teröriste yardım sağlamaktadır, özgür Suriye ordusundan, el-Kaideye kadar ve tabi ki İŞİD'de de. Esad'a karşı savaşan isyancıların çoğu yabancıydı artık ve Esad'da buna karşılık İran'dan ve Lübnanlı Hizbullahçılardan, Afgan ve Iraklı Şiilerden askeri destek alıyordu. Suriye savaşı paralı bir savaşa dönüşmüştü. Londra'da ki Suriye İnsan Hakları Gözlemevi'nin raporuna göre Suriye'de 511.000 kişi hayatını kaybetmiştir. Bunlardan 122.000 hükümet askeri, 123 bin isyancı (bunlardan 63.000 yabancı isyancılar ve 106.000 sivil, hapisanede ki ölenler bu rakama dahil değildir. [39] Bu gözlem evi aslında İsyancıların yancısı olarak bilinmektedir ve genelde sivillerin ölümünü de hükümete bağlamaktadır. Fakat her iki tarafın vahşeti yukarıda kayıt edilen rakamlarda sabittir. Todenhöfer basının her zaman muhalif taraftan ölenlerin haberini yaptıklarını söylemektedir. "Birçok basın organının bildirdiği gibi, eğer bu savaş gerçekten tek taraflı olmuş olsaydı ve eğer sadece hükümet öldürmüş olsaydı, o

taktirde bu savaş birkaç ay sonra bitmiş olurdu!” [40] Todenhöfer oğlu Frederic ile 2013’de iki kez Esad’la uzun görüşmeler yaptığını anlatmaktadır. Bu görüşmeler ise hem Federal Alman hükümeti ile hem de Amerika elçisi Philip Murphy üzerinden, Beyaz saray ile sözleşilmiştir. Todenhöfer bu görüşmeler neticesinde çok şaşırdığını, Esad’ın sürpriz bir şekilde tasarlanmış bir barış anlaşması teklifi sunduğunu ve hatta hangi şartlar altında hükümetten geri çekilebileceğini ifade ettiğini nakletmektedir. Hemen Berlin’de ki Amerikan büyük elçisine haberi ulaştırmıştır. Fakat Amerika’nın buna cevabı ise: “Hayır bu böyle kalacak! Bu adamla asla konuşmayız.” Todenhöfer iki sene sonra Batı medyasında Esad’ın Almanya’yı bir ara bulucu olarak görmek istediğini okuduğunu, bunun üzerine Angela Merkel’in güvenlik danışmanı olan Christoph Heusgen ve ekonomi bakanı Wolfgang Schäuble’den bilgi aldığını ve bir kez daha Esad’la konuşmasında bir sakınca olup olmadığını sorduğunu ve bunun üzerine 2015 yılının Aralık ayında tekrar Esad’la bir görüşme gerçekleştirdiğini anlatmaktadır. Esad teklifini Angela Merkel içi “non-paper” şeklinde toplayıp imzalamıştır. Todenhöfer bu teklifi hemen Wolfgang Schäuble üzerinden Angela Merkel’in güvenlik danışmanına iletir. Teklifin birinci maddesi: “Biz bütün komşu ülkelerimizle barış yapmaya hazırız. Körfez ülkelerinden İsrail’e kadar. Ve Sudi Arabistan’la İran’ı barıştırmak için yardım etmeye de hazırız.” Diğer paragraflarda ise Esad Suriye içinde ve dışında tüm muhalif gruplarla müzakereye ve milli bir barış için hazır olduğunu, iyi niyetin bir göstergesi olarak somut bir jest, yani tek taraflı bir ateşkes yapacağına ve bombardımanı durduracağını, işgal edilen bölgelere ilaç ve gıda göndereceğini ve siyasi rakiplerini serbest bırakacağını teklif etmektedir. Yanlış anlaşılması imkânsız bir şekilde, Suriye’nin huzurlu geleceğinin karşısında durmayacağını yazmıştır. Mektubun sonunda ise Esad Angela Merkel’e: “Bununla, birçok anlaşmazlıkları uzmanlaştırma şekline hayran kaldığım Almanya Başbakanının, bu barış sürecinde bir ara bulucu olmasını ve tüm detaylar için bir orta insan belirlemesini rica ediyorum. Ben ülkemize ve bölgemize gerçekten barış getirecek her türlü yapıcı müzakerelere katılmaya hazırım.” [41] Angela Merkel bu teklifi ciddiye almamış ve Esad’la görüşmeye yanaşmamıştır. Buna hem Esad’ın Batı dünyasında ki imajı hem de Amerika ile arasını bozmama isteği ağır basmış olabilmektedir. Fakat bu görüşmeyi gerçekleştirseydi birçok insanın hayatını kurtarabilecek ve hatta 2016 yılının yaz ayında sığınmacı krizinin doruk noktasına ulaşmasına engel olabilecekti. Amerika ise bu savaşta umduğunu bulamamış ve kaybetmiştir. 2012 yılında Wikileaks’in uygun olmayan yollarla Hilary Clinton’a yakın danışman çevresinden gelen bir Email’i erişime açmıştır: “İsrail’e yardım edebilmenin ve İran’ın nükleer gücüyle baş edebilmemiz için en iyi yol, Suriye halkına, Esad rejimini düşürmesi için yardım etmektir. (...) Suriye isyancılarını silahlamak ve Batı’nın “Air Power” faaliyetini Suriyeli helikopter ve uçaklara karşı kullanmak hem kazandırıcı hem de maliyeti düşük bir strateji olacaktır. (...) Böylelikle İran’ı izole etmiş ve Ortadoğu da etkisizleştirmiş oluruz. (...) Yeni bir rejim kendisini muhtemelen hızlıca İsrail ile donmuş barış müzakerelerine açacaktır. Böylelikle Lübnan’da ki Hizbullahçıların İranlı sponsorları ile bağlantısı kesilmiş olur ve Suriye’yi artık İranlı bir eğitim, destek ve raketler için transit geçit olarak kullanamazlar. (...) [42] Stratejik olarak İran’a güç kaybettirmek isteyen Batı, onu daha da güçlendirmiştir. Aynısı Irak ve Yemen savaşında da olmuştur. Esad savaşın neticesinde Putin’e borçlu kaldığı için Rusya üslerini daha da genişletme imkânı bulmuştur. İsrail’de bu savaşı kaybedenler arasındadır, nitekim artık çok yakınında İran’ın üsleri durmaktadır. V: Kaynakça Necan, Y. (2019). JÜRGEN GERHARD TODENHÖFER ve DIE GROSSE HEUCHELEI ADLI ESERİ. (Yayımlanmamış Lisans Tezi). Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi, Ankara Todenhöfer, Jürgen. Die große Heuchelei – wie Politik und Medien unsere Werte verraten, Berlin: Ullstein Buchverlage GmbH, 2019 https://juergentodenhoefer.de/buecher/Projekt_Über_uns [1] İD (İslam devleti) = IS (Islamischer Staat) [2] Bkz. EK 5 – Fotoğraf 3

Yazar bu başlık altında Hristiyanların Orta çağ Avrupa’sını düşündüklerinde, gurur verici şeylerin akıllarına geldiklerinden bahsetmektedir. Mesela krallar, şövalyeler ve büyük saraylar. Fakat aslında gerçek bu değildir. Orta çağ Avrupa’sı 5. yüzyıldan 15. yüzyıla kadar tamamen karanlık bir çağa tekabül eder. Örneğin o zamanın insanları bilimi, araştırmaları, hijyeni ve hatta yıkanmayı şeytanın işleri olarak görür, pis olmanın Tanrıya yakın olmak anlamına geldiğine inanırlar. Bilimsel araştırmaların dahi günah sayılmasından da örnek veren yazar, Orta çağ Avrupa’sında hakikati vaaz edenin sadece İncil olduğunu ve başka yollarla hakikat arayışına girilmesinin ise yanlış birşey olarak görüldüğünü vurgulamaktadır. Bundan dolayı da birçok kral ne okuma nede yazma bilmektedir.

Hristiyan Orta Çağ'ı ise aynı zamanda Avrupa'nın Güneyinden bazı masalsı anlatımlar duyar, görkemli Endülüs'ü ve sonrasında Sicilya'yı, fakat onları "Kafir Muhammediler" olarak tanımlarlar ve Hristiyan Garb kendisine, Müslüman Şarkın üstünlüğünü itiraf etmek istemez. Nitekim Gustav Le Bon'a göre birçok Avrupa bilgini, Rober Bacon ve Albertus Magnus gibi, Arap bilginlerin eserlerinden kopya çekmiştir fakat bunları itiraf edememişlerdir. Haçlı seferleri ise Avrupalılar için geleceğe bir yolculuktur. Sefere çıktıkları ülkelerde, örneğin Suriye ve Filistin'de, Üniversitelerle, Okullarla, Hastanelerle ve Kütüphanelerle karşılaşılır, hatta oranın insanının günde birçok kez yıkanan temiz insanlar olduklarını görürler fakat döndüklerinde bunlardan bahsetmemeyi yeğlerler. Avrupa ise mevcut kimliğini Arap-Müslümanlar ile olan çekişmeleri sayesinde elde etmiştir. Yıllar önce Paris'te küçük bir kitapçada inanılmaz bir keşif yapıldığından bahseden Todenhöfer, Gustav Le Bon'un "La civilisation des Arabes" eserini bulduğunu ve orada şu ifadelerin onu derin bir hayrete düşürdüğünü söylemektedir: "Avrupa'yı medenileştiren Araplardır! Eğer Arapların bilimsel çalışmalarını ve buluşlarını derinlemesine incelersek göreceğiz ki, hiçbir toplum böylesi kısa bir zamanda bu kadar şey üretmemiştir." Sonrasında yazar tam olarak şu ifadeleri kullanmaktadır: "Zihnimde Batı'nın hafızasından defettiği, ülkelere ise genç yaşından beri seyahat ettiğim büyük bir Medeniyet, daha berrak çizgilerle oluşmaya başlamıştı. Hem de İslam dünyasının Batı'ya, sekiz yüzyıllar boyunca daha üstün olduğunu bilmeksizin. Birçok saatlerimi geçirdiğim, o zamana ait olan mimari sembolleri hatırıma getirdim. Kudüs deki Mescid-i Aksa'yı, İspanyol Granada'da ki El- Hamra sarayını veya İsfahan'daki Nakş-ı Cihan meydanını. Büyük İslam Medeniyeti dünya tarihinin en büyüleyici Medeniyetlerinden bir tanesiydi. Sekiz yüzyıl boyunca rakiplerini gölgede bıraktı. Bugün ise bunu neredeyse kimse bilmiyor. Unutuldu mu yoksa bilerekmi bastırıldı?" İslam dünya imparatorluğu Hz. Muhammed'in Mekke'yi fethinden sonra Arap yarımadasını birleştirmesi ile başlamış ve vefatından iki sende sonra bu yeni dinin verdiği özgüven, onun sahabesinde devam etmiştir, böylelikle eşsiz bir zafer alayı başlamış ve sırasıyla Filistin, Suriye, Mısır, Kuzey Afrika ve Pers imparatorluğu fethedilmiştir. 120 yıl içerisinde İslam imparatorluğu Hindistan'a kadar genişlemiş ve Roma imparatorluğunun iki katından fazlasına tekabül eder hale gelmiştir ve İslam'ın Altın Çağı başlamıştır. Dünyaca ünlü, fakat sadece Avrupa'da tanınmak istenmeyen merkezi şehirler ise Şam, Bağdat, İsfahan ve İspanyol Kurtuba olmuştur. Hristiyan dünyasının ve Müslüman dünyasının fetihlerini karşılaştırırken Todenhöfer, şu ifadeleri kullanmaktadır: "Dünya tarihinde neredeyse bütün fetihlerde olduğu gibi, Müslümanlarda da toprak fetihlerinin birçoğu ordu gücü ile vuku bulmuştur. Fakat burada en belirgin fark, Hristiyan yöneticilerin elde ettiği askeri başarı arasında, Müslüman muzafferlerinin mağlup ettiklerine karşı sergiledikleri hoşgörüdür. En çokta inanç meselelerinde. Hiç kimse İslam'a inanmaya zorlanılmamıştır. Hristiyanlığın tam aksine, İslam zorbalıkla yayılmamıştır. Hristiyanların fetih hareketleri ya farklı inananların zorla din değiştirmesiyle ya cinayetle ya da sürgünle neticelenmiştir. Araplar, Romalılar gibi din savaşları değil, sadece toprak savaşları sürdürmüştür. Müslüman olmak bir ayrıcalıktı ve bu ayrıcalıklık zorlanılacak bir şey değildi. Müslüman fatihleri tahripçi kimselerde değillerdi. Efsanevi hoşgörülerinin yanı sıra şövalyelikleri ve insanlıkları ile de İslam medeniyetinin guru olmuşlardı. Şövalyeliğin kurallarını Avrupalı bir soylu şövalyelik ruhuna aykırı olan Haçlı seferleri esnasında Müslüman Araplardan öğrenmiştir. İslam parlak döneminde Hristiyanlıktan çok daha kozmopolit ve dünya yurttaşıydı. Belki de bunun sebebi uluslararası ticaretin önemi idi, nitekim bu ticaret Arap Şark'ın çarkıydı."

Hız. Ömer Kudüs'ü fethederken Hristiyanlara zarar vermemiş ve kendi dinlerinde kalmalarına izni vermiştir. Haçlılar ise yüzyıllar sonra Kudüs'ü fethetmeye geldiklerinde Müslümanları acımasızca katletmiş ve Yahudileri yakmışlardır. Hristiyanlar kendi aralarında sürekli kavga ve çekişme halinde olduklarından, Müslüman yöneticiler bundan faydalanmıştır. Nitekim girdikleri ülkelere insanlara güven ve barış vadetmişler, onlara ve dinlerine saygı göstermiş ve güvenlerini kazanmışlardır. Bu güvence karşılığında ise onlardan Cizye almışlar fakat bu Cizye vergisi, insanların bir önceki yöneticiye ödediklerinden çok daha düşük olmakla birlikte, Müslümanların ödemesi gereken Zekâtı ise aşmamaktaydı. Güneydoğu Asya'da ise birçok ülke, ülkelere askeri bir giriş yapılmadan İslam'ı gönüllü olarak kabul etmiştir. Todenhöfer Endülüs'ü anlatırken, orada halifenin neredeyse 600.000 kitabı bulunan bir kütüphanesi olduğundan bahseder ve dört yüzyıl sonra Paris'te açılan milli kütüphanenin 900 Cildi anca toparladıklarını anlatmaktadır. Aynı zamanda Londra sokakları pislik içinde, Endülüs'ün sokakları ise aydınlatılmış, kanalizasyon sistemi ise çoktan kurulmuş ve temiz su sistemide

mevcut bir vaziyettir. Todenhöfer Endülüs örneğinden yola çıkarak, birçok Müslüman ülkesinde Müslümanların, Hristiyanların ve Yahudilerin barış içerisinde birbirleri ile yaşayabildiklerine örnek göstermektedir ve Endülüs örneğinin etkileyici bir şekilde farklı kültürlerin ve ırkların beraber, birbirleri için çalışabileceğini gösterdiğini vurgulamaktadır. İslam Medeniyeti sosyal devletin ve deneysel fen bilimlerinin ise öncüsüdür. Kim İslam Medeniyetinin tarihine dalarsa, şaşkınlık içerisinde kalacaktır. Yoksulları tespit edebilmek için, yöneticiler tarafından gönderilen davulcular, bütün güçlerini okullar ve üniversiteler kurmak için sarf edenler ve tertemiz hastaneler, hem de Avrupa'da hastane diye bir şeyin bulunmadığı bir dönemde. Araplar ise bilimde asla yenilemezlerdi. Bir şehir fethettiklerinde oraya sadece camii değil aynı zamanda okullar kurmaktaydılar. İslam Medeniyeti Tıp, Matematik, Astronomi, Coğrafya, Sosyal bilimler, Fizik ve Kimya alanlarında büyük gelişmeler sağlamıştır. Ve tamda bu yüzden Arapların başarısı sadece Antik çağı keşfetmelerine indirgenemezdi. Yazar bu başlık altında Müslümanların başarılarına birçok örnek vermektedir.

Todenhöfer sonrasında büyük Arap-İslam Medeniyetinin Antik Çağ ve modern Batı Medeniyetinin arasında vazgeçilmez bir parça olduğuna değinmektedir. Bu önemi vurgulamak içinse tekrar Gustave Le Bon'dan bir alıntı yapmaktadır: "Onlar Avrupa'yı medenileştirdi, (...) entelektüel ve ahlaki (...). Onlar hem bizim öğretmenimizdi hem de bizi uygarlaştıranlardı (...). Batı gündelik hayatında İslam kültürünün ne kadar etkili olduğunu asla tahmin edememektedir. Kullandıkları eşyalardan tutun kullandıkları kelimelere kadar. Milliyetçi muhafazakârlar için "İslam ve onun Kültürü, Almanya'ya ait değildir" cümlesi, neredeyse bir şahadet niteliğindedir fakat bu sadece onların vurdumduymazlığının ispatıdır. Nitekim gündelik hayatlarında ne kadar çok Arapça, Farsça ve Türkçeden gelen kelimeler kullandıklarının farkında değillerdir. Fakat Todenhöfer her Medeniyetin kaderinin illaki bir gün son bulacağını söylerken, İslam Medeniyetinin de aynı Roma ve Yunan Medeniyetleri ve hatta birçok farklı Medeniyetlerin de son bulduğu gibi, tarihin tozlu raflarında yer aldığını söylemektedir. Bazı kimseler bunun sebebinin 13. yy'da Bağdat'ın Moğollar tarafından işgali olarak görselerde, elbette Müslümanların kendi içlerinde de buna yol açan tutumları olmaktaydı. Sert Ortodoks Alimler daha etkili olmaya başlamış, Hz. Muhammed'in aksine Kur'an-ı Kerime daha motomot, sert ve dar anlamlar yüklenilmeye başlanılmıştı. Hatta açık görüşlü Halifeler İslam'ı bir ilham, motivasyon ve güç kaynağı olarak görürken, İslam artık ilerlemenin bir prangası haline gelmişti ve İslam'ın parlak döneminde düşünce özgürlüğü varken artık Kur'an'ın harfleri onun ruhundan daha önemli bir hale gelmişti. Hristiyanlar artık kör bir şekilde İncil'e bağlanmaktan vazgeçmeye başlamışken İslam dünyası, dünyayı fethetme dinamizmini kaybetmişti ve donmuştu. 1299'da Türkler tarafından kurulan Osmanlı devleti birçok Avrupa şehrinin gıpta ile baktığı bir seviyeye ulaşmıştı fakat Endülüs devleti ile büyük Arap-İslam Medeniyeti çoktan silinmiş, Rekonkista kapsamında engizisyon mahkemeleri birçok entelektüel Müslümanı katletmiş ve İslam'ı Orta Çağ'a geri göndermişti. 1922 yılında Osmanlı devletinin yıkılmasında, dünyanın ikinci güçlü İslam imparatorluğunun sonu olmuştu. Fakat Hz. Muhammed'in mesajı yayılmaya devam etmişti. Todenhöfer bu paragrafın altında Batıya retorik bir soru yöneltmektedir: "Evet, Batı Medeniyeti bugün hiçbir Medeniyetin ulaşmadığı bir Altın Çağa ulaşmıştır. Peki hangi bedellerle? Endülüs'te olduğu gibi, Hristiyanlar, Yahudiler ve Müslümanlar birbirlerine karşı değilde, birlikte çalışsalar, daha fazla ilerlemez miydik?" Fakat Hristiyan Avrupa İslam'ın başarılarını hiçbir zaman hazmedememiştir. Aziz piskopos Bernhard von Clairvaux Haçlılara: "Hristiyan askeri (...) alırsız öldürür ve dahi ölür. Ölür ya da öldürürse, kendisini İsa'ya teslim etmiş olur. Çünkü o kılıcı boşuna taşıyor. Kötülük yapanları cezalandırmak için Tanrının emri altındadır. (...) Hristiyan kafirin ölümü ile yüceltilir. Kilisenin düşmanlarına karşı savaşanlar, katil değildir." Martin Luther 1530'da kudurmuş bir şekilde, Kur'an'ın yalanlarla dolu, lanetli ve adi bir kitap olduğunu söylemektedir. Dante Alighieri ise İlahi Komedi eserinde Hz. Muhammed'i ilelebet Cehenneme mahkûm etmektedir. Müslümanların ciddiye alınabilecek tarafından Hristiyanlık ile ilgili buna benzer nefret söylemi bulunamamaktadır. Bulunamaz da zaten, nitekim Hz. İsa İslam'da Allah'ın bir Peygamberidir. Annesi Meryem ve Yahudilerin Peygamberi olan Hz. Musa gibi Kur'an'da saygı ile anılmakta, hatta Hz. Muhammed'den bile daha fazla adı geçmektedir. Fransız kumandanı Henri Gouraud 25 Haziran 1920'de Şam'a girdiğinde, Selahattin Eyyubi'nin kabrine gitmiştir. Tabutunu tekmeleyerek coşkulu bir konuşma yapmıştır: "Haçlı seferleri şimdi bitmiştir! Kalk Selahattin! Biz geri döndük. Ben burada bulunuşumu, Haçın Yarımaya üzerinde ki galibiyetine takdis ediyorum." Bunun yanı sıra Osmanlı devletinin 18.

yy'da çökmesi Avrupalılar için büyük bir fırsat olmuştur. İslam dünyasına kendini nihayet kanıtlayabileceklerdir. Napolyon'un Mısır'a 1798'de girişi ise yeni bir miladın başlangıcı olmuştur ve Arap dünyası artık dünya güçlerinin oyun topu haline gelmiştir. Müslümanlar içinse bugüne kadar süren bir aşağılanma ve ıstırap zamanı başlamıştır, Todenhöfer'e göre. Avrupa ülkelerini utandırması gereken bir başka vaka ise "Arabistanlı Lawrence'dir". 1915'de Mekke emiri olan Hüseyin bin Ali'ye İngilizler, büyük bağımsız bir Arap devleti vadetmişlerdi. Karşılığında ise Osmanlı devletine isyan etmeleri istenilmişti. 1920'de 1. Dünya savaşı sonrası Osmanlı devleti Sevr antlaşması sonucunda parçalanmıştır. Bunu ise Skyes Picot anlaşmasının üzerine bina etmişlerdir. Osmanlı devleti ise beş parçaya bölünmüş ve bunun büyük bir kısmı ırkları, dinleri ve tarihi önemsemeksizin, cetvel ile yapılmıştır. İngilizler müttefiklerini en azından şeklen muhafaza etmek için Şam'da Hüseyin'in oğlu Faysal'a giriş töreni hazırlamışlardır. Fakat aslında Suriye Fransızlarada söz verildiği için, 1920'de Faysal İngiliz sürgününe kadar bombalamışlardır. İngilizler sonrasında Faysal Irak'ın direktiflere bağlı kukla kralı yaptılar. Aynı zamanda ama Churchill 'police bombing' kapsamında Irak'ı bombalamaktaydı. Faysalın kardeşi Abdullah'ta Trans Ürdün'de kukla kral pozisyonundaydı. Arapların bağımsızlığından eser bile kalmamıştı, nitekim Arabistanlı Lawrence yaptığından utanmış fakat Batı'da bir kahraman olarak ilan edilmişti. Skyes Picot'un yapay sınırları bugün hala derin bir yaradır. Bugün neredeyse her sınırında bir savaş vardır. Amerikanlı bir tarihçi olan David Fromkin 1. Dünya savaşı sonrası dikte edilmiş bu barışı şöyle tanımlamaktadır: "Tüm barışları bitirecek bir barış" (A peace to end all peace). Bu yapay parçalama teröristlerin çoğalmasında büyük bir etken olmuştur. Ebu Bekir el-Bağdâdi el-Nuri Camiinde yaptığı tek açık konuşmasında şunu söyler: "Skyes Picot komplosunun son çivisini tabuta gömmeden, ilerleyişimizi durdurmayacağız." 2014'de ise Suriye ve Irak arasındaki tesisleri yıkmışlardır.

İslam ve Müslüman dünyası son iki yüz senedir her açıdan saldırıya uğramaktadır. İslam'ın ve Kuran'ın şiddet içerdiği o kadar çok iddia edilmiştir ki, artık bu tartışılmamaktadır bile. Fransız tarihçi Alexis de Tocqueville şöyle yazmaktadır: "Ben Kuran'ı derinlemesine okudum/inceledim. (...) İncelemelerim neticesinde, dünyada insanlar için Muhammed'in dini kadar ölümcül bir dinin çok az bulunur olduğu kanaatine vardım." Bir başka örnekte ise Alman bir İslam bilim adamı olan Hans Peter Raddatz: "Hiçbir Kültür'de ve hatta hiçbir dinde cinayet, soygun, köleleştirme ve vergi zorunluluğu yasa olarak bir dini sorumluluk olmamıştır. Ve başka hiçbir dinde şiddet, kutsal bir meşruiyetle farklı inanana karşı, Tanrının arzusu olarak bulunamaz. Fakat bu İslam'ın ideolojisinin ayrılmaz bir parçası olarak Kuran'da kodlanmış ve tarihi uygulamalarda da onaylanmıştır." Todenhöfer Tocqueville'nin Kuran'ı gerçekten okuyup okumadığını ve gerçekten anlayıp anlamadığını, aynı zamanda Raddatz'ıda, bir bilim adamının nasıl olurda olgulara bu kadar aykırı bir şey yazabildiğini sorgulamaktadır. Bu paragraf altında Todenhöfer aynı zamanda Almanya başbakanı Angela Merkel'ide eleştirmektedir: "Peki ya normalde her söylediğini dikkatli ifade eden Angela Merkel "İslam kendisini terörden ayırtması lazım", dediği zaman biz daha ne diyebiliriz ki? Böyle yaparak İslam'ın temsilcilerinin sanki bunu yapmadığına dair bir izlenim yaratıyor ve onlar binlerce kez kendilerini terörden ayırttılar. Ve Başbakanımız bunu çok iyi biliyor! Peki hiç, Hristiyanlık kendisini Hristiyan Batı'nın insan haklarına aykırı savaşlarından ayırtması gerekiyor dedi mi? Mesela Irak savaşında? Neticesinde George W. Bush bu savaşı İncil ile temellendirmişti. Ve Angela Merkel bu savaşa muhalif siyasi olarak açıkça ve kararlı bir şekilde katılmıştı. Öyle bir savaş ki, ADB askerleri 'İsa silahları' kullanılmış ve bunların dübünlerine ise Yeni Ahit'ten pasajlar oyulmuştu."

Kuran'da, İncil'de ve diğer kutsal kitaplarda olduğu gibi, savaşla ilgili ifadeler yer almaktadır ve hatta Hz. Muhammed'in ve Sahabesini, Mekkelilerin saldırılarına karşı, savunma savaşlarında nasıl hareket etmeleri gerektiğine dair Tanrının tavsiyeleri de yer almaktadır. Fakat 624'de Bedir savaşı için indirilmiş ayetleri, günümüze taşımak çok gülünç bir harekettir. İslam düşmanları da teröristlerde şaşılacak bir şekilde aynı şeyi yapmaktadırlar. Kuran ayetlerinin sebebi nüzullerini bilmeden, arka planını anlamadan yorumlamak doğru olmayan bir harekettir ve bu tarz okumalar elbette yanlış anlaşılmalara müsaittir. Burada Todenhöfer Bakara suresinin 191. Ayetini örnek vermektedir. Tarihi bağlamından koparıldığı takdirde, elbette Tanrının Müslümanlara, farklı inanları öldürmelerini emrettikleri anlaşılmaktadır. Fakat burada kast edilenlerin Mekkeliler

olduğunu ve bu Mekkelilerin Hz. Muhammed'i ve Sahabelerini öldürmeye çalıştıklarını dolayısı ile Tanrının buna hitaben bu ayetleri gönderdiğini ifade etmektedir. Todenhöfer Kuran'ı manipüle edenleri eleştirirken ayetlerin bir önceki ayet ve bir sonraki ayetlerden bağımsız yorumlanmasının da doğru olmadığını, yukarıda bahsi geçen ayetin bir önceki ayetinde ise Tanrının abartmamaları, yani yasak olanları yapmamalarının buyrulduğunu nakletmektedir. Maide suresinin 32. Ayetinde ise Tanrının sivilleri öldürmelerini, Müslümanlara açıkça yasakladığını da vurgulamaktadır, bir masumu öldürmenin, tüm insanlığı öldürmek manasına geldiğini açıklamaktadır. İslam nedir sorusuna ise Hz. Ebu Bekir'in askerlerinden talep ettiği ve hatta Hz. Muhammed'in de askerlerine öncesinde emrettiği, şu sözle tanımlamaktadır: "İhanet etmeyin! Yağmalamayın! Kötü niyetli olmayın! Kimseyi deşmeyin! Çocukları, kadınları ve yaşlıları öldürmeyin! Hurmalıkları yakıp yıkmayın! Fayda veren ağları kesmeyin! Yemek için değilse, koyunları, inekleri ve develeri kesmeyin! Dünya hayatından feragat etmiş ve kendini geri çekerek yaşan insanlarla karşılaşacaksınız. Onları ibadetlerinde huzur içinde bırakın!"

Todenhöfer devamında sözde Hristiyanların, Eski Ahit'in onlar için geçerli olmadığı argümanına karşılık her Pazar kiliselerde Eski Ahit'ten vaaz edildiğini ve Hz. İsa'nın da inandığı tek kutsal kitabın bu olduğunu vurgulamaktadır. Yeni Ahit ise aynı diğer kitaplar gibi şiddet içermektedir. Örneğin Matta 10/34'de İsa'nın şu ifadeleri bulunmaktadır: "Sanmayın ki ben dünyaya barış getirmek için geldim. Ben dünyaya barış getirmek için değil, kılıç getirmek için geldim." İncilin bu tarz ifadeleri günümüzde mitolojik anlaşılmaktadır ve kimse onları günümüze taşımamaktadır. Fakat Kuran'a gelince onun anlamı manipüle etmeye çalışılmaktadır. Dünyadaki tüm zulümlerin sebebi Monoteist dinlerin olduğunu savunanlara karşı ise Todenhöfer ateistlerin dünyaya yaşattıkları zulümlerden örnek vererek, dinlerin insanları değil, insanların insanları öldürdüklerini vurgulamaktadır.

Avrupalılar, Müslümanlar ve İslam şiddete eğilimlidir dedikleri zaman, oturup bir düşünceleri gerekir, kolonileşme zamanında neredeyse 50 milyon insanı Müslümanlar öldürmedi, 2. Dünya Savaşı da Müslümanlar tarafından başlatılmadı ve bunun neticesinde 80 milyon insanın ölümüne de Müslümanlar sebebiyet vermedi. Aynı şekilde 6 milyon Yahudi'yi de Müslümanlar katletmedi. Ve hiçbir medeniyet son yıllarda Batı medeniyeti kadar şiddetli ve kanlı olmamıştır. Fakat İslam düşmanlığı Avrupa'da her geçen yıl artmaktadır. Nitekim Alman Parlamentosunun 2016 yılı için açıkladığı antisemitizm raporunda, Alman halkının yüzde yirmi bir oranının Müslüman bir komşu istemediğini ortaya koymaktadır. Ayrıca seçim kampanyalarında başarı elde edilmek içinde İslam düşmanlığı malzeme olarak kullanılmaktadır.

Çok az sayıda yönetici kişiler bu İslam düşmanlığına karşı bir duruş sergilemektedir. Bunlardan bir tanesi de Papa Franziskus'tur. Ona yöneltilen, neden terör konusunda İslam'ı hiç anmıyorsun? sorusuna, şu cevabı vermektedir: "Eğer İslam'ın şiddeti hakkında konuşsam bu taktirde Hristiyan şiddeti hakkında da konuşmam gerekir. (...) Her Katolik'in şiddete meyilli olmaması gibi, her Müslümanda şiddete meyilli değildir. (...) Her dinde şiddete meyilli insanlar vardır. (...) Her dinde aşırı grupların var olduğuna inanıyorum. Bizde de böyle gruplar var." İslam'ı şiddetle eşitlemek, Papaya göre ne adil nede gerçektir.

İkiyüzlülüğün Tarihi

Batı ne zaman bir yerlerde öldürür ya da yağmalarsa, bunu her zaman iyilik için yaptığını iddia etmektedir. Yüzyıllardır Batı Hristiyanlık, medeniyet, özgürlük, eşitlik, kardeşlik, demokrasi ve insan hakları adı altında insanları katletmektedir. Son zamanlarda ise iddiası bunu "Responsibility to Protect" yani dünyayı koruma sorumluluğu altında yapmasıdır. Artık Batı siyasileri bütün bu uzun sebepleri kısaltıp "değerlerimiz uğruna" savaşıyoruz demekteler. Todenhöfer Amerika'nın 1776 yılında ilan ettiği bağımsızlık bildirisinin bir parçasını vermektedir: "Her insanın aynı yaratıldığı hususunu tabii olarak görmekteyiz. Tanrı herkesi devredilemez haklarla donatmıştır. Bunların arasında yaşama, özgürlük ve mutluluk arayışı vardır." Todenhöfer bu büyük sözlerin sadece beyazlar, zenginler ve erkekler için geçerli olduğundan bahsederek Thomas Jefferson'un, bağımsızlığın babası olarak kabul edilirken, sonrasında ABD başkanı olduğu esnada evinde yüz tane kölesinin bulunduğunu ifade etmektedir. Amerika'nın bu bağımsızlık ilanı belki de bugünün ikiyüzlülüğünün büyük annesiydi. Amerika ise hiçbir zaman değerler uğruna değil her zaman çıkarları uğruna savaşmıştır. Aynı şekilde

1789'da ki Fransız devriminin insan ve vatandaşlık hakları bildirisi de kulağa insani gelmektedir. Fakat onların özgürlük, eşitlik ve kardeşlik sloganı, giyotin terörüne dönüşmüştür. Alman anayasası da büyük sözleri sevmektedir. "İnsan onuru dokunulmazdır. Ona saygı duymak ve korumak devletin tüm organlarının sorumluluğudur." Bu sözleri duyan yaşlılar ve göçmenler kim bilir ne hissetmektedir. George W. Bush'un Irak savaşı sonrası yaptığı konuşması da aynı şekilde ikiyüzlülüğün bir örneğini teşkil etmektedir: "Nereye giderlerse gitsinler, gittikleri yerlere ümidin haberini götürmektedirler. (...) Todenhöfer bu başlık altında Batı'nın değerleri uğruna Ortadoğu'da ne kadar çok ve acımasız zulümler yaptıklarını örneklerle açıklamaktadır. Ve her kim olursa olsun ister Amerika ister Avrupa, bunlar için hiçbir zaman değerler önemli olmamıştır. Tek amaçları güç, piyasa ve paradır. Örneğin Bill Clinton'a göre ABD'nin her zaman, piyasaya enerji kaynaklarına ve ham maddelere engelsiz bir erişim sağlamak için ordu gücünü tek taraflı kullanmaya hakkı vardır. Tabi Batı aynı zamanda müdahale edebilmek için birçok kez de sebep yaratmıştır. Çünkü Batı toplumu da her zaman bir askeri müdahaleyi hoş görmemektedir. Neticede bütün bu müdahaleler esnasında kendi yurttaşları olan askerlerin canı tehlikeye girmektedir yahut ölmektedirler. En çarpıcı örneklerden bir tanesi ise Kuveyt'tir. 1990'da Saddam Hüseyin Kuveyt'e baskın yaptığında, Amerika onları Kuveyt'ten defetmek için karar alır. Amerikan halkı ise bundan memnun değildir, ta ki Kuveytli Nayirah'ı televizyonda görene kadar. Nayirah sonrasında ABD kongresinde göz yaşları içinde, Iraklı askerlerin hastanelerine baskın yaptıklarını ve bebekleri yerlere fırlatıp, ıstırap içinde can verdirdiklerinden bahsetmektedir. Bunu duyan dünya ayaklanmıştır. Herkes bebek katili olan Saddam Hüseyin'in yok edilmesini istemiştir. Bugün ise PR-Firması Hill & Knowlton tarafından bütün hikâyenin uydurulmuş olduğu bilinmektedir. Kuveytli Nayirah ise Amerika'nın Kuveyt büyükelçisinin kızıdır.

Todenhöfer Batı'nın ikiyüzlülüğüne Aleksandr Soljenitsin, Alexis-Charles-Henri Clérel de Tocqueville, Mohandas Karamchand Gandhi ve Muhammed Abduh gibi filozof, yazar ve düşünürlerin düşüncelerini aktarmaktadır. Bunlardan bazı örnekler: Gandhi'ye Batı Medeniyeti hakkında ne düşündüğü sorulduğunda, cevabı: "İyi fikir olabilir mi?" Mısırlı Abduh ise Batının Ortadoğu insanına olan sempatisini, kurdun koyuna olan sevgisi ile kıyaslamaktadır. Bilindiği üzere, onu yemeği arzu eder.

Terörle Mücadele Savaşları

Todenhöfer: "Afganistan, Irak, Libya ve Batının diğer "terörle mücadele" savaşlarını düşündüğümde, gözümün önüne ağır yaralı çocukların yüzleri geliyor. Bana şaşkın bir şekilde şunu soran çocuklar: "Biz size ne yaptık?" Afganistan'da yetimhane yaptırdığım Kündüz'lü çocukların yüzünü görüyorum. Onlar, fazla yüklenilmiş bir Alman federal ordu albayının emri ile NATO hava saldırısı neticesinde babalarını, amcalarını, abilerini kaybettiler. Bu saldırıda yüzden fazla masum Afganlı canını verdi. Albay ise terfi etti ve general oldu. Peki ben bunu Kündüz'lü çocuklara nasıl açıklayabilirim?" [15]

2013'de Noam Chomsky PressTV'ye verdiği bir röportajda şunları söylemektedir: "Terörle ilgili bütün resmi tanımları topladım, ki bunlar çok iyi tanımlardı. Onları Amerika ve İngiltere yasasında nasıl yazıyorsa, o şekilde aldım. Ama tek bir sorun vardı. Tanımları uyguladığımızda ortaya çıkan sonuç: Birleşmiş devletler dünyanın öncü terör devletlerinden bir tanesidir." [16]

a. Afganistan Savaşı

Alman parlamentosunda hayalet müzakereleri yapılmaktadır. 22 Aralık 2001'de "ISAF barış misyonu" [17] altında Alman ordusu Afganistan'a birlik göndermeye karar vermiştir. Bu müzakerenin kapsamında sözcü olan kimse Afganistan'da bulunmamıştır fakat her şeyi biliyormuşçasına konuşmaktadırlar: Galibiyet, el-Kaide, Taliban ve okul çağındaki kız çocukları. Bu savaşın hedefi ise Afgan, okul çağındaki kız çocuklarını kurtarmak ve onların tekrar okula gidebilmelerini sağlamak olarak belirlenmiştir. Todenhöfer bu bağlamda birçok Alman siyasi ile Afganistan savaşı hakkında hem alenen hem de özel olarak konuştuğunu ve ona hiçbir kimsenin Almanya'nın bu savaşa neden katıldığını anlatamadığını ifade etmektedir. Bu savaşa katılma konusunda az da olsa Amerika'yla olan müttefiklik geçerli bir sebep olarak gösterilebilmektedir. Bugün hiçbir siyasi, Afgan

kızların durumunu bilmemektedir. UNİCEF ve Human Rights Watch raporlarına göre 2/3 Afganistanlı kız çocukları hala okula gidememektedirler. Afganistan'da okulların yüzde otuzunun temiz içecek suyu yoktur, yüzde altmışında tuvalet ve yüzde kırkının bir binası. [18] Todenhöfer burada şu soruyu yöneltmektedir: "Gerçekten terörizme karşı mı savaşmak istemiştik?" Ve buna birde karşı soru yorumlayarak : "Batı, Bavyera Alplerinde yabancı teröristlerin bulunduğunu bilseydi Münih'i bombalar mıydı? Biz Almanya'da hiç, yabancı teröristlere karşı savaşmak için bomba ve füze kullanır mıydık? Tabikide hayır! Bunu yapan herkes gözümüzde deli ve savaş suçlusudur. Sırf teröristlerle savaşmak için, insanların evlerine bomba yağdıranlar, onları gerçekten aşağılık görüyor olmaları gerekir ." [19]

Todenhöfer'e göre bütün bu bombalamaların sonucu başarısızlıktır. Terörizme karşı savaşırken, daha fazla terörist üretilmiştir ve Bin Ladin bir eşeğin üzerinde Pakistan'a kaçmayı başarmış ve tam on yıl sonra yakalanabilmiştir. Yani Afgan kız çocuklarının eğitimleri hakikatte hiç kimsenin umurunda değildir. Aslında Amerika'nın amacı Ortadoğu'yu yeniden şekillendirmektir. Bunun içinde 11 Eylül saldırısını da suiistimal etmektedir. Afganistan ABD için jeostratejik olarak mükemmel bir konumdur. Hem Çin'e hem de Rusya'ya yakın, ideal bir uçak gemisi bölgesidir. Nitekim Amerika buraya dört büyük hava silahları üssü kurmuştur: Bagram, Kandehar, Şindend ve Helmand bölgelerinde. Todenhöfer bu başlık altında NATO eski başkomutanı, emekli Orgeneral Wesley Clark'ın itiraflarına da yer vermektedir. Clark 2007 yılında bir genelkurmay subayının ona ABD'nin sadece Afganistan'a değil, Irak'a da saldırıyı planladıklarını söylemektedir. Birkaç hafta sonrasında aynı subayla karşılaştığında, subayın ona, her şeyin daha kötü olacağını söyler ve Clark'a gizli bir belge göstererek, ABD'nin tam beş yıl içerisinde, yedi ülkeye saldırı yapmak istediğini göstermiştir. Bu yedi ülke ise Irak, Suriye, Lübnan, Libya, Somali ve Sudan'dır. Clark'ın 2007'de nihayi sonucu: "Bu siyasi bir ihtilaldir. (...) Ortadoğu'yu kontrol edebilmek için destabilize ve tepe taklak hale getirdiler." Ve: "Irak'ı mahvedip Suriye'ye geçmek için sabırsızlanıyorlar." Todenhöfer bir NATO eski başkomutanının bu itirafından dört sene sonra Suriye'de iç savaş başladığını söylemektedir. [20]

b. Irak Savaşı

2003 yılında Irak'ta bir milyona aşkın insan öldürülmüş ve dört milyon insan ülkelerinden kaçmak zorunda kalmıştır. [21] Bu savaş, olmayan kitle imha silahlarını ve Saddam Hüseyin'le iş birliği yapan teröristleri (olmayan teröristleri) yok etmek için başlatılmıştır. Başta var olmayan bu teröristler Irak savaşı sonrası, hızlı bir şekilde üremeye başlamıştır ve bunların en tanınmış temsilcisi el-Zerkavi'dir. El-Zerkavi Irak'ta el-Kaide örgütünün kurucusudur ki bu terör grubundan sonrası İŞİD meydana gelecektir. Bu savaşla elbette terörizm yok edilememiştir. Tam aksine teröristler kaçmayı başarmış ve farklı yerlerde varlıklarını sürdürmeye devam etmişlerdir. Aynı zamanda bu savaş ile Irak'ın çok dinli yapısı da yok edilmiştir. Irak'ı destabilize eden Amerika ister istemez İran'ın karşı ağırlığını yok etmiş ve İran'ı güçlendirmiştir. Musul'da iki – üç bin teröristi öldürebilmek için, Iraklı hükümet yetkilileri, Obama ve Trump'ın yaklaşık 20.000 sivil öldürttüklerini kaydetmektedirler. [22] Obama ve Trump bombalama stratejileri ile gurur duyabilirler nitekim insansız hava araçları ile masum insanları bombalatırken, savaşta ölen asker sayısını azaltmayı başarmışlardır ve 2004 – 2011 yılları arası 4.474 asker hayatını kaybederken, İŞİD'e karşı sürdürülen savaşta, 2014'den beri sadece on dört asker ve bunlardan sadece iki tanesi Musul'da hayatını kaybetmiştir. Amerika'da hayatını kaybeden bütün askerlerin isimleri ilan edildiği için Obama bu stratejisine yoğunlaşmıştır ve kara ordusunu korumaya yönelmiştir. Böylelikle Nobel barış ödülünü de riske atmamıştır. 2017 yılında ABD silahlanmak için 610 milyar dolar harcamıştır buda Rusya'ya kıyasen on kat daha fazladır. 2018 yılında ise bu bütçe 700 milyar dolara yükseltilmiştir. [23] Oysaki Amerika'nın kendi içinde halletmesi gereken birçok şey vardır. Nitekim 18,5 milyon insan aşırı yoksulluk çekmektedir. Yollar, trenler, köprüler ise çok eski ve yenilenmeye ihtiyaçları vardır. Fakat Amerika tüm parasını ordusuna harcamaktadır. Gallup'un dünya çapında yaptığı bir anket neticesinde ise, ABD'nin dünya barışı için en büyük tehdit olarak algılandığı kaydedilmiştir. [24]

Todenhöfer: "Evet ülkeler kendilerini savunma kuvvetlerini ihmal ederlerse, yok olabilirler. Ama sadece silahlara önem verilerse de yok olabilirler. Sovyetler Birliği'nin 1991'de çok fazla silahlarla donatılmış bir halde

içten içe çökmesi gibi. ABD tehlikeli bir yolda. Aslında başkalarının ülkelerini yıkmaktansa kendi ülkelerini tamir etmeleri gerekir.” [25]

c. Yemen; Unutulan Savaş

Todenhöfer: “Yemen’i çok kez hatırıma getiriyorum. Bundan on iki yıl önce orada hayatımın en güzel tatillerinden bir tanesini yapmışım. Yemen 1001 gece masallarının bir masalı gibiydi. Arap yarımadasının güneyinde, hayalimin ülkesiydi. Saraylar ve dağlardan oluşan bu ülkeyi, kocaman gözlerle geçtim. Lübnan ve Sahra’nın maceralı karışımı. Birçok gecemi Sana’a’nın, tarihi kentinin dar sokaklarında geçirdim. Şeker fırınına benziyordu ve dünya kültür mirasıydı. Çocuklarla futbol oynamış ve yaşlılarla şark’ın baharatlı hakkında konuşmuştum.” [26]

2015 yılının ilk baharında Arapların yönetimi altındaki bir askeri birlik Kuzey Yemeni bombalamıştır ve bunun aktif destekçileri ABD ve İngiltere’dir. Bombardımanın sebebi ise 2014 yılında ülkenin Kuzeyini işgal etmiş ve böylelikle yaşam alanının yüzde yetmişini ele geçirmiş Husi isyancılarının Sudi yancısı olan Başbakanları el-Hadi’yi ülkeden sürmeleridir. Sud’lar ve Birleşmiş Arap Emirlikleri bunun üzerine ülkenin kuzeyini tamamen sürgülemiştir. Bunun neticesinde ise ülkenin açlık ve kolera ile imtihanı başlamaktadır. Todenhöfer, ülkenin kuzeyinin durumunu kendi görmek istediği için ülkeye girmenin yollarını aramaktadır. Fakat tüm yollar kapalı görünmektedir. Bir senelik çabaların neticesinde sürpriz bir şekilde Yemen Büyük elçisi ona yardım etmektedir ve böylelikle Todenhöfer’in 2017’de Amman üzerinden güney Yemende ki Aden şehrine yolculuğu başlamıştır. Yolculuk 2 Aralık gecesi saat 3’de gerçekleşir. Yolculuk esnasında yolculuğunun neticesinin neler olabileceğine dair derin düşüncelere dalan Todenhöfer, uçağın kaptanının birden yanında belirdiğini ve ona Mekke üzerinden uçtuklarını, şu anda aşağıya baktığında onu görebileceğini söylemektedir. Bunun üzerine Todenhöfer şu düşüncelerini nakletmektedir:

“Demek İslam’ın zafer alayı şurada başlamıştı. Dünya çapında hala büyümekte olan bu din, bir gün dünyanın en büyük dini olacak olan din. Sadece nesil zenginliğinden de değil üstelik, farklı dinlere mensup insanların ihtida etmesiyle de. İslam’ın mesajı aslında o kadar berrak ve basit ve beş şartı o kadar kolay anlaşılır ki: Allah’tan başka tanrı yoktur ve Muhammed onun kulu ve elçisidir. Namazı kılmak, zekât vermek, Ramazan’da oruç tutmak ve hayatında bir kez Mekke’de hac etmek. Ve Mekke şu anda gümüş bir yıldız gibi aşağıda duruyor. Işıl ışıl, göz kamaştırıcı ve parlak. Merkezinde Allah’ın evi, küp şeklinde Kâbe. Müslümanların en kutsal yeri. Şu anda bu epeyce yaşlı şehrin sokaklarından yürüdüğümü hayal ediyorum. Bir zamanlar Muhammed’e düşmanlık güdülen bu şehrin sokaklarından, aynı Kudüs’te İsa’ya düşmanlık güdüldüğü gibi. Büyüleyici bir rüya gibiydi. Mekke karanlıkta kaybolmaya başladığında, bu parlayan yıldızın asla zihnimden silinmeyeceğini biliyordum.” [27]

Uçak Aden’e indikten sonra Todenhöfer ve refakatçisi Ali Nouraldine, Filistinli bir savaş fotoğrafçısı direk sorgulama odasına alınmıştır. Sorgudan kurtulan ikili şehir merkezinde ki otellerine doğru yol alır. Otelin lobisinde büyük bir tartışma başlamaktadır. Çalışanlardan bir tanesi Todenhöfer’e telefonu uzatır ve ona Yemen’in eski başbakanı Ali Abdullah Saleh’in birkaç dakika önce öldürmesinin kaydını gösterir. Bu olayın neticesinde Husi’lerin arasında ilişki kurduğu ve onu Kuzey Yemen’e geçirecek olan kişiden mesaj gelir. Sana’a’nın kaotik ortamı sebebiyle onu alamayacakları bildirilir. Fakat Todenhöfer bu zamana kadar hiçbir seyahatini yarım bırakmadığı için pes etmeyi düşünmemektedir. Uçakta birkaç Yemenliden, Aden’den Sana’a’ya bir otobüsün gittiğini öğrenmiştir. Husi’leri ikna eder ve Kuzey ve Güney’in arasındaki sınırdan alınacaktır. Todenhöfer için tek bir sorun vardır, oturumu yoktur ve oturumu olmadan ülkede bulunması yasaktır. Her şeye rağmen yolculuğu göze alır ve yolculuk esnasında yüzden fazla kontrol noktasında durmak zorunda kaldıklarını ve her birinde tek tek uzun süreli sorgulandıklarını nakletmektedir. Nihayet Sana’a’ya vardıklarında onları Husi isyancısı olan Muhammed karşılamaktadır. Ali ve kendisi şehir merkezinde büyük bir otele yerleşirler ve bu otelin tek misafirleridirler. Neredeyse her gece Sudi savaş uçakları şehrin üzerinden geçmektedir ve onların Sana’a’daki ikinci gecelerinde ise otelin yakınlarına bir bomba düşmüştür. Ertesi sabah olay yerini incelemeye giden Todenhöfer 36 kişinin hayatını kaybettiğini ve 32 yaralının bulunduğunu ve muhtemelen bu olayın

medyada ya küçük bir haber olarak nakledileceğini yahut hiç nakledilmeyeceğini ifade eder. Neredeyse on bin kişi Kuzey Yemende Sudi bombardımanları neticesinde ve yüz bin kişi, en çokta çocuklar, açlıktan hayatını kaybetmiştir. Bu savaşta birçok strateji kullanılmaktadır fakat kullanılanlardan bir tanesi aç bırakmaktır. Deniz yolları, havalimanları ve ülke sınırları sürgülenmiştir. Öncesinde de zaten fakirlik çeken Yemen’de gıda maddelerinin yüzde sekseni ithal edilmekteydi. Dolayısıyla kapalı sınırlarla Kuzey’in hiçbir şansı kalmamıştır. Todenhöfer her yerde zayıf düşmüş bebekler gördüğünü ve neden hiç kimsenin bu toplu bebek katliamına dur demediğini sorgulamaktadır. Zamanının büyük bir kısmını tarihi kentte geçiren Todenhöfer, bir gece Cami’ul Kebir’e, yani dünyanın en eski üçüncü camisine gittiğinden bahsetmektedir. Bu cami 1400 sene önce bizzat Hz. Peygamber’in emriyle inşa edilmiştir. Sütunların dibinde oturup, büyükçe bir Kur’an okuyan ve ona nazik bir el hareketiyle yer gösteren bir ihtiyar vardır ve bu ihtiyar ona sessizce Kur’an okumaktadır. Muhammed onu camide bulduğunda, hep birlikte ibadet ederler ve sonrasında tüm cemaat birbiri ile tokalaşır. Todenhöfer burada bulunanların hangilerinin Şafi-Sünni olduğunu yahut kimin Şii olduğunu sorar ve Muhammed ona, bunun kimseyi ilgilendirmediğini, Yemen’deki savaşın sebebinin dini olmadığını açıklamaktadır. Yemen’e dair en güzel olaylardan bir tanesi ise Sana’a’ da bir Yahudi ile geçirdiği öğle vaktidir. İsrail 2016 yılında gizli bir operasyonla on dokuz Yahudi’yi daha İsrail’e nakletmiştir. Fakat elli Yahudi Yemen’de kalma konusunda karar kılmıştır. Bazıları ile düşündürücü vakitler geçirdiğini anlatan Todenhöfer Yahudi Salamon ile konuşmalarını aktarır. Salamon ona her birisinin Yemen’in çocukları olduklarını ve buna dayanacaklarını, burasının yüzyıllardır onların vatanı olduğunu ve her zamanda vatanları olarak kalacağını anlatmaktadır. Yemende kaldığı üç hafta boyunca otuz Müslüman Yemenli ile özel bir araştırma yaptığını da kayda alan Todenhöfer bu kapsamda onların İsrail’e ve Yahudilere karşı tutumlarını sormuş, İsrail’in politikası ile ilgili büyük çekincelerin yanı sıra Yahudilerle ilgili hiçbir olumsuzluk duymamıştır. [28] Todenhöfer’i Yemen’in kuzey doğusundaki savaş bölgelerine götüren ona refakatçi olan Husi komutanının ise, Yemenli Yahudileri çok sevdiğini ve onları her zaman koruyacaklarını ifade ettiğini de nakletmektedir.

Üç haftalık Yemen ziyareti izlenimlerini aktaran Todenhöfer, bombalar, açlık ve salgının ülkeyi uçurumun kenarına sürüklediğini anlatır. Her yerde Sudi Arabistan’ın askeri müdahalelerinin izlerini görmüş ve fakat İran’ın izlerine rastlayamamıştır. Ya İran daha akıllıca davranmaktadır yahut Batılılar yine büyük bir yalana şahit olacaklardır. Todenhöfer her tarafla konuştuğunu ifade eder: Güney’de başbakanla, vali, terörle mücadele uzmanları, gazeteciler ve Yemenin sokaklarında insanlara. Kuzeyde de durum böyledir ve Husi isyancılarıyla da görüşmeler yapmıştır. Yemen insanının savaş yorgunu olduğunu ifade eden Todenhöfer, insanları rahat bıraksalar onlar çoktan birbirleri ile barışmaya hazır demektedir. Batı ise Sud’lara silah göndererek, havalimanlarının ve deniz yollarının sürgülenmesine göz yumarak tekrar asıl amaçlarını, yani her şeyi yine çıkarları için yaptıklarını ortaya koymuştur. Almanya’da onun gözünde Yemen konusunda suçlu olmuştur.

d. Suriye; Kanlı Satranç Tahtası

Todenhöfer: “Her iç savaşta olduğu gibi Suriye savaşında suçtur, hem de her açıdan. Asıl suçlular ise bu iç savaş dış ülkelerde güvenli hükümet merkezlerinden işleten, arka plandaki adamlardır: Katar, Sudi Arabistan ve ABD. Diğer Körfez ülkeleri, Ürdün, Türkiye ve Avrupalılarında rolleri vardı. İsyancılar ve Esad sonuç itibarı ile daha büyük bir oyunun, sadece birer satranç taşı oldular. Amerika ve müttefiklerinin sonunda tamamen kaybettikleri bir oyun. Ve Amerika’nın arka planda, ipi en güçlü çeken olarak rolünü aydınlatmak, anlamlı olacaktır.” [29] John Kerry (ABD dış işleri bakanı) Suriye konusunda, 2016’nın güz döneminde isyancılar ile yaptığı görüşmede şaşırtıcı bir itirafta bulunmaktadır. Fakat yaptığı bu itiraftan kayda alındığından habersizdir. Şu anda ise bu kayıt herkesin ulaşımına açıktır: John Kerry: “İŞİD’in büyüdüğünü görüyorduk ve buna göz yumduk. İŞİD’in güçlendiğinin de farkındaydık. Sandık ki böylelikle Esad baskı altında kalır ve bunu Esad’ın bizimle pazarlık yapma noktasına kadar idare edebileceğimizi düşündük. Esad ise bizimle pazarlık yapacağına, Putin’i getirdi.” [30] Suriye savaşına ilişkin birçok sözlü hikâye anlatılmaktadır. Bunlardan bir tanesi Batı tarafından, barışçı isyancıların kanlı diktatörleri Esad’a karşı başlattıkları, asil savaştır. Suriye’de çok öncesinden bir devrimin planlandığını ise, Fransız dış işleri bakanı, Ronald Duman 2013’de Fransız parlamentosu

televizyonuna verdiği bir röportajda doğrumaştır: Duman: "Ben size bir şey söyleyeceğim. İki sene önce, Suriye'de daha düşmanlıklar başlamamışken, tesadüfen İngiltere'deydim. (...) İngiliz sorumluları ile buluştum. Bazı dostlarım bana (...) Suriye'de bir şeylerin kaynadığından bahsettiler. Benim de bu konuda desteğimi rica ettiler, İngilizler isyancıların devrimi için hazırlıkta bulunuyormuş. Bana eski bir dış işleri bakanı olarak, onlarla beraber olup olmayacağımı sordular. Bende tabiki hayır dedim! (...) Bununla şunu demek istiyorum. Bu operasyonun uzun yıllar öncesinde hazırlığı başlamıştı. Hazırlandı, geliştirildi ve organize edildi (...)." Moderatör: Özür dilerim ama maksat neydi?" Duman: "Aslında basit, amacı Suriye hükümetini devirmektir. Bu bölgede İsrail karşıtı söylemleri bilmek önemlidir. Bu yüzden (...) Ben İsrail başbakanından yıllar önce samimi bir mesaj almıştım ve burada bana şunu söylüyordu: "Biz etrafımızdaki ülkelerle anlaşmaya çalışıyoruz. Anlaşamadıklarımızı ise yok edeceğiz." [31] Suriye savaşının iç yüzünü ise Pentagon istihbaratı 2012'de net bir biçimde raporlamıştır. Bu raporun yayınlanması içinde "Judical Watch" vakfı mahkemeye başvurmuş ve nihayetinde zorla rapor yayınlatılmıştır. Raporun içeriği: "Selefiler, İhvan kardeşleri ve Irak'ta ki el-Kaide, ayaklanmanın baş güçleridir. Rusya, Çin ve İran mevcut rejimi desteklerken, Batı, Körfez ülkeleri ve Türkiye muhalifleri desteklemektedir. El-Kaide muhalifleri baştan beri desteklemektedir – hem ideolojik olarak hem de medya üzerinden. (...) Aynı zamanda Jaish [Jabhat] el-Nusra ismi altında Suriye'nin çeşitli şehirlerinde birçok operasyon yaptırmıştır. Eğer bu durum tarif edildiği gibi ilerlerse, doğu Suriye'de (Hasiçi ve Deyrizor) açıklanabilen ya da açıklanamayan selevi bir millî bölgenin yerleşmesine imkân sağlayacaktır. Bu ise tam olarak muhalifleri destekleyen güçlerin isteğidir (batı ülkeleri ve bölgedeki müttefikleri). Suriye rejimini izole edip, Şii yayılmasının Irak ve İran'ı stratejik uçuruma sürüklemesini de istiyorlar. Buda el- Kaide'nin Irak'a, eski sömürge alanları olan Musul ve Ramadi'ye geri dönmesi için ideal şartlar oluşturuyor. İŞİD'in başka terör gruplarıyla birleşmesi ise, Irak'ta ve Suriye'de bir "İslam devleti" ilan etmelerine yol açabilir." [32] Bütün bunlar 2012'de aslında bilinmekteydi. 2012 yılının sonunda Washington Post'ta, "özgür Suriye ordusu"nun Birleşmiş Milletler departmanına, yaralılarının ve ölenlerinin çoğunun Jabhat el- Nusra'nın savaşçıları olduklarını bildirmeleri yayınlanmıştır. [33] Buda savaşın aslında demokrasi uğruna savaşmadıklarını göstermektedir. Suriye savaşını ise Todenhöfer 3 perdelik bir Drama olarak tasnif etmektedir: [34] 1.Perde: On bin kişinin Arap baharı çerçevesinde meşru protestoları ile başlamaktadır. Tunus ve Mısır halkı, Ocak ve Şubat aylarında hızlı bir şekilde diktatörlerinden kurtulmayı başarmıştır. Sonrasında Ağustos'ta Libya halkı diktatörlerini saraydan kaçırtmayı başarır. Todenhöfer bu protestoları o zamanlar içerisinde Kahire ve Bengazi'de bulunarak, yakından takip ettiğini ifade etmektedir. Başta tüm ayaklanmalar meşru çerçevede işlemektedir. Suriye'de ki ayaklanmalarda buna dahildir. Todenhöfer 2011'de Humusta Cuma protestolarının ortasında bulunduğunu ve tüm mitinglerin silahsız gerçekleştiğini anlatmaktadır. Suriyeli Sünni gençlerin Esad'a karşı gösterileri haklılık arz etmektedir, nitekim Esad onları çok uzun bir süre ihmal etmiş, çoğu işsiz ve perspektifsizdir. Katar ve Sudi Arabistan'da başta bu ayaklanmalara karşı sempati hissetmişlerdir. Nitekim Arap dünyasının en büyük iki televizyonu olan al-Jazeera ve al-Arabiya gündelik olarak protestoları naklen yayınlamaktadırlar. Katar ve Sudi Arabistan gelenekçi bir yapıya sahiptir dolayısı ile tüm ayaklanmalarda gelenekçi tayfayı, örneğin İhvan kardeşlerini ve Seleflere destek vermektedir. Ayaklanmalarda modern sekülerleşme sempaticanları olan rakiplerinden böylelikle kurtulabileceklerine inanmaktaydılar. Bilhassa Suriye rejiminden kurtulmayı arzu etmekteydiler, çünkü Suriye rejimi Irak savaşı sonrası, İran ile daha güçlü bağlar oluşturmuştu. Türkiye'de yıllarca Şam'la iyi ilişkiler içinde olmasına rağmen Esad'a yüz çevirmişti, Esad'a hükümeti İhvan kardeşlerle paylaşmasını yoksa dostluklarını bitireceklerini ilan etmiştir. Türkiye'de tüm Batı gibi Esad'ın bu ayaklanmalara karşı diremeyeceğine inanmaktadır fakat hepsi yanılır, nitekim Suriye rejimi bir türlü düşmemektedir. 2. Perde: Esad'ın arkasında alevi, şii ve Hristiyan azınlıklar vardı. Sünni çevreden ise orta sınıf ve zenginler aynı zamanda da durumu iyi olan esnaf. Böylelikle Esad'ın arkasında halkın yüzde kırkı durmaktaydı. Körfez Arap Birliği ise Esad'ı bu ayaklanmalarla deviremeyeceğini çabuk kavramıştı ve 2011 yılının Temmuz ayında isyancı gruplara silah nakli başlamıştı. Ürdün üzerinden Dera şehrine silah kaçakçılığı yapıyordu ve 2012 yılının yaz aylarında, Körfez ülkeleri ağır silah ve para yardımıyla isyancıları desteklemeye başlamıştı. 2017 yılının Ekim ayında ise Katar'ın eski başbakanı Hamed bin Casim bin Cabir es-Sani katar televizyonuna verdiği bir röportajda isyancılara silah gönderdiklerini kabul etmiştir: "Dağıtım ABD, Türkiye ve bizim üzerimizden gerçekleşti. Ne

geldiyse (...) AB silahlı kuvvetleri ile koordine edildi.” [35] Sudi Arabistan’ın rolü ise 2017 yılında NSA’nın eski bir CIA çalışanı olan Edward Snowden’nin dosyasında ortaya çıkmıştır. Bu rapora göre Sudi Arabistan, Suriye’de meydana gelen saldırıların bazılarını direk yönetmektedir. Rapora göre prens Selman bin Sultan’a, o zamanın istihbarat subayı olduğu için Suriye’de ki operasyonları incelemesi görevi verilir oda Özgür Suriye ordusuna Şam’ı yakmaları ve havalimanını yıkmaları emrini verir. Ayrıca rapordan anlaşıldığı üzere 120 bin ton patlayıcı ve silahta muhaliflere gönderilmiştir. [36] Suriye’deki devrim artık yerini bir vekil savaşına bırakmıştır. En geç 2012’nin erken yaz aylarında bu iç savaş sadece bir iç savaş olmaktan çıkmıştır ve dış güçlerin vekalet ile sürdürdükleri bir savaş haline gelmiştir. Todenhöfer bu dönemlerde birçok isyancı ile Şam’da, Humus’ta ve Hama’da görüştüğünü ve onlarla uzun uzun tartıştığını anlatmaktadır: “Demokrasiden bahsettiğimde hafiften gülümsüyorlardı! Demokrasimi? Bunu artık hiç kimse istemiyordu? Burada daha çok bir “İslam devleti” için savaşıyorlardı. Bazen daha orantılı bir şekilde bazen de daha radikal – parayı kimin verdiğine bağlıydı.” [37] UNO özel dedektifi Carla del Ponto 2017 yılının Ağustos ayında istifa ederken, başta Suriye’de iyi ve kötünün var olduğunu, hükümetin kötü muhaliflerinin ise iyiler olduğunu ama şu anda Suriye’de herkesin kötü olduğunu söylemiştir. [38] 3. Perde 2014/2015 yıllarında savaşın arka planında duran güçler yavaş yavaş sahneye çıkmaya başlamaktadır. ABD fazla güçlendiğini düşündüğü İŞİD’i bombalamaktadır. Todenhöfer bu dönemde İŞİD’le birlikte olduğunu ve her şeyi gözlemlemeye çalıştığını nakleder. Körfez ülkeleri ise her türlü teröriste yardım sağlamaktadır, özgür Suriye ordusundan, el-Kaideye kadar ve tabi ki İŞİD’de de. Esad’a karşı savaşan isyancıların çoğu yabancıydı artık ve Esad’da buna karşılık İran’dan ve Lübnanlı Hizbullahçılardan, Afgan ve Iraklı Şiilerden askeri destek alıyordu. Suriye savaşı paralı bir savaşa dönüşmüştü. Londra’da ki Suriye İnsan Hakları Gözlemevi’nin raporuna göre Suriye’de 511.000 kişi hayatını kaybetmiştir. Bunlardan 122.000 hükümet askeri, 123 bin isyancı (bunlardan 63.000 yabancı isyancılar ve 106.000 sivil, hapisanede ki ölenler bu rakama dahil değildir. [39] Bu gözlem evi aslında İsyancıların yancısı olarak bilinmektedir ve genelde sivillerin ölümünü de hükümete bağlamaktadır. Fakat her iki tarafın vahşeti yukarıda kayıt edilen rakamlarda sabittir. Todenhöfer basının her zaman muhalif taraftan ölenlerin haberini yaptıklarını söylemektedir. “Birçok basın organının bildirdiği gibi, eğer bu savaş gerçekten tek taraflı olmuş olsaydı ve eğer sadece hükümet öldürmüş olsaydı, o taktirde bu savaş birkaç ay sonra bitmiş olurdu!” [40] Todenhöfer oğlu Frederic ile 2013’de iki kez Esad’la uzun görüşmeler yaptığını anlatmaktadır. Bu görüşmeler ise hem Federal Alman hükümeti ile hem de Amerika elçisi Philip Murphy üzerinden, Beyaz saray ile sözleşilmiştir. Todenhöfer bu görüşmeler neticesinde çok şaşırdığını, Esad’ın sürpriz bir şekilde tasarlanmış bir barış anlaşması teklifi sunduğunu ve hatta hangi şartlar altında hükümetten geri çekilebileceğini ifade ettiğini nakletmektedir. Hemen Berlin’de ki Amerikan büyük elçisine haberi ulaştırmıştır. Fakat Amerika’nın buna cevabı ise: “Hayır bu böyle kalacak! Bu adamla asla konuşmayız.” Todenhöfer iki sene sonra Batı medyasında Esad’ın Almanya’yı bir ara bulucu olarak görmek istediğini okuduğunu, bunun üzerine Angela Merkel’in güvenlik danışmanı olan Christoph Heusgen ve ekonomi bakanı Wolfgang Schäuble’den bilgi aldığını ve bir kez daha Esad’la konuşmasında bir sakınca olup olmadığını sorduğunu ve bunun üzerine 2015 yılının Aralık ayında tekrar Esad’la bir görüşme gerçekleştirdiğini anlatmaktadır. Esad teklifini Angela Merkel içi “non-paper” şeklinde toplayıp imzalamıştır. Todenhöfer bu teklifi hemen Wolfgang Schäuble üzerinden Angela Merkel’in güvenlik danışmanına iletir. Teklifin birinci maddesi: “Biz bütün komşu ülkelerimizle barış yapmaya hazırız. Körfez ülkelerinden İsrail’e kadar. Ve Sudi Arabistan’la İran’ı barıştırmak için yardım etmeye de hazırız.” Diğer paragraflarda ise Esad Suriye içinde ve dışında tüm muhalif gruplarla müzakereye ve milli bir barış için hazır olduğunu, iyi niyetin bir göstergesi olarak somut bir jest, yani tek taraflı bir ateşkes yapacağına ve bombardımanı durduracağını, işgal edilen bölgelere ilaç ve gıda göndereceğini ve siyasi rakiplerini serbest bırakacağını teklif etmektedir. Yanlış anlaşılması imkânsız bir şekilde, Suriye’nin huzurlu geleceğinin karşısında durmayacağını yazmıştır. Mektubun sonunda ise Esad Angela Merkel’e: “Bununla, birçok anlaşmazlıkları uzmanlaştırma şekline hayran kaldığım Almanya Başbakanının, bu barış sürecinde bir ara bulucu olmasını ve tüm detaylar için bir orta insan belirlemesini rica ediyorum. Ben ülkemize ve bölgemize gerçekten barış getirecek her türlü yapıcı müzakerelere katılmaya hazırım.” [41] Angela Merkel bu teklifi ciddiye almamış ve Essad’la görüşmeye yanaşmamıştır. Buna hem Essad’ın Batı dünyasında ki imajı hem de Amerika ile arasını bozmama isteği ağır basmış olabilmektedir. Fakat bu görüşmeyi

gerçekleştirseydi birçok insanın hayatını kurtarabilecek ve hatta 2016 yılının yaz ayında sığınmacı krizinin doruk noktasına ulaşmasına engel olabilecekti. Amerika ise bu savaşta umduğunu bulamamış ve kaybetmiştir. 2012 yılında Wikileaks'in uygun olmayan yollarla Hilary Clinton'a yakın danışman çevresinden gelen bir Email'i erişime açmıştır: "İsrail'e yardım edebilmenin ve İran'ın nükleer gücüyle baş edebilmemiz için en iyi yol, Suriye halkına, Esad rejimini düşürmesi için yardım etmektir. (...) Suriye isyancılarını silahlamak ve Batı'nın "Air Power" faaliyetini Suriyeli helikopter ve uçaklara karşı kullanmak hem kazandırıcı hem de maliyeti düşük bir strateji olacaktır. (...) Böylelikle İran'ı izole etmiş ve Ortadoğu da etkisizleştirmiş oluruz. (...) Yeni bir rejim kendisini muhtemelen hızlıca İsrail ile donmuş barış müzakerelerine açacaktır. Böylelikle Lübnan'da ki Hizbullahçıların İranlı sponsorları ile bağlantısı kesilmiş olur ve Suriye'yi artık İranlı bir eğitim, destek ve raketler için transit geçit olarak kullanamazlar. (...) [42] Stratejik olarak İran'a güç kaybettirmek isteyen Batı, onu daha da güçlendirmiştir. Aynısı Irak ve Yemen savaşında da olmuştur. Esad savaşın neticesinde Putin'e borçlu kaldığı için Rusya üslerini daha da genişletme imkânı bulmuştur. İsrail'de bu savaşı kaybedenler arasındadır, nitekim artık çok yakınında İran'ın üsleri durmaktadır. V: Kaynakça Necan, Y. (2019). JÜRGEN GERHARD TODENHÖFER ve DIE GROSSE HEUCHELEI ADLI ESERİ. (Yayımlanmamış Lisans Tezi). Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi, Ankara Todenhöfer, Jürgen. Die große Heuchelei – wie Politik und Medien unsere Werte verraten, Berlin: Ullstein Buchverlage GmbH, 2019 <https://juergentodenhoefer.de/buecher/Projekt%20Über%20uns> [1] İD (İslam devleti) = IS (Islamischer Staat) [2] Bkz. EK 5 – Fotoğraf 3

Todenhöfer: "Her iç savaşta olduğu gibi Suriye savaşında suçtur, hem de her açıdan. Asıl suçlular ise bu iç savaş dış ülkelerde güvenli hükümet merkezlerinden işleten, arka plandaki adamlardır: Katar, Sudi Arabistan ve ABD. Diğer Körfez ülkeleri, Ürdün, Türkiye ve Avrupalılarında rolleri vardı. İsyancılar ve Esad sonuç itibarı ile daha büyük bir oyunun, sadece birer satranç taşı oldular. Amerika ve müttefiklerinin sonunda tamamen kaybettikleri bir oyun. Ve Amerika'nın arka planda, ipi en güçlü çeken olarak rolünü aydınlatmak, anlamlı olacaktır." [29]

John Kerry (ABD dış işleri bakanı) Suriye konusunda, 2016'nın güz döneminde isyancılar ile yaptığı görüşmede şaşırtıcı bir itirafı bulunmaktadır. Fakat yaptığı bu itirafın kayda alındığından habersizdir. Şu anda ise bu kayıt herkesin ulaşımına açıktır: John Kerry: "İŞİD'in büyüdüğünü görüyorduk ve buna göz yumduk. İŞİD'in güçlendiğinin de farkındaydık. Sandık ki böylelikle Esad baskı altında kalır ve bunu Esad'ın bizimle pazarlık yapma noktasına kadar idare edebileceğimizi düşündük. Esad ise bizimle pazarlık yapacağına, Putin'i getirdi." [30]

Suriye savaşı ile ilgili birçok sözlü hikâye anlatılmaktadır. Bunlardan bir tanesi Batı tarafından, barışçı isyancıların kanlı diktatörleri Esad'a karşı başlattıkları, asil savaştır. Suriye'de çok öncesinden bir devrimin planlandığını ise, Fransız dış işleri bakanı, Ronald Duman 2013'de Fransız parlamentosu televizyonuna verdiği bir röportajda doğrudur: Duman: "Ben size bir şey söyleyeceğim. İki sene önce, Suriye'de daha düşmanlıklar başlamamışken, tesadüfen İngiltere'deydim. (...) İngiliz sorumluları ile buluştum. Bazı dostlarım bana (...) Suriye'de bir şeylerin kaynadığından bahsettiler. Benim de bu konuda desteğimi rica ettiler, İngilizler isyancıların devrimi için hazırlıkta bulunuyormuş. Bana eski bir dış işleri bakanı olarak, onlarla beraber olup olmayacağımı sordular. Bende tabiki hayır dedim! (...) Bununla şunu demek istiyorum. Bu operasyonun uzun yıllar öncesinde hazırlığı başlamıştı. Hazırlandı, geliştirildi ve organize edildi (...)." Moderatör: Özür dilerim ama maksat neydi?" Duman: "Aslında basit, amacı Suriye hükümetini devirmektir. Bu bölgede İsrail karşıtı söylemleri bilmek önemlidir. Bu yüzden (...) Ben İsrail başbakanından yıllar önce samimi bir mesaj almıştım ve burada bana şunu söylüyordu: "Biz etrafımızdaki ülkelerle anlaşmaya çalışıyoruz. Anlaşamadıklarımızı ise yok edeceğiz." [31] Suriye savaşının iç yüzünü ise Pentagon istihbaratı 2012'de net bir biçimde raporlamıştır. Bu raporun yayınlanması içinde "Judical Watch" vakfı mahkemeye başvurmuş ve nihayetinde zorla rapor yayınlatılmıştır. Raporun içeriği: "Selefiler, İhvan kardeşleri ve Irak'ta ki el-Kaide, ayaklanmanın baş güçleridir. Rusya, Çin ve İran mevcut rejimi desteklerken, Batı, Körfez ülkeleri ve Türkiye muhalifleri desteklemektedir. El-Kaide muhalifleri baştan beri desteklemektedir – hem ideolojik olarak hem de medya üzerinden. (...) Aynı zamanda Jaish [Jabhat] el-Nusra ismi altında Suriye'nin çeşitli şehirlerinde birçok operasyon yaptırmıştır. Eğer

bu durum tarif edildiği gibi ilerlerse, doğu Suriye’de (Hasiği ve Deyrizor) açıklanabilen ya da açıklanamayan selevi bir millî bölgenin yerleşmesine imkân sağlayacaktır. Bu ise tam olarak muhalifleri destekleyen güçlerin isteğidir (batı ülkeleri ve bölgedeki müttefikleri). Suriye rejimini izole edip, Şii yayılmasının Irak ve İran’ı stratejik uçuruma sürüklemesini de istiyorlar. Buda el- Kaide’nin Irak’a, eski sömürge alanları olan Musul ve Ramadi’ye geri dönmesi için ideal şartlar oluşturuyor. İŞİD’in başka terör gruplarıyla birleşmesi ise, Irak’ta ve Suriye’de bir “İslam devleti” ilan etmelerine yol açabilir.” [32] Bütün bunlar 2012’de aslında bilinmekteydi. 2012 yılının sonunda Washigton Post’ta, “özgür Suriye ordusu”nun Birleşmiş Milletler departmanına, yaralılarının ve ölenlerinin çoğunun Jabhat el- Nusra’nın savaşçıları olduklarını bildirmeleri yayınlanmıştır. [33] Buda savaşın aslında demokrasi uğruna savaşmadıklarını göstermektedir. Suriye savaşını ise Todenhöfer 3 perdelik bir Drama olarak tasnif etmektedir: [34]

1.Perde:

On bin kişinin Arap baharı çerçevesinde meşru protestoları ile başlamaktadır. Tunus ve Mısır halkı, Ocak ve Şubat aylarında hızlı bir şekilde diktatörlerinden kurtulmayı başarmıştır. Sonrasında Ağustos’ta Libya halkı diktatörlerini saraydan kaçırtmayı başarır. Todenhöfer bu protestoları o zamanlar içerisinde Kahire ve Bengazi’de bulunarak, yakından takip ettiğini ifade etmektedir. Başta tüm ayaklanmalar meşru çerçevede işlemektedir. Suriye’de ki ayaklanmalarda buna dahildir. Todenhöfer 2011’de Humusta Cuma protestolarının ortasında bulunduğunu ve tüm mitinglerin silahlı gerçekleştiğini anlatmaktadır. Suriyeli Sünni gençlerin Esad’a karşı gösterileri haklılık arz etmektedir, nitekim Esad onları çok uzun bir süre ihmal etmiş, çoğu işsiz ve perspektifsizdir. Katar ve Sudi Arabistan’da başta bu ayaklanmalara karşı sempati hissetmişlerdir. Nitekim Arap dünyasının en büyük iki televizyonu olan al-Jazeera ve al-Arabiya gündelik olarak protestoları naklen yayınlamaktadırlar. Katar ve Sudi Arabistan gelenekçi bir yapıya sahiptir dolayısı ile tüm ayaklanmalarda gelenekçi tayfayı, örneğin İhvan kardeşlerini ve Seleflere destek vermektedir. Ayaklanmalarda modern sekülerleşme sempatanları olan rakiplerinden böylelikle kurtulabileceklerine inanmaktaydılar. Bilhassa Suriye rejiminden kurtulmayı arzu etmekteydiler, çünkü Suriye rejimi Irak savaşı sonrası, İran ile daha güçlü bağlar oluşturmuştu. Türkiye’de yıllarca Şam’la iyi ilişkiler içinde olmasına rağmen Esad’a yüz çevirmiştir, Esad’a hükümeti İhvan kardeşlerle paylaşmasını yoksa dostluklarını bitireceklerini ilan etmiştir. Türkiye’de tüm Batı gibi Esad’ın bu ayaklanmalara karşı diremeyeceğine inanmaktadır fakat hepsi yanılır, nitekim Suriye rejimi bir türlü düşmemektedir.

2. Perde:

Esad’ın arkasında alevi, şii ve Hristiyan azınlıklar vardı. Sünni çevreden ise orta sınıf ve zenginler aynı zamanda da durumu iyi olan esnaf. Böylelikle Esad’ın arkasında halkın yüzde kırkı durmaktaydı. Körfez Arap Birliği ise Esad’ı bu ayaklanmalarla devremeyeceğini çabuk kavramıştı ve 2011 yılının Temmuz ayında isyancı gruplara silah nakli başlamıştı. Ürdün üzerinden Dera şehrine silah kaçaklığı yapıyordu ve 2012 yılının yaz aylarında, Körfez ülkeleri ağır silah ve para yardımıyla isyancıları desteklemeye başlamıştı. 2017 yılının Ekim ayında ise Katar’ın eski başbakanı Hamed bin Casim bin Cabir es-Sani katar televizyonuna verdiği bir röportajda isyancılara silah gönderdiklerini kabul etmiştir: “Dağıtım ABD, Türkiye ve bizim üzerimizden gerçekleşti. Ne geldiyse (...) AB silahlı kuvvetleri ile koordine edildi.” [35] Sudi Arabistan’ın rolü ise 2017 yılında NSA’nın eski bir CIA çalışanı olan Edward Snowden’nin dosyasında ortaya çıkmıştır. Bu rapora göre Sudi Arabistan, Suriye’de meydana gelen saldırıların bazılarını direk yönetmektedir. Rapora göre prens Selman bin Sultan’a, o zamanın istihbarat subayı olduğu için Suriye’de ki operasyonları incelemesi görevi verilir oda Özgür Suriye ordusuna Şam’ı yakmaları ve havalimanını yıkmaları emrini verir. Ayrıca rapordan anlaşıldığı üzere 120 bin ton patlayıcı ve silahta muhaliflere gönderilmiştir. [36] Suriye’deki devrim artık yerini bir vekil savaşına bırakmıştır. En geç 2012’nin erken yaz aylarında bu iç savaş sadece bir iç savaş olmaktan çıkmıştır ve dış güçlerin vekalet ile sürdürdükleri bir savaş haline gelmiştir. Todenhöfer bu dönemlerde birçok isyancı ile Şam’da, Humus’ta ve Hama’da görüşüğünü ve onlarla uzun uzun tartıştığını anlatmaktadır: “Demokrasiden bahsettiğimde hafiften gülümsüyorlardı! Demokrasimi? Bunu artık hiç kimse istemiyordu? Burada daha çok bir “İslam devleti” için

savaşıyorlardı. Bazen daha orantılı bir şekilde bazen de daha radikal – parayı kimin verdiğine bağlıydı.” [37] UNO özel dedektifi Carla del Ponto 2017 yılının Ağustos ayında istifa ederken, başta Suriye’de iyi ve kötünün var olduğunu, hükümetin kötü muhaliflerinin ise iyiler olduğunu ama şu anda Suriye’de herkesin kötü olduğunu söylemiştir. [38]

3. Perde

2014/2015 yıllarında savaşın arka planında duran güçler yavaş yavaş sahneye çıkmaya başlamaktadır. ABD fazla güçlendiğini düşündüğü İŞİD’i bombalamaktadır. Todenhöfer bu dönemde İŞİD’le birlikte olduğunu ve her şeyi gözlemlemeye çalıştığını nakleder. Körfez ülkeleri ise her türlü teröriste yardım sağlamaktadır, özgür Suriye ordusundan, el-Kaideye kadar ve tabi ki İŞİD’de de. Esad’a karşı savaşan isyancıların çoğu yabancıydı artık ve Esad’da buna karşılık İran’dan ve Lübnanlı Hizbullahçılardan, Afgan ve Iraklı Şiilerden askeri destek alıyordu. Suriye savaşı paralı bir savaşa dönüşmüştü. Londra’da ki Suriye İnsan Hakları Gözlemevi’nin raporuna göre Suriye’de 511.000 kişi hayatını kaybetmiştir. Bunlardan 122.000 hükümet askeri, 123 bin isyancı (bunlardan 63.000 yabancı isyancılar ve 106.000 sivil, hapishanede ki ölenler bu rakama dahil değildir. [39] Bu gözlem evi aslında İsyancıların yancısı olarak bilinmektedir ve genelde sivillerin ölümünü de hükümete bağlamaktadır. Fakat her iki tarafın vahşeti yukarıda kayıt edilen rakamlarda sabittir. Todenhöfer basının her zaman muhalif taraftan ölenlerin haberini yaptıklarını söylemektedir.

“Birçok basın organının bildirdiği gibi, eğer bu savaş gerçekten tek taraflı olmuş olsaydı ve eğer sadece hükümet öldürmüş olsaydı, o taktirde bu savaş birkaç ay sonra bitmiş olurdu!” [40] Todenhöfer oğlu Frederic ile 2013’de iki kez Esad’la uzun görüşmeler yaptığını anlatmaktadır. Bu görüşmeler ise hem Federal Alman hükümeti ile hem de Amerika elçisi Philip Murphy üzerinden, Beyaz saray ile sözleşilmiştir. Todenhöfer bu görüşmeler neticesinde çok şaşırdığını, Esad’ın sürpriz bir şekilde tasarlanmış bir barış anlaşması teklifi sunduğunu ve hatta hangi şartlar altında hükümetten geri çekilebileceğini ifade ettiğini nakletmektedir. Hemen Berlin’de ki Amerikan büyük elçisine haberi ulaştırmıştır. Fakat Amerika’nın buna cevabı ise: “Hayır bu böyle kalacak! Bu adamla asla konuşmayız.” Todenhöfer iki sene sonra Batı medyasında Esad’ın Almanya’ya bir ara bulucu olarak görmek istediğini okuduğunu, bunun üzerine Angela Merkel’in güvenlik danışmanı olan Christoph Heusgen ve ekonomi bakanı Wolfgang Schäuble’den bilgi aldığını ve bir kez daha Esad’la konuşmasında bir sakınca olup olmadığını sorduğunu ve bunun üzerine 2015 yılının Aralık ayında tekrar Esad’la bir görüşme gerçekleştirdiğini anlatmaktadır. Esad teklifini Angela Merkel içi “non-paper” şeklinde toplayıp imzalamıştır. Todenhöfer bu teklifi hemen Wolfgang Schäuble üzerinden Angela Merkel’in güvenlik danışmanına iletir. Teklifin birinci maddesi: “Biz bütün komşu ülkelerimizle barış yapmaya hazırız. Körfez ülkelerinden İsrail’e kadar. Ve Sudi Arabistan’la İran’ı barıştırmak için yardım etmeye de hazırız.” Diğer paragraflarda ise Esad Suriye içinde ve dışında tüm muhalif gruplarla müzakereye ve milli bir barış için hazır olduğunu, iyi niyetin bir göstergesi olarak somut bir jest, yani tek taraflı bir ateşkes yapacağına ve bombardımanı durduracağını, işgal edilen bölgelere ilaç ve gıda göndereceğini ve siyasi rakiplerini serbest bırakacağını teklif etmektedir. Yanlış anlaşılması imkânsız bir şekilde, Suriye’nin huzurlu geleceğinin karşısında durmayacağını yazmıştır. Mektubun sonunda ise Esad Angela Merkel’e: “Bununla, birçok anlaşmazlıkları uzmanlaştırma şekline hayran kaldığım Almanya Başbakanının, bu barış sürecinde bir ara bulucu olmasını ve tüm detaylar için bir orta insan belirlemesini rica ediyorum. Ben ülkemize ve bölgemize gerçekten barış getirecek her türlü yapıcı müzakerelere katılmaya hazırım.” [41] Angela Merkel bu teklifi ciddiye almamış ve Essad’la görüşmeye yanaşmamıştır. Buna hem Essad’ın Batı dünyasında ki imajı hem de Amerika ile arasını bozmama isteği ağır basmış olabilmektedir. Fakat bu görüşmeyi gerçekleştirseydi birçok insanın hayatını kurtarabilecek ve hatta 2016 yılının yaz ayında sığınmacı krizinin doruk noktasına ulaşmasına engel olabilecekti. Amerika ise bu savaşta umduğunu bulamamış ve kaybetmiştir. 2012 yılında Wikileaks’in uygun olmayan yollarla Hilary Clinton’a yakın danışman çevresinden gelen bir Email’i erişime açmıştır: “İsrail’e yardım edebilmenin ve İran’ın nükleer gücüyle baş edebilmemiz için en iyi yol, Suriye halkına, Esad rejimini düşürmesi için yardım etmektir. (...) Suriye isyancılarını silahlamak ve Batı’nın “Air Power” faaliyetini Suriyeli helikopter ve uçaklara karşı kullanmak hem kazandırıcı hem de maliyeti düşük bir strateji olacaktır. (...) Böylelikle İran’ı izole etmiş ve Ortadoğu da etkisizleştirmiş oluruz. (...) Yeni bir

rejim kendisini muhtemelen hızlıca İsrail ile donmuş barış müzakerelerine açacaktır. Böylelikle Lübnan'da ki Hizbullahçıların İranlı sponsorları ile bağlantısı kesilmiş olur ve Suriye'yi artık İranlı bir eğitim, destek ve raketler için transit geçit olarak kullanamazlar. (...) [42] Stratejik olarak İran'a güç kaybettirmek isteyen Batı, onu daha da güçlendirmiştir. Aynısı Irak ve Yemen savaşında da olmuştur. Esad savaşın neticesinde Putin'e borçlu kaldığı için Rusya üslerini daha da genişletme imkânı bulmuştur. İsrail'de bu savaş kaybedenler arasındadır, nitekim artık çok yakınında İran'ın üsleri durmaktadır.

V: Kaynakça

Necan, Y. (2019). JÜRGEN GERHARD TODENHÖFER ve DIE GROSSE HEUCHELEI ADLI ESERİ. (Yayımlanmamış Lisans Tezi). Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi, Ankara Todenhöfer, Jürgen. Die große Heuchelei – wie Politik und Medien unsere Werte verraten, Berlin: Ullstein Buchverlage GmbH, 2019 <https://juergentodenhoefer.de/buecher/> Projekte Über uns [1] İD (İslam devleti) = IS (Islamischer Staat) [2] Bkz. EK 5 – Fotoğraf 3

Necan, Y. (2019). JÜRGEN GERHARD TODENHÖFER ve DIE GROSSE HEUCHELEI ADLI ESERİ. (Yayımlanmamış Lisans Tezi). Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi, Ankara

Todenhöfer, Jürgen. Die große Heuchelei – wie Politik und Medien unsere Werte verraten, Berlin: Ullstein Buchverlage GmbH, 2019

<https://juergentodenhoefer.de/buecher/>

Projekte Über uns [1] İD (İslam devleti) = IS (Islamischer Staat) [2] Bkz. EK 5 – Fotoğraf 3

Projekte

Über uns [1] İD (İslam devleti) = IS (Islamischer Staat) [2] Bkz. EK 5 – Fotoğraf 3

Über uns

[1] İD (İslam devleti) = IS (Islamischer Staat) [2] Bkz. EK 5 – Fotoğraf 3

[1] İD (İslam devleti) = IS (Islamischer Staat)

[2] Bkz. EK 5 – Fotoğraf 3